

Diakonia Słowa
Wspólnoty Zbawiciel

SIADAM U TWYCH STÓP

materiały na spotkania w grupach opieki

WYDANIE DRUGIE POPRAWIONE I UZUPEŁNIONE
WSPÓLNOTA *Zbawiciel*
POZNAŃ, 1997

„W dalszej ich podróży Jezus przyszedł do jednej wsi. Tam pewna niewiasta, imieniem Marta, przyjęła Go do swego domu. Miała ona siostrę, imieniem Maria, która siadła u nóg Pana i przysłuchiwała się Jego mowie. Natomiast Marta uwijała się koło rozmaitych posług. Przystąpiła więc do Niego i rzekła: Panie, czy Ci to obojętne, że moja siostra zostawiła mnie samą przy usługiwaniu? Powiedz jej, żeby mi pomogła. A Pan jej odpowiedział: Marto, Marto, troszczysz się i niepokoisz o wiele, a potrzeba mało albo tylko jednego. Maria obrała najlepszą część, której nie będzie pozbawiona.”

Łk 10,38nn

POSŁUGA SŁOWA W GRUPIE MODLITEWNEJ

1. NASZA MISJA

Niecałe dwa tysiące lat temu nasz Pan, Jezus Chrystus, dał swoim jedenastu uczniom zadanie, które wydawało się być ponad ich możliwości: „*Idźcie na cały świat i głoscie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu*” (Mk 16,15). Apostołowie wiedzieli, że ich Mistrz nie użył sformułowania „cały świat” metaforycznie; Jego planem było to, by Ewangelia, którą Bóg ma dla człowieka, dotarła rzeczywiście na krańce ziemi. Wydawałoby się, że jedenastu ludzi nigdy tego nie dokona. I rzeczywiście, mimo tego, że apostołowie od dnia Pięćdziesiątnicy zajmowali się wyłącznie głoszeniem Ewangelii, nie zdołali zewangelizować całego świata; wcale nie to było ich celem. Mieli bowiem lepszą metodę, którą przekazał im Jezus: metodę **formacji uczniów**. Metodę polegającą na przekazywaniu swego doświadczenia innym tak, by dzieło ewangelizacji nie miało końca. Istotnie, tak właśnie działał Jezus. Już na początku swojej działalności wiedział, że Dobrą Nowinę zostawi ludziom, by nieśli ją innym. Dlatego wybrał sobie dwunastu uczniów, z którymi przebywał trzy lata, po dwadzieścia cztery godziny na dobę. Nie pracował nad wielotysięcznymi tłumami. Pracował na dwunastoma prostymi mężczyznami, którzy znali się tylko na łowieniu ryb. Pracując nad nimi, pokazywał im jednocześnie, jak oni będą pracować nad innymi, ponieważ tylko tą drogą Ewangelia może dotrzeć na krańce ziemi. Łatwo wyliczyć, że gdyby apostołowie sami tylko głosili Ewangelię, to do dnia dzisiejszego niewielu ludzi słyszałoby o Jezusie. Dlatego właśnie uczniowie Jezusa działali tak jak ich Mistrz: formując sobie uczniów; i to takich uczniów, którzy z kolei będą formować następnych. Do dnia dzisiejszego tak właśnie rozchodzi się Dobra Nowina po świecie. Nie możemy działać inaczej, ponieważ tak działał nasz Mistrz.

**EWANGELIA NIE DOTARŁA JESZCZE NA KRAŃCE ZIEMI:
JEST TO PROSTY DOWÓD, ŻE NASZA MISJA TRWA.**

Misja ewangelizacji i misja formacji uczniów trwa nadal. Jest to misja, w której każdy chrześcijanin ma swoje miejsce. Miejsce w tej misji ma także każda, choćby najmniejsza grupa modlitewna.

2. MIEJSCE GRUPY MODLITEWNEJ W MISJI JEZUSA

W Adhortacji Apostolskiej o ewangelizacji w świecie współczesnym *Evangelii nuntiandi* papież Paweł VI podkreśla, że Kościół istnieje dla ewangelizacji (Evangelii Nuntiandi, 14). Kościół jako wspólnota wspólnot istnieje po to, aby *każdy człowiek został zbawiony i doszedł do poznania prawdy*¹ (por. 1 Tm 2,4). Zatem nie może zdarzyć się tak, że istnieje w Kościele wspólnota, która ma inny cel niż głoszenie Ewangelii. O takiej wspólnocie należałoby zastanawiać się, czy trwa w Kościele Katolickim. Oczywiście ewangelizację należy tutaj rozumieć szerzej, niż samo tylko prowadzenie ewangelizacji ulicznych czy rekolekcji ewangelizacyjnych. Ewangelizacją nazwać można każde działanie Kościoła prowadzące do spotkania człowieka z Jezusem jako Zbawicielem i Panem. Aby wyraźnie zrozumieć, jakie znaczenie Kościół nadaje ewangelizacji, przytoczmy fragment rzeczony Adhortacji: „*Nie będzie bez pożytku, jeśli poszczególni wierni i poszczególni głosiciele Ewangelii rozważą na modlitwie to zdanie: ludzie, choćbyśmy im nie głosili Ewangelii, będą mogli zbawić się na innych drogach, dzięki miłosierdziu Bożemu, ale czy my sami możemy się zbawić, jeśli zaniechamy jej głoszenia z powodu gnuśności, lęku, „wstyżenia się Ewangelii” – jak pisał św. Paweł (por. Rz 1,16) – lub kierowania się fałszywymi poglądami? Bo przecież to nie jest niczym innym jak udaremnianiem powołania danego przez Boga, który chce zasiewać dobre ziarno poprzez głos sług Ewangelii. Od nas zależy, czy to ziarno wyrośnie na drzewo i zaowocuje*” (Evangelii Nuntiandi, 80).

Miejszem ewangelizacji jest wspólnota i ewangelizacja jest dziełem wspólnoty. Ludzie zewangelizowani przychodzą do wspólnoty, a następnie – będąc we wspólnocie – ewangelizują. Jeśli taka zależność nie zachodzi, znaczy to, że wspólnota mija się z wezwaniem jakie kieruje do nas magisterium Kościoła zasłuchanego w głos naszego Mistrza i Pana, Jezusa Chrystusa.

3. GŁOSZENIE EWANGELII

1. GŁOSZENIE W GRUPIE MODLITEWNEJ

a) *Dwie fazy: kerygmat i katecheza*

Proces głoszenia Ewangelii dzieli się na dwie wzajemnie uzupełniające się fazy, którymi są: (1) głoszenie kerygmatu oraz (2) katechizacja (por. Katechizm Kościoła Katolickiego, 6). Słowo kerygmat pochodzi od greckiego czasownika oznaczającego wołanie donośnym głosem, przepowiadanie. Pod tym słowem kryje się pierwsze orędzie chrześcijańskie – Dobra Nowina o zbawieniu w Jezusie Chrystusie. Celem głoszenia orędzia kerygmatycznego jest osobiste spotkanie z Jezusem jako Zbawicielem i Panem, przyjęcie daru Ducha Świętego i utworzenie wspólnoty. Kerygmat jest więc – mówiąc najprościej – głoszeniem Jezusa. Natomiast druga faza – głoszenie katechezy oznacza już stopniowe nauczanie prawd wiary (informacja i formacja), budowane na fundamencie aktualnego spotkania z Jezusem. Widać więc, że niemożliwa jest katecheza bez kerygmatu, ponieważ nauka wiary dla człowieka, który osobiście nie spotkał Jezusa jako Zbawiciela i Pana, jest tylko doktryną czy ideologią.

W Ewangelii Marka znajdujemy opis wskrzeszenia dwunastoletniej córki przełożonego synagogi (Mk 5,22.35nn). We fragmencie tym wcale nie dziwi nas logika postępowania Jezusa, który najpierw przywrócił życie tej dziewczynce, a następnie polecił, żeby jej dano jeść. My natomiast często postępujemy na odwrót, karmiąc tych, którzy są umarli. Umarły nie zje nic, choćby przynieść mu najwspanialsze potrawy, ponieważ nie ma w nim życia. Dlatego

**TO, CO JEST PIERWSZE,
POWINNO ZNALEŻĆ SIĘ NA POCZĄTKU.**

Sam kerygmat jednak nie wystarcza; potrzeba bowiem katechezy, która uporządkuje prawdy wiary i nauczy jej przekazywania. Zawsze jednak trzeba zdawać sobie sprawę z tego, czy nauczanie, które głosimy jest głoszeniem kerygmatu, czy katechezą. Jeżeli jest katechezą, należy zastanowić się, czy audytorium jest gotowe do przyjęcia katechezy.

b) *Pokazywać Jezusa*

Czy w głoszeniu kerygmatu, czy to w katechizacji, centralnym punktem odniesienia jest osoba Jezusa, której nie wolno przesłonić niczym. Mimo, że katecheza może dotyczyć różnych tematów, co widać choćby w niniejszym zeszycie, jednak zawsze powinna być skoncentrowana na Jezusie i do Niego osobiście prowadzić.

Zilustrujmy to przykładem: można przeprowadzić głęboką katechezę o sakramentach, szczegółowo omawiając podmiot i materię każdego sakramentu po kolei, przeprowadzając głęboką analizę teologiczną, szukając opisów ustanowienia sakramentów

i omawiając skutki ich działania w życiu świętych. Jest to z pewnością treść wartościowa, jednak dla przeciętnego człowieka jest to tylko treść, którą można odłożyć na półkę między książki. Jeśli bowiem w nauczaniu o sakramentach najpierw nie pokażemy Jezusa, biegnącego do każdego człowieka, by się z nim spotkać i z *nim wieczerzać*, to treść katechezy zostanie zapomniana prędzej czy później. Podobnie należy myśleć o każdym innym nauczaniu na każdy inny temat.

**NAJPIERW I PRZED WSZYSTKIM POKAZUJEMY JEZUSA, ABY
UCZESTNIK SPOTKAŁ SIĘ Z NIM.**

Jak pisze Jan Paweł II, „*narzuca się odpowiedź zasadnicza i podstawowa: Jeden zwrot ducha, jeden kierunek umysłu, woli*

*i serca: ad Christum Redemptorem hominis, ad Christum Redemptorem mundi (Do Chrystusa, Odkupiciela człowieka, do Chrystusa, Odkupiciela świata).. Ku Niemu kierujemy nasze spojrzenie”(Redemptor hominis). Nauczanie Kościoła jest chrystocentryczne, to znaczy – prowadzi do Jezusa, jak dalej czytamy w tej samej Encyklice, „*Kościół żyje Jego tajemnicą, czerpie z niej bez wytchnienia i stale szuka dróg, ażeby tę tajemnicę swojego Mistrza i Pana przybliżyć ludzkości: ludom, narodom, coraz nowym pokoleniom, każdemu człowiekowi – jakby wciąż powtarzał za Apostołem: «Postanowiłem... nie znać niczego więcej, jak tylko Chrystusa, i to ukrzyżowanego» (1 Kor 2,2). Kościół trwa w kręgu Tajemnicy Odkupienia, która stała się najgłębszą zasadą jego życia i jego posłannictwa.”**

Posługa Słowa w grupie modlitwowej czy wspólnocie ma na celu ukazywanie Jezusa zarówno wtedy, gdy bezpośrednio głosimy Ewangelię (kerygmat), jak i wtedy, gdy nauczamy (katecheza), ponieważ to Bóg, a nie nasze słowa, zmienia serce człowieka.

4. POSŁUGA GŁOSZĄCEGO W GRUPIE MODLITEWNEJ

1. CEL GŁOSZENIA W GRUPIE MODLITEWNEJ

Zadajmy sobie wreszcie podstawowe pytanie: co jest celem głoszenia w grupie modlitewnej? Podstawowym celem jest osobiste spotkanie z Jezusem. Skutkiem tego spotkania jest wyjście z Dobrą Nowiną do drugiego człowieka, spotkanie Jezusa prowadzi do ewangelizacji. Tak więc formujemy człowieka, który żyje na co dzień zbawieniem w Jezusie i głosi tę Dobrą Nowinę swoim braciom – to jest podwójny cel, jaki nam przyświeca.

2. PIERWSZE PYTANIE DO GŁOSZĄCEGO

Aby ten cel osiągnąć poprzez nauczanie, musi on zostać osiągnięty w życiu nauczającego, ponieważ okazuje się, że nie poprowadzimy uczestników grupy dalej, niż jesteśmy sami. Ludzie nie słuchają teoretyków, bo ich głos nie ma smaku rzeczy przeżytych; raczej przypomina głos brzęącego cymbału, który im bardziej pusty jest w środku, tym głośniejsz brzmi. Dlatego każdy nauczający co dzień musi stawać wobec pytania: kim dla mnie jest Jezus? Czy codziennie doświadczam zbawienia w Jego imieniu? Czy żyję tym zbawieniem i czy nie jest tak, że potrafię o nim milczeć? Na te i inne pytania musi nauczający odpowiedzieć Jezusowi, zanim odpowie na nie innym. Inaczej może się okazać, że biegniemy na próżno(1 Kor 9,26n).

3. NAUCZYCIEL – PROROK

Kiedy już odpowiemy na te pytania, Jezus zadaje nam dalsze; po to, aby nasze życie było przepojone naszą posługą, a nie tylko przyozdobione nią. Osoba pełniąca w grupie posługę nauczania; czy to animator, czy lider, pełni, można powiedzieć, posługę prorocką. Od zarania dziejów istnieje smutny podział proroków na fałszywych i prawdziwych. Prorok fałszywy zazwyczaj ogłasza ludowi to, czego lud pragnie, ponieważ chce być słuchany, podziwiany i poważany. Ogłasza pokój wtedy, kiedy pokoju nie ma po to, by zakryć istniejące problemy (Ez 13,1nn) i uciec przed potrzebą nawrócenia. Natomiast prorok prawdziwy oznajmia głos Boga. Głos, który zmienia serce człowieka, który daje prawdziwy pokój, ale także: który wzywa do nawrócenia, ponieważ prawda, która wyzwala, oczyszcza nasze serca.

Oreddie prawdziwego proroka to jedno Słowo, jedyne Słowo wypowiedziane przez Ojca; Słowo, które rozbiło swój namiot pośród nas, Słowo, które jest naszym życiem. Tym Słowem jest Jezus. Święte Imię, w którym jest zbawienie i poza którym nie ma zbawienia. Imię, które brzmi w sercu człowieka najpiękniej, ale także to Imię, które zmienia serce człowieka, ponieważ od dwóch tysięcy lat wszystko zmienia się tam, gdzie przechodzi Jezus.

Prorok-nauczyciel to człowiek wskazujący na Jezusa tak, aby nauczanie prowadziło słuchacza do spotkania z Nim. To wystarczy, a wszystko inne to za mało.

Pokazywanie Jezusa nie oznacza oczywiście nieustannego powtarzania „Jezus, Jezus, Jezus...” i unikania zaniedbywanie nauczania katechetycznego. Jednak każdą treść dotyczącą życia duchowego człowieka, a także jego życia moralnego i społecznego można odnieść do Jezusa tak, aby cel nauczania był osiągnięty poprzez spotkanie z Nim.

**KIEDY UCZESTNIK SPOTKANIA OSOBIŚCIE SPOTKA JEZUSA,
DOKONA SIĘ TO, CO NAJWAŻNIEJSZE.**

Wtedy nauczający nie musi więcej przekonywać, zachęcać i nakłaniać. Wobec najbardziej płomiennego i najmądrzejszego nauczania można pozostać obojętnym. Ale wobec Jezusa trzeba podjąć decyzję: tak albo nie. Jezus stawia człowiekowi konkretne pytania i traktuje poważnie nasze odpowiedzi. Dlatego nie potrzeba niczego więcej, jak tylko spotkania z Jezusem.

5. DWA KLUCZE: CEL I DECYZJA

Jak zatem budować nauczanie, aby osiągnąć ten cel? Zajmiemy się teraz ważnymi elementami nauczania, które o tym decydują. Na początek ważna uwaga: Przed nami kilkadziesiąt stron gotowych konspektów katechez dla małych grup. **Jeżeli nasze katechezy będą tylko mechanicznym odtwarzaniem tych konspektów, to nigdy nie osiągną celu. Nie potrafimy napisać takich konspektów, które w każdej grupie doprowadzą uczestnika do spotkania z Jezusem. Konspekt stanowi pewną bazę, na której należy budować nauczanie. Ale tutaj czeka nas twórcza praca, oparta na modlitwie i osobistym przeżyciu tematu nauczania.** Nie może być inaczej. Animator czy lider jest osobą namaszczoneą do rozeznania potrzeb swojej grupy i nikt nie zastąpi go w osobistym przygotowaniu spotkania. Dlatego

PODEJMIJ ZAPROSZENIE DO TWÓRCZEJ PRACY.

W przygotowywaniu nauczania mogą nam pomóc dwa klucze, nadające konkretny kierunek naszym słowom. Jak budować nauczanie: odpowiedzmy najpierw na pytanie przeciwne: jak nauczanie nie powinno wyglądać?

1. JAK NIE POWINNO WYGLĄDAĆ NAUCZANIE

Posłużmy się konkretnym przykładem i przygotujmy nauczanie „o modlitwie”. Na początek można podać kilka definicji modlitwy, według najwybitniejszych teologów i mistrzów życia duchowego. Następnie można przytoczyć kilka cytatów o roli modlitwy w życiu chrześcijanina. Z kolei można także przejść do modlitwy Izraelitów w Starym Testamencie w różnych momentach historii Izraela i porównać na przykład modlitwy z Pięcioksięgu z modlitwami ksiąg późniejszych, ze szczególnym uwzględnieniem okresu niewoli babilońskiej, która, jak wiadomo przyniosła duże zachwianie życia religijnego Izraela... To dobry moment, aby powiedzieć o modlitwie w problemach i trudnościach, oczywiście znowu przywołując kilka przykładów; choćby z Dziejów Apostolskich. Nie poruszyliśmy jeszcze roli modlitwy uwielbienia w życiu chrześcijanina, więc najwyższy czas, żeby także o tym powiedzieć kilka słów. Ponieważ wszyscy wiemy jeszcze wiele innych pożytecznych rzeczy na temat modlitwy, każdy uzupełni sobie ten konspekt kilkudziesięcioma dodatkowymi punktami.

I co my tutaj mamy? Nasze nauczanie mogłoby posłużyć za spis treści kilku książek. A co z tego spotkania wyniesie uczestnik? Nic, poza dodatkowym ciężarem wiedzy nie popartej osobistym doświadczeniem i zachętą.

Oczywiście powyższy przykład jest dość ostrą karykaturą, ale każda łagodniejsza postać tej konstrukcji jest niedopuszczalna. Nauczanie na spotkaniu modlitewnym nie może być wykładem, na którym mówimy wszystko, co wiemy (impresje). W ten sposób nie przekazemy słuchaczom nic poza naszą wiedzą (lub tylko erudycją...), a człowiek, który przychodzi na spotkanie modlitewne przychodzi, aby spotkać Jezusa. Bardzo źle, jeśli Go zasłonimy.

2. JAK ZATEM MOŻNA BUDOWAĆ NAUCZANIE

Przejdźmy wreszcie do naszych dwóch kluczy, które pomogą nam w przygotowaniu nauczania tak, by pokazywało ono Jezusa.

Pierwszy klucz to **cel nauczania**. Nauczający myśli nie tylko, teologicznie, ale także teleologicznie (to znaczy: pod kątem celu, od gr. *telos* – cel). Zanim zabrzmi pierwsze słowo, nauczający musi wiedzieć, do jakiego celu zmierza. Celem naszego nauczania „o modlitwie” z poprzedniego przykładu może być podjęcie decyzji codziennej modlitwy. Celem kerygmatycznego nauczania „Dobra Nowina o zbawieniu” jest nic innego, jak tylko ukazanie Jezusa jako jedyne Zbawiciela świata i każdego człowieka i osobiste doświadczenie zbawienia. Kiedy wsiadamy do taksówki, kierowca pyta: „dokąd jedziemy?”. Nauczający zawsze musi zadawać sobie to pytanie. Przy każdym konspekcie niniejszego zeszytu cel jest wyraźnie wyszczególniony. Może się jednak zdarzyć, że w konkretnej grupie należy osiągnąć cel nieco inny. Potrzeba tutaj dużego wyczucia, ponieważ od świadomości celu zależy osiągnięcie go.

Drugim kluczem jest **decyzja**. Decyzja rozumiana jako krok, który zmienia życie człowieka. Nauczanie powinno doprowadzić słuchacza do podjęcia konkretnej decyzji. Inaczej będzie ono tylko wykładem, który zbuduje wiedzę, a często nałoży dodatkowy ciężar. Decyzje zmieniają życie. Spotkanie z Jezusem prowadzi do podjęcia konkretnych decyzji. Uczestnik zatem podejmuje decyzje wobec Jezusa, a nie wobec nauczającego. Decyzję należy odróżnić od dobrego postanowienia. Dobrych postanowień, wynikających z wyrzutów sumienia czy innych motywacji podejmujemy bardzo dużo i nie trzeba mówić, jaka jest zazwyczaj ich skuteczność. Decyzja natomiast jest odpowiedzią na pytanie Jezusa. Właśnie to pytanie, zadane w klimacie osobistego spotkania, jest motywacją wyróżniającą się spośród wielu innych.

Z tych dwóch kluczy wyłania się jeden wniosek:

NASZYM CELEM JEST: PODJĄĆ DECYZJĘ

W osiągnięciu tego celu pomoże nam schemat nauczania. W przypadku przygotowywania nauczania z gotowego konspektu, schemat zazwyczaj jest czytelny i można go wykorzystywać. Jeżeli nauczanie przygotowujemy sami, schemat powinien być taki, by poprowadził uczestnika do podjęcia decyzji.

Na początku nauczania należy nawiązać relację i stworzyć klimat odpowiedni dla tematu. Ma to na celu umotywowanie uczestników w kierunku tematu tak, by zobaczyli miejsce poruszanego zagadnienia w swoim życiu.

Następnie rozwijamy temat, opierając się przede wszystkim na Słowie Bożym, dynamizujemy go przykładami i własnym świadectwem, pamiętając, że prowadzimy uczestnika do spotkania z Jezusem i podjęcia decyzji.

I wreszcie moment wezwania, zachęty i modlitwa końcowa, w czasie której uczestnik podejmuje decyzję. Jest to tylko najogólniejszy schemat, który przybiera różne postaci w różnych sytuacjach.

6. GDZIE SZUKAĆ DALSZEGO PROWADZENIA

Nie od dziś wiadomo, że niewiele jest materiałów formacyjnych dla grup modlitewnych bliskich duchowością Odnowie w Duchu Świętym. Animatorom i liderom takich grup modlitewnych polecamy kontakt z koordynatorami lokalnych ośrodków Odnowy w Duchu Świętym, którzy coraz częściej podejmują działania formacyjne.

Centrum formacji w Magdalence wydaje od kilku już lat materiały formacyjne, mogące służyć grupom Odnowy oraz ich animatorom i liderom. Godne polecenia jest pismo „Zeszyty Odnowy w Duchu Świętym” wydawane przez krakowskie wydawnictwo „m”.

Inną inicjatywą w kierunku formacji dla różnych ruchów, grup i wspólnot jest Katolicka Kerygmaticzna Szkoła Nowej Ewangelizacji, która proponuje animatorom, liderom oraz członkom grup udział w teoretyczno-praktycznych kursach odpowiadających na różne potrzeby chrześcijan. Osobom odpowiedzialnym na posługę Słowa w grupach polecam przede wszystkim kurs „Filip”, kurs „Paweł” oraz kurs „Apollos”. Informacje o tych kursach można uzyskać w diecezjalnych Szkołach Ewangelizacji.

Niezastąpionym źródłem formacji jest lektura dokumentów Kościoła, które zbyt często leżą tylko na naszych półkach. Znajdziemy tam piękne i głębokie wezwania dla naszych grup modlitewnych i wspólnot. Ponadto coraz bogatsza jest literatura, mogąca służyć formacji w grupach modlitewnych. Spośród wielu dokumentów Kościoła i dobrej literatury formacyjnej szczególnie polecam następujące pozycje:

1. Paweł VI: *Evangelii Nuntiandi*. Adhortacja apostolska o ewangelizacji w świecie współczesnym (1975)
2. Jan Paweł II: *Redemptor hominis*. Encyklika wydana na początku posługi papieskiej Ojca Św (1979)
3. Jan Paweł II: *Catechesi tradendae*. Adhortacja apostolska o katechezie (1979)
4. Jan Paweł II: *Redemptoris missio*. Encyklika o misyjnym posłaniu Kościoła (1990)
5. *Katechizm Kościoła Katolickiego*. (1992)
6. Jan Paweł II: *Tertio millennio adveniente*. List apostolski o Jubileuszu Roku 2000.
7. *Jezus Chrystus, jedyny Zbawiciel świata, wczoraj, dziś i na wieki*. Oficjalny dokument Papieskiego Komitetu Obchodów Wielkiego Jubileuszu Roku 2000.
8. Serafino Falvo: *Duch Objawia Jezusa*.
9. Jose H. Prado Flores: *Jak ewangelizować ochrzczonych*.
10. Jose H. Prado Flores: *Formacja uczniów*.
11. Jose H. Prado Flores: *Sekret Pawła*.

To tylko kilka z wielu wartych przeczytania pozycji. Spośród nich książki nr 1,7,8,10 warto uznać za lektury obowiązkowe każdego lidera i animatora grupy modlitewnej czy wspólnoty.

Tomasz Karolak

I. NAWRÓCENIE

WPROWADZENIE DLA ANIMATORA

Głoszenie Słowa Bożego przebiega na dwóch zasadniczych etapach: kerygmaticznym i katechetycznym. Głoszenie kerygmaticzne adresowane jest do osób jeszcze nie nawróconych i ma na celu doprowadzenie do przyjęcia Jezusa jako Pana i Zbawiciela i włączenie się we wspólnotę chrześcijańską. Natomiast głoszenie katechezy prowadzi do umocnienia w wierze poprzez budowanie formacji duchowo-intelektualnej i jest adresowane tylko do osób nawróconych. Katechizowanie osób nie będących chrześcijanami do niczego nie prowadzi, ponieważ katecheza odwołuje się do osobistej relacji z Jezusem Chrystusem oraz do określonej tą relacją hierarchii wartości, a gdy tego zabraknie - katecheza nie osiąga swego celu. Dlatego rozpoczynamy ten cykl formacji od głoszenia Dobrej Nowiny o Zbawieniu.

Przedtem jednak, aby nasze głoszenie było jak najbardziej skuteczne, przyjrzyjmy się charakterystycznym cechom głoszenia kerygmaticznego. Boży plan zbawienia przedstawiamy w sposób prosty i bezpośredni. Całą jego treść można podzielić na sześć tematów: (1) Boża miłość, (2) Grzech, (3) Zbawienie w Jezusie Chrystusie, (4) Wiara i nawrócenie, (5) Dar Ducha Świętego, (6) Wspólnota. Całe spotkanie „1. Dobra Nowina o zbawieniu!” oparte jest na tym schemacie. Szczegółowe omówienie poszczególnych tematów zawiera katecheza „Wyjaśnienie treści orędzia kerygmaticznego 1 i 2”. Aby głoszenie kerygmatu było skuteczne, musi ono być aktualne (to znaczy: Bóg kocha ciebie dzisiaj itd.), bezpośrednie (to znaczy skierowane do konkretnej osoby: Bóg kocha Ciebie - a nie: kocha „nas” itd.) i logicznie powiązane ze sobą (to znaczy kolejne tematy wynikają z poprzednich).

Drugie spotkanie („Boże obietnice”) ma na celu ukazanie Bożych obietnic w perspektywie rozwoju naszego życia chrześcijańskiego. Ukazuje więc przede wszystkim naszą nową tożsamość w Jezusie Chrystusie (jestem dzieckiem Boga) oraz obietnice, które z tego wynikają (zbawienie, władza nad szatanem itd.). Tylko wtedy, gdy mamy te Boże obietnice przed oczami, możemy doświadczać ich spełnienia, ponieważ kiedy nie jesteśmy ich świadomi, rodzą się w nas wątpliwości.

Trzecie spotkanie („Modlitwa osobista”) przybliży istotę modlitwy jako osobistego kontaktu z Bogiem.

1. DOBRA NOWINA O ZBAWIENIU!

Cele spotkania:

Jedynym celem katechezy jest doprowadzenie każdego z uczestników spotkania do nowego (względnie pierwszego) przyjęcia Jezusa jako Pana i Zbawiciela oraz doświadczenia napełnienia Duchem Świętym. Szczególnie należy zatroszczyć się o te osoby, które przyjmą Jezusa po raz pierwszy.

1. WPROWADZENIE

- Życie chrześcijańskie to ciągły proces powracania do kochającego i przebaczonego Chrystusa i odnawianie naszej komunii z Bogiem.
- Dzisiejsze spotkanie jest dla naszej grupy czasem nowej ewangelizacji; nowej dla tych, którzy już dawno przyjęli Jezusa jako Pana i Zbawiciela, a także dla tych, którzy jeszcze nigdy tego nie učinili. Usłyszysz dzisiaj Dobrą Nowinę o zbawieniu, które jest darem Ojca dla ciebie. Dziś jest dzień, w którym możesz tego doświadczyć, podejmując decyzję przyjęcia Jezusa za swojego Pana. Jedyna rzecz, jaką musimy zrobić, to otworzyć nasze serca na Jego łaskę. On ma plan nieskończenie większy od naszego. Da nam o wiele więcej, niż to, o co Go prosimy i jesteśmy w stanie sobie wyobrazić. Trzeba tylko wierzyć w Niego, zaufać Mu i ofiarować nasze serce, aby je napełnił swą miłością, którą jest Duch Święty.

2. MIŁOŚĆ BOŻA – BÓG CIĘ KOCHA!

- Bóg jest kochającym Ojcem, który miłuje cię osobiście i bezwarunkowo i chce dla ciebie jak najlepiej
- Kocha cię nie dlatego, że jesteś dobry, ponieważ tylko On jest dobry.
- On nie prosi cię, byś Go kochał, ale byś Jemu pozwolił, aby Cię kochał

Jr 31,3 *Ukochałem cię odwieczną miłością, dlatego też zachowałem dla ciebie łaskawość.*

1J 4,8 *Kto nie miłuje, nie zna Boga, bo Bóg jest miłością. W tym objawiła się miłość Boga ku nam, że zesłał Syna swego Jednorodzonego na świat, abyśmy życie mieli dzięki Niemu.*

Iz 54,10 *Bo góry mogą ustąpić i pagórki się zachwiać, ale miłość moja nie odstąpi od ciebie i nie zachwieje się moje przymierze pokoju, mówi Pan, który ma litość nad tobą.*

3. GRZECH: NIE MOŻESZ ZBAWIĆ SIĘ SAM.

- Grzech polega na niewierze Bogu i niezależności od Boga, przeszkadza w doświadczeniu miłości Bożej.
- Jesteś grzesznikiem potrzebującym zbawienia, bo nie jesteś zdolny zwyciężyć szatana ani uwolnić się z mocy grzechu.
- Uznaj przed Bogiem swój grzech.

Rz 3,23 *Wszyscy zgrzeszyli i pozbawieni są chwały Bożej.*

J 8,34 *Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam: Każdy, kto popełnia grzech, jest niewolnikiem grzechu.*

Rz 6,23 *Zapłatą za grzech jest śmierć.*

4. JEZUS JEST JEDYNYM WYJŚCIEM: JUŻ CIĘ ZBAWIŁ!

- Istnieje Dobra Nowina: Jezus już cię zbawił i przebaczył ci za cenę swojej krwi, płacąc za ciebie cały dług. Przez swoją śmierć zastępczą (za ciebie) i swe zmartwychwstanie udzielił ci życia: życia Syna Bożego.
- Mamy już pokój z Bogiem i możliwe jest szczęście.
- Czy Jezus cię zbawi? Nie! On już cię zbawił!

J 3,16n *Tak bowiem Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne. Albowiem Bóg nie posłał swego Syna na świat po to, aby świat potępił, ale po to, by świat został przez Niego zbawiony.*

J 10,10 *Złodziej przychodzi tylko po to, aby kraść, zabijać i niszczyć. Ja przyszedłem po to, aby owce miały życie i miały je w obfitości.*

5. WIARA I NAWRÓCENIE: PRZYJMIJ DAR ZBAWIENIA!

- Jezus już zdobył dla ciebie Dobrą Nowinę. Przyjmij ją z wiarą, nawracając się – wierz raczej w Kogoś, niż w coś, ufając, że Jego droga jest lepsza od twojej.
- Wyznaj Go jako twego osobistego Pana i Zbawiciela i wyrzeknij się jakiegokolwiek innego środka zbawienia.
- Nawrócić się – oznacza zmienić swoje życie na życie Jezusa. Oddaj twoje grzeszne życie i zacznij żyć inaczej, żyć życiem Syna Bożego.
- Głoś Jezusa jako Pana wszystkich dziedzin twego życia, otwórz drzwi swego serca Jezusowi, który woła.
- Teraz jest czas na podjęcie osobistej decyzji. Każdy z uczestników może wypowiedzieć dobrowolnie powtórzenie przyjęcia i ogłoszenia Jezusa jako swojego Pana potwierdzając głośne wypowiedzenie jakimś zewnętrznym gestem, np. podniesieniem zapalanej świecy lub kładąc rękę na Biblii, przyklękając itp.

Ef 2,8 *Łaską bowiem jesteście zbawieni przez wiarę, a to nie pochodzi od was, lecz jest darem Boga.*

J 3,3 *W odpowiedzi rzekł do niego Jezus: Zaprawdę, zaprawdę, powiadam ci, jeśli się ktoś nie narodzi powtórnie, nie może ujrzeć królestwo Bożego.*

Ap 3,20 *Oto stoję u drzwi i kołaczę: jeśli kto posłyszysz mój głos i drzwi otworzy, wejdę do niego i będę z nim wieczerzał, a on ze Mną.*

6. DAR DUCHA ŚWIĘTEGO: OBIETNICA DLA CIEBIE!

- Jezus przychodzi ze swoim zbawieniem za pośrednictwem swego Ducha.
- To Duch Święty jest w nas sprawcą doświadczenia zbawienia, bez Jego pomocy nie możesz wyznać Jezusa za swojego Pana.

1 Kor 12,3 *Nikt też nie może powiedzieć bez pomocy Ducha Świętego: Panem jest Jezus.*

- W twoim życiu chrześcijańskim On będzie cię prowadzić. Może już próbowałeś żyć po chrześcijańsku, zachowywać przykazania, być blisko Jezusa. Nie można w tym wytrwać bez Ducha Świętego.
- Jeśli już doświadczyłeś napełnienia Duchem Świętym, otwórz się dzisiaj znowu na Jego tchnienie
- Proś o dar Ducha Świętego i przyjmij Go.

Ez 36,36 *Narody pogańskie, które wokół was pozostaną, poznają, że Ja, Pan to, co zburzone znowu odbudowałem, a to, co opuszczone, znowu zasadziłem. Ja, Pan, to powiedziałem i to wykonam.*

Ap 22,17 *A Duch i Oblubienica mówią: Przyjdź! A kto słyszy, niech powie: Przyjdź! I kto odczuwa pragnienie, niech przyjdzie, kto chce, niech wody życia darmo zaczerpnie.*

Dz 1,5 *Jan chrzczył wodą, ale wy wkrótce zostaniecie ochrzczeni Duchem Świętym.*

Ga 5,22n *Owoce zaś ducha jest: miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność, opanowanie. Przeciw takim cnotom nie ma Prawa.*

- módlcie się wstawienniczo kolejno nad każdym członkiem grupy o zesłanie Ducha Świętego.

7. WSPÓLNOTA: JEZUS MIESZKA W TWOIM BRACIE!

- Nie wystarczy narodzić się, trzeba wzrastać w nowym życiu. Do tego konieczne jest życie w zjednoczeniu z Życiem (Jezusem) jako część Ciała Chrystusa w jedności ze wszystkimi członkami.
- Spotkanie z Chrystusem prowadzi w sposób konieczny do spotkania z bratem: zwłaszcza tym najbardziej potrzebującym.
- Trwaj z Jezusem we wspólnocie, podejmij zobowiązanie do regularnego uczestnictwa w życiu wspólnoty
- Nie ma innego sposobu bycia chrześcijaninem

Rz 12,5 *Wszyscy razem tworzymy jedno ciało w Chrystusie, a każdy z osobna jesteśmy nawzajem dla siebie członkami.*

Dz 2,41n *Ci więc, którzy przyjęli jego naukę, zostali ochrzczeni. I przyłączyło się owego dnia około trzech tysięcy dusz. Trwali oni w nauce Apostołów i we wspólnocie, w łamaniu chleba i w modlitwie.*

Kol 2,19 *...nie trzyma się mocno Głowy – Tego, z którego całe Ciało, zaopatrywane i utrzymywane w całości dzięki wiążącym połączeniom członków, rośnie Bożym wzrostem.*

– wierzący mocno trzyma się Głowy, którą jest Chrystus!

Opracowanie: Małgorzata Leśniewska

2. BOŻE OBIETNICE

Cele spotkania:
 Ukazanie Bożych obietnic w perspektywie rozwoju życia chrześcijańskiego
 Przedstawienie jasno naszej nowej tożsamości w Chrystusie
 Pogłębienie pragnienia nowego życia – jako realizacji obietnic Boga

1. NIEUSTANNE BUDOWANIE

- Przyjęcie Jezusa jako Pana i Zbawiciela to założenie fundamentu pod nasze życie chrześcijańskie. Życie to jednak wymaga nieustannego wzrostu, nieustannego budowania. Nie można kończyć budowy domu na fundamencie. Trzeba budować dalej, aby Boża budowla była mocna i utwierdzona na skale.

1 Kor 3,11–15 *Fundamentu bowiem nikt nie może położyć innego, jak ten, który jest położony, a którym jest Jezus Chrystus. ¹² I tak jak ktoś na tym fundamencie buduje: ze złota, ze srebra, z drogich kamieni, z drzewa, z trawy lub ze słomy, ¹³ tak też jawne się stanie dzieło każdego: odsłoni je dzień Pański ; okaże się bowiem w ogniu, który je wypróbuje, jakie jest. ¹⁴ Ten, którego dzieło wzniesione na fundamencie przetrwa, otrzyma zapłatę; ¹⁵ ten zaś, którego dzieło spłonie, poniesie szkodę: sam wprowadzie ocalęje, lecz tak jakby przez ogień.*

- Tak jak zawarcie sakramentu małżeństwa jest w pewnym sensie początkiem bycia razem, życia w miłości małżeńskiej na co dzień, tak też oddanie życia Jezusowi jest decyzją, za którą idzie całe życie.
- Jezus nie chce, byśmy sami zmieniali nasze życie: to On chce je przemieniać. W Biblii jest wiele obietnic mówiących o Jego działaniu w sercach chrześcijan. Dzisiaj przyjrzymy się tym obietnicom, byśmy wiedzieli, czym Pan chce nas obdarzyć, a właściwie: czym już nas obdarzył.

2. BŁOGOSŁAWIENSTWO W NAWRÓCENIU

Dz 3,26 *Dla was w pierwszym rzędzie wskrzesił Bóg Sługę swego i posłał Go, aby błogosławił każdemu z was w odwracaniu się od grzechów.*

- Tydzień temu podjęliśmy decyzję wiary i nawrócenia. Tak jak mówiliśmy wtedy, nawrócenie oznacza przede wszystkim zmianę sposobu naszego myślenia.
- Jezus nie tylko wzywa nas do nawrócenia, ale także błogosławi nam w nawróceniu; otrzymując nowe życie – otrzymujemy również nowe myślenie, które mamy sobie przyswoić.

3. OBIETNICA PIERWSZA: ZBAWIENIE

- Czy Jezus nas zbawia? –Nie! On JUŻ NAS ZBAWIŁ! Już teraz jesteś zbawiony, bo Jezus umarł za ciebie na krzyżu 2000 lat temu.
- W tej chwili oczekujemy pełni zbawienia w przyszłym świecie. Jednak już jesteśmy zbawieni, bo zbawienie zaczyna się tu – na ziemi.
- Jest to obietnica, której możemy być pewni, w której możemy codziennie trwać. Jezus daje nam doświadczenie zbawienia.
- Powiedz teraz, najpierw sam sobie – w sercu, a potem swojemu bratu – głośno: Jesteś zbawiony przez Jezusa!

Rz 10,9nn *Jeżeli więc ustami swoimi wyznasz, że Jezus jest Panem, i w sercu swoim uwierzysz, że Bóg Go wskrzesił z martwych – osiągniesz zbawienie. Bo sercem przyjęta wiara prowadzi do usprawiedliwienia, a wyznawanie jej ustami – do zbawienia. Wszak mówi Pismo: żaden, kto wierzy w Niego, nie będzie zawstydzony.*

1 Tes 5,19 *Nie przeznaczył nas Bóg, abyśmy zasłużyli na gniew, ale na osiągnięcie zbawienia przez Pana naszego Jezusa Chrystusa, który za nas umarł, abyśmy, czy żywi, czy umarli, razem z Nim żyli.*

1 P 1,5 *Wy bowiem jesteście przez wiarę strzeżeni mocą Bożą dla zbawienia, gotowego objawić się w czasie ostatecznym.*

4. OBIETNICA DRUGA: WŁADZA NAD SZATANEM

- Naturalnym wrogiem naszego zbawienia jest szatan. Bardzo nie podoba mu się obietnica zbawienia, o której mówiliśmy przed chwilą. Na różne sposoby próbuje on nas tego zbawienia pozbawić. Biblia jednak mówi, że mamy nad nim władzę, której udzielił nam Jezus mocą Swojego zwycięstwa.

Łk 10,19 *Jezus rzekł do nich: Widziałem szatana, spadającego z nieba jak błyskawica. Oto dałem wam władzę stąpania po węzach i skorpionach, i po całej potędze przeciwnika, a nic wam nie zaszkodzi.*

- Jedyną bronią szatana jest kłamstwo. Jezus już cię zbawił, a więc szatanowi nie pozostaje nic innego, jak tylko mówić: „To nieprawda, Jezus cię nie zbawił!”
- Jezus dał swoim uczniom władzę nad szatanem. Trzeba tu jednak jasnego rozróżnienia. Naszą mocą nie jesteśmy w stanie zwyciężyć szatana, ponieważ jest on duchem potężniejszym od nas. Możemy doświadczyć tej władzy tylko wtedy, gdy trwamy w Chrystusie. Podobnie autorytet policjanta kierującego ruchem na skrzyżowaniu płynie nie z jego siły fizycznej, ale z autorytetu prawa, który stoi za nim.
- Najpowszechniejszym sposobem działania szatana na chrześcijan jest pokusa. Biblia gwarantuje nam jednak, że pokusa nigdy nie przekracza możliwości przeciwstawienia się jej.

1 Kor 10,13 *Pokusa nie nawiedziła was większa od tej, która zwykła nawiedzać ludzi. Wierny jest Bóg i nie dozwoli was kusić ponad to, co potraficie znieść, lecz zsyłając pokusę, równocześnie wskaże sposób jej pokonania abyście mogli przetrwać.*

- W walce z szatanem musimy być spokojni, ale także zdecydowani oraz trzeźwi. Biblia mówi:

1 P 5,8n *Bądźcie trzeźwi! Czuwajcie! Przeciwnik wasz, diabeł, jak lew ryczący krąży szukając kogo pożreć. Mocni w wierze przeciwstawcie się jemu.*

5. OBIETNICA TRZECIA: PRAWDZIWIE SZCZĘŚLIWE ŻYCIE

- Człowiek został stworzony po to, by żyć przy Bogu. Tylko takie życie może być w pełni szczęśliwe.
- Jezus przez zbawienie, które nam przyniósł, odnowił naszą relację z Bogiem i przywrócił nam dar takiego życia.

Ps 73,28 *Mnie zaś jest dobrze być blisko Boga, w Panu wybrałem sobie schronienie, by opowiadać wszystkie Jego dzieła.*

- Jedna jest tylko droga do prawdziwego szczęścia. Jest nią Jezus.

J 10,10 *Złodziej przychodzi tylko po to, aby kraść, zabijać i niszczyć. Ja przyszedłem po to, aby owce miały życie i miały je w obfitości.*

- Czy jesteś szczęśliwy, żyjąc z Jezusem?

6. JAK DOŚWIADCZAMY BOŻYCH OBIETNIC?

- Przez chwilę podzielmy się tym, co dla mnie oznacza każda z Bożych obietnic, o których mówiliśmy? W jaki sposób doświadczam ich na co dzień?

Opracowanie: Tomasz Karolak

3. MODLITWA OSOBISTA

Cele spotkania:
 Ukazanie potrzeby i wzbudzenie pragnienia modlitwy osobistej.

1. DLACZEGO MAM SIĘ MODLIĆ?

- Przeżyłeś już swoje wielkie święto – osobiste spotkanie z Jezusem, którego uznałeś za swojego jedyne Pana i Zbawiciela. Zaprosiłeś Go do swojego serca i do swojego życia. To pierwsze spotkanie jest dla ciebie początkiem życia wiecznego. Nie jest więc jednorazowym spotkaniem (jak wizyta u Papieża). Odtąd możesz już ciągle trwać w jedności z twoim Panem.
- Bóg cię kocha i pragnie wciąż przebywać z tobą. Czy i ty tego pragniesz? Czy chcesz poznawać Tego, który jest w tobie zakochany do szaleństwa, bo aż do krzyża, na którym zapłacił za ciebie, za twoje grzechy, wykupił cię z niewoli i wszystko tobie wybaczył? Tego, który zmartwychwstał, jest uwielbiony i daje ci Ducha Świętego, byś mógł na nowo doświadczać miłości Ojca?

2. WAGA MODLITWY

- Szatan nie boi się twojej wiary w Boga, twojej pracy czy dobrych uczynków. Szatan drży dopiero wtedy, gdy się modlisz.
- Jeśli pozwalasz się Bogu ukochać i zapraszasz Go do swojego życia – nawiąży stały kontakt ze swoim Panem. Tylko w ten sposób dasz Mu szansę, by mógł pracować w twoim sercu i w twoim życiu.

3. DZIECIECA UFNOŚĆ

- Jezus mówi, że mamy być ufni – jak dzieci.

1 J 5,14n *Ufność, którą w Nim pokładamy, polega na przekonaniu, że wysłuchuje On wszystkich naszych prośb zgodnych z Jego wolą. A jeśli wiemy, że wysłuchuje wszystkich naszych prośb, pewni jesteśmy również posiadania tego, o cośmy Go prosili.*

- Bóg zawsze wysłuchuje naszych prośb i zawsze odpowiada na jeden z dwóch sposobów:
  - ◆ wypełnia twą prośbę
  - ◆ zmienia twe pragnienie
- Nie ograniczaj woli Boga – pozwól Mu działać – Bóg kocha i wypełnia potrzeby swych dzieci za darmo!

4. UPORZĄDKOWANE ŻYCIE MODLITWY

1 Tes 5,17 *Nieustannie się módlcie.*

Ef 6,18 *Przy każdej sposobności módlcie się w Duchu*

- Pozwól ciągle działać Bogu w tobie!
- Nie bój się poświęcić Bogu czas – uczyni Go Panem swojego czasu. To nie ty dajesz czas Bogu, lecz On daje go tobie.
- Są różne rodzaje modlitwy i różne zalecenia co do czasu jej trwania. Jednak jakość i skuteczność modlitwy są zależne od twojej szczerości przed Bogiem, a nie od ilości godzin, które spędzisz modląc się. Nie ukrywaj się przed i przed Panem. Wyjaw Mu wszystko, co leży ukryte w twoim sercu. Więcej pożytku przyniesie kilkuminutowa modlitwa sercem, niż kilkugodzinne bezmyślne odklepywanie gotowych formuł.
- Szczera modlitwa nigdy nie jest ucieczką od rzeczywistości. Nie bój się więc modlić w każdej sposobności – Bóg uzdolni cię do pokonywania przeciwności. Nie bój się modlitwy! Bóg nie zrywa związku człowieka z rzeczywistością (tak czyni tylko szatan).
- Modlitwa nie zawsze jest łatwa. Niezależnie od stanu, w jakim się znajdujesz, Bóg czeka na twe zaproszenie. Jest kochającym i szanującym twoją wolę Ojcem. Im więcej otworzysz Mu serca, tym więcej On zdziała w Tobie.
- Teraz niech Pan sam napełni cię pragnieniem modlitwy. Podejmij postanowienie regularnych spotkań z Nim.

Opracowanie: Małgorzata Leśniewska

4. AGAPA – INFORMACJE O WSPÓLNOCIE

1. CZYM JEST ODNOWA W DUCHU ŚWIĘTYM?

- Dzisiejsze – „luźniejsze” spotkanie kończy pierwszy krok naszego wzrostu duchowego. Przez ostatnie kilka tygodni Jezus zupełnie zmienił nasze życie. To jednak nie dokonało się gdzieś w próżni ale tutaj – we wspólnocie. Jezus prowadzi do wspólnoty, Jezus jest we wspólnocie.
- Wielu ludzi zastanawia się, czym jest Odnowa w Duchu Świętym, jak ją opisać i czym wytłumaczyć tak dużą ilość katolików, którym nieobce jest doświadczenie Odnowy.
- Odnowa Charyzmatyczna zaczęła się w dniu Pięćdziesiątnicy w Wieczerniku, gdzie Duch Święty odnowił serca Apostołów. Od tego czasu Kościół bezustannie doświadcza Odnowy w Duchu Jezusa Chrystusa. Tak wielkie dziś wspólnoty jak zakon franciszkański czy dominikański są przecież dziełem Ducha Świętego.
- W XX wieku Duch Święty w szczególny sposób odnawia Kościół, dając wielu ludziom w pełni przeżywać miłość Boga. Ten czas często jest nazywany „Nową Pięćdziesiątnicą”.
- Krótka historia: w roku 1900 w Topeka w stanie Kansas (USA) grupa studentów pewnej protestanckiej szkoły biblijnej przez dłuższy czas modliła się o odrodzenie w Duchu Świętym. W noc sylwestrową 1900 roku jedna ze studentek tej szkoły doświadczyła chrztu w Duchu Świętym. To doświadczenie w przeciągu kilku lat stało się czymś powszechnym w kościołach protestanckich. W ten sposób powstał protestancki ruch zielonoświątkowy. Kilkadziesiąt lat później – w 1968 roku grupa studentów katolickiej z kolei szkoły w Pittsburgu wraz ze swoim opiekunem doświadczyli chrztu w Duchu. Ten rok uważa się za początek Odnowy w Duchu Świętym w Kościele Katolickim. Od tego czasu napelnienie Duchem Pana zaczęło rozprzestrzeniać się po całym Kościele; często niezależnie od doświadczeń amerykańskich.

2. PYTANIA, ROZMOWA, DZIELENIE: MOJE MIEJSCE WE WSPÓLNOCIE

- Krótkie informacje o Odnowie można rozwinąć, jeśli pojawią się pytania. Warto – dla orientacji – w rozmowie wyjaśnić pojęcia, z którymi może uczestnicy spotkania się nie spotkali, a często pytają o ich znaczenie: chrzest w Duchu Świętym, seminarium Odnowy; można powiedzieć o strukturze wspólnoty, słowem: to, czego uczestnicy spotkania o wspólnocie jeszcze nie wiedzą.
- Zastanówmy się też, jakie jest miejsce każdego z nas we wspólnocie na dziś; jaką możemy pełnić służbę?
- Co w naszym życiu zmieniło bycie we wspólnocie (otwarcie serca na brata)?

Opracowanie: Tomasz Karolak

II. ŻYCIE DUCHOWE

WPROWADZENIE DLA ANIMATORA

Drugi krok na drodze formacji małej grupy ukierunkowany jest na życie duchowe chrześcijanina. Spotkanie z Jezusem – Zbawicielem i Panem prowadzi do życia modlitwą i Słowem Bożym, ponieważ tylko w ten sposób można żyć blisko Boga. Należy podkreślić, że ukazujemy życie duchowe jako skutek doświadczenia zbawienia (modlę się, ponieważ potrzebuję tego), także jako okazję do doświadczenia zbawienia (modląc się spotykam Jezusa, który przemienia moje życie).

Pierwsze spotkanie z tego cyklu poświęcone jest właśnie modlitwie. W przypadku, gdy grupa już uczestniczyła w spotkaniu poświęconym modlitwie w kroku pierwszym, można to spotkanie ukierunkować na weryfikację owoców podjętych już decyzji. W przeciwnym przypadku prowadzimy spotkanie tak, aby uczestnik mógł podjąć decyzję spotykania się z Jezusem na modlitwie osobistej. Prowadząc spotkanie nie należy ukazywać modlitwy jako obowiązku chrześcijanina (modlę się, ponieważ jestem chrześcijaninem), podobnie jak obowiązkiem człowieka nie jest jedzenie czy spanie. Modlitwa wynika z potrzeby spotkania człowieka z Bogiem; potrzeby rozumianej nie jako uczucie (chcę mi się), ale jako najgłębszego wewnętrznego pragnienia, które każdy człowiek nosi w sercu. Można powiedzieć, że człowiek, który nie ma takiej potrzeby, nie odkrył jeszcze swojego osobistego spotkania z Jezusem-Zbawicielem. W takiej sytuacji wszelkie zachęty i nakazy: „musisz się modlić” do niczego nie prowadzą, ponieważ regularne życie modlitwy jest owocem doświadczenia zbawienia.

Kolejne spotkanie „Kto ma uszy, niechaj słucha” ukazuje ważną stronę modlitwy, jaką jest słuchanie Boga. Modlitwa jest dialogiem, a to znaczy, że oprócz otwartych ust mamy także otwarte uszy i serce na to, co Bóg mówi. Nauczanie to pokazuje, jak usłyszeć głos Boga wśród wielu głosów świata słyszanych w każdej chwili.

Trzecie spotkanie „Boże prowadzenie” prowadzi do poznania dróg Bożego prowadzenia w życiu chrześcijanina. Spotkanie to ma na celu ukazać, w jaki sposób Bóg działa w życiu człowieka nie po to, aby zbudować naszą wiedzę na ten temat, ale po to, aby otworzyć nasze serca. Myślą przewodnią tego nauczania jest ogłoszenie Jezusa Panem każdej dziedziny życia i otwarcie jak Jego drogę.

1. MODLITWA OSOBISTA

Cele spotkania:

- wzbudzenie pragnienia żywego kontaktu z Bogiem na modlitwie
- ukazanie mocy modlitwy i konieczności wiary w jej skuteczność

1. DLACZEGO MAM SIĘ MODLIĆ?

- Przeżyłeś już swoje wielkie święto – osobiste spotkanie z Jezusem, którego uznałeś za swojego jedyne Pana i Zbawiciela. Zaprosiłeś Go do swojego serca i do swojego życia. To pierwsze spotkanie jest dla ciebie początkiem życia wiecznego. Nie jest więc jednorazowym spotkaniem (jak np. wizyta u Papieża). Odtąd możesz już ciągle trwać w jedności z Twoim Panem.
- Twoje życie z Jezusem może się stać miłosnym zjednoczeniem dwojga osób. Bóg cię kocha i pragnie przebywać z tobą ciągle – by otaczać się troską, przyjaźnią, radą, pociechą, pokojem i radością.
- Czy masz pragnienie, by przebywać jak najczęściej ze swoim Panem? Czy pragniesz rozmawiać z Nim, pytać Go o wszystko, wyjawiać przed Nim swe pragnienia, plany, wątpliwości, rozterki i radości? Czy pragniesz poznawać Tego, który jest w tobie zakochany tak bardzo i do szaleństwa, że pozwolił, by Go ukrzyżowano jak kryminalistę, by mógł zapłacić za twoje grzechy, wykupić cię z niewoli? Czy pragniesz poznawać bliżej Tego, który zwyciężył twoje grzechy, wyprowadził cię z ciemności, wybaczył ci wszystko, zmartwychwstał, jest uwielbiony i daje ci Ducha Świętego, byś mógł na nowo doświadczać miłości Ojca?

2. WAGA MODLITWY

- Szatan nie boi się twojej wiary w Boga, nie boi się, gdy idziesz do kościoła lub na spotkanie modlitewne, nie boi się, gdy jesteś pochłonięty pracą lub czynieniem dobra. Jego rola – to odciąganie cię od Boga wszelkimi sposobami. Szatan drży dopiero wtedy, gdy się modlisz – wtedy nie ma do ciebie dostępu.
- Jeśli uznajesz, że jesteś grzesznikiem i potrzebujesz zbawienia – pozwól Jezusowi działać w tobie przez Ducha Świętego, który może uczynić wszystko, lecz nie bez twojej zgody. Przedstawiaj Mu więc wszystkie swoje sprawy, nawiąż z Nim stały kontakt.
- Zmiany w twoim sercu i twoim życiu zależne są od tego, na ile otwierasz swe serce na Boga.

3. NIKTÓRE RODZAJE MODLITWY

• modlitwa prośby

- ◆ z wiarą

Mt 21,21n *Zaprawdę, powiadam wam: jeśli będziecie mieć wiarę, a nie zwątpicie, to nie tylko z figowym drzewem to uczynicie, ale nawet jeśli powiecie tej górze: Podnieś się i rzuć się w morze, stanie się. I otrzymacie wszystko, o co na modlitwie z wiarą prosić będziecie.*

- * wiara jest podstawowym warunkiem skuteczności modlitwy. Bóg wysłuchuje twych próśb i zawsze odpowiada na jeden z dwóch sposobów: albo wypełnia twą wolę, albo zmienia twe pragnienia.

- ◆ zgodnie z wolą Bożą

1 J 5,14n *Ufność, którą w Nim pokładamy, polega na przekonaniu, że wysłuchuje On wszystkich naszych próśb zgodnych z Jego wolą. A jeśli wiemy, że wysłuchuje wszystkich naszych próśb, pewni jesteśmy również posiadania tego, o cośmy Go prosili.*

- * wolę Boga możesz poznawać w Piśmie Świętym. Jest ona znana z pewnością w odniesieniu do wielu sytuacji; np., gdy prosisz o zgodę w rodzinie, możesz być pewien, że Bóg tego pragnie.
- * Jeśli jednak nie jesteś pewien woli Boga co do twojej sprawy – nie bój się i przedstaw ją Bogu. Wówczas On sam objawi, jaki jest Jego plan z tym związany. Jezus mówi, że mamy być ufni – jak dzieci.
- * Nie narzucaj Bogu swej woli – nie ograniczaj Jego miłości.
- * Pewna pobożna zakonnica od urodzenia nie mogła przełykać pokarmu, gdyż urodziła się bez mięśni w gardle. Przez całe życie uważała, że ta choroba jest jej po prostu przypisana i nigdy nie pytała Boga, czy pozostanie w stanie choroby jest zgodne z Jego wolą. Po spotkaniu z

siostrą Briegę McKenna, która modliła się za nią, została uzdrowiona, co potwierdził zdumiony lekarz. Dla Boga wszystko jest możliwe.

- * Nie ograniczaj woli Boga, nie dyktuj Mu, co ma czynić lub czego ma zaniechać. Nie targuj się Nim (np. daj, Boże, zdrowie dziecku zamiast mnie). Nie dziel nieskończoności – Bóg kocha i wypełnia potrzeby swych dzieci ZA DARMO!

- ◆ wytrwale

Rz 12,12 *W ucisku bądźcie cierpliwi, w modlitwie – wytrwali*

Jk 5,16 *Wielką moc posiada wytrwała modlitwa sprawiedliwego*

- * Prosząc wytrwale, nie tyle informujesz Boga o swojej potrzebie, co wzbudzasz wiarę i pragnienie otrzymania tego, czego oczekujesz.

- modlitwa uwielbienia

- ◆ W wielu miejscach Pisma Świętego Bóg nalega, abyśmy oddawali Mu chwałę. Zdziwiająca i tajemnicza jest potęga, jaka kryje się w pokornej postawie człowieka wielbiącego swego Boga.
- ◆ Ile razy w życiu wyrażałeś już podziw dla ludzi, ich dzieł lub rzeczy? Czy oklaskiwałeś występy muzyków, aktorów, czy okazywałeś głośno przed innymi swój zachwyt kimś lub czymś? Tym bardziej Bóg jest godzien, by wyrażać głośny zachwyt dla Jego dzieł i dla Niego samego.
- ◆ Spróbujmy teraz – może po raz pierwszy w życiu – głośno oddać Bogu chwałę, uwielbiamy Go szczerze całym sobą – sercami, ustami i ciałem!
- ◆ Chwała wprowadza nas w obfitość życia, w którym Bóg powołał nas do istnienia. Uwielbiamy Boga we wszystkim! Zapomnij o sobie i skup się na samym Bogu. On jest Bogiem miłującym i potężnym!

- modlitwa dziękczynienia

Kol 1,12 *Z radością dziękujcie Ojcu, który was uzdolnił do uczestnictwa w dziele świętych w światłości.*

- ◆ Wszystko, co masz – otrzymałeś od Boga. Dziękuj Mu więc za wszystko, okazuj wdzięczność swemu Panu. Coraz uważniej będziesz dostrzegać obecność Boga i Jego hojność w swoim życiu.

- modlitwa skruchy

- ◆ Życie chrześcijanina to nieustanne powracanie w ramiona kochającego Ojca. Proś Boga o przebaczenie grzechów, każdej chwili nieufności Panu (brak ufności Bogu – to korzeń każdego grzechu).
- ◆ Nie ukrywaj się przed sobą i przed Bogiem. Pozwól, by On cię oczyszczał, uwalniał i napełniał swoją miłością. Oddawaj Panu każdy obszar życia, do którego jeszcze nie dopuściłeś Go w pełni.

4. UPORZĄDKOWANE ŻYCIE MODLITWY

1 Tes 5,17 *Nieustannie się módlcie*

Ef 6,18 *Przy każdej sposobności módlcie się w Duchu*

- Chrześcijanin to człowiek nieustannej modlitwy. Pozwól STALE działać Bogu w tobie. Nie bój się poświęcać Bogu czas – uczyni Go Panem twojego czasu. Jeśli w planie dnia nie ma czasu na modlitwę, rozpocznij dzień od... modlitwy. Pan sam pomnoży twój czas. To nie ty dajesz Bogu czas, to On daje go tobie!
- Są różne sposoby modlitwy i różne też zalecenia co do czasu na modlitwę. Na początek spróbuj 15–20 minut dziennie, a potem sam zapragniesz wydłużać ten czas. O jakości modlitwy nie decyduje czas, lecz zaangażowanie. Cenniejsza jest pięciominutowa modlitwa sercem, niż wielogodzinne bezmyślne odklepywanie formuł. O tym, jaka jest twoja modlitwa świadczy to, na ile ona przemienia twoje życie (OWOCE!).
- Szczera modlitwa nigdy nie jest ucieczką od rzeczywistości. Nie bój się więc modlić w każdej sposobności, a Bóg uzdolni cię do życia. Bóg nie zrywa związku człowieka z rzeczywistością – tak czyni tylko szatan (J 17,15).
- Modlitwa nie zawsze jest łatwa. Czasem przeszkadzają nam emocje. Jednak niezależnie od stanu, w jakim się znajdujesz, Bóg zawsze czeka na twoje zaproszenie. On jest kochającym i szanującym twą wolę Ojcem. Im bardziej otworzysz Mu serce, tym więcej pozwolisz Mu w sobie uczynić. Podejmij teraz w modlitwie postanowienie regularnych spotkań z twoim Panem! Niech On sam napełni cię pragnieniem modlitwy! Żyj zbawieniem! Pozwól się Bogu ukochać!

Opracowanie: Małgorzata Leśniewska

2. KTO MA USZY, NIECHAJ SŁUCHA!

Cele spotkania:
 – nauka słuchania głosu Boga
 – zacieśnienie więzi ucznia z Mistrzem

1. TWÓJ MISTRZ

- W przeciwieństwie do innych mistrzów izraelskich, Jezus sam wybiera nas na uczniów.

J 15,16 *Nie wyście Mnie wybrali, ale Ja was wybrałem i przeznaczyłem was na to, abyście szli i owoc przynosili, i by owoc wasz trwał – aby wszystko dał wam Ojciec, o cokolwiek Go poprosicie w imię moje.*

- Uczeń bezwzględnie podąża za Mistrzem.
- Prośmy teraz w modlitwie o odnowienie w nas osobistego powołania nas przez Jezusa:
  - ◆ czy uważasz się za ucznia Jezusa?
  - ◆ czy dziś pragniesz podążać za Nim?
  - ◆ Panie, jaki jestem dziś?

2. SIĄŚĆ U JEGO STÓP

- Przypomnijmy sobie fragment o Marii i Marcie:

J 10,38–42 *W dalszej ich podróży przyszedł do jednej wsi. Tam pewna niewiasta, imieniem Marta, przyjęła Go do swego domu. Miała ona siostrę, imieniem Maria, która siadła u nóg Pana i przysłuchiwała się Jego mowie. Natomiast Marta uwijała się koło rozmaitych posług. Przystąpiła więc do Niego i rzekła: Panie, czy Ci to obojętne, że moja siostra zostawiła mnie samą przy usługiwaniu? Powiedz jej, żeby mi pomogła. A Pan jej odpowiedział: Marto, Marto, troszczysz się i niepokoisz o wiele, a potrzeba mało albo tylko jednego. Maria obrwała najlepszą czastkę, której nie będzie pozbawiona.*

- Uczeń jest zawsze z Mistrzem, patrzy na Niego i jest przez Niego obserwowany, poznaje i jest poznawany.
 Trwać
 w Nim – to być z Nim zjednoczonym jak winna latorośl z krzewem winnym.

3. SŁUCHAĆ MISTRZA

- Jeśli siada się u stóp Mistrza, to nie po to, by pozostać bezczynnym, ale by realizować jedno z najtrudniejszych zadań na świecie: aby słuchać. Bez tej cechy niemożliwe jest zostanie uczniem jakiegokolwiek mistrza.
- To nie ty poświęcasz czas Jezusowi – to On daje go tobie! Nie bój się „straty” swojego czasu.
- Tylko Jezus wie, jak żyć. Pytaj Go o wszystko, bo On wie wszystko.
- Nie możesz kierować nikim, jeśli sam nie jestes kierowany przez Jezusa.
- Bóg mówi cały czas przez Pismo Święte:
  - ◆ przez „logos” – Słowo objawione w Biblii
  - ◆ przez „rhema” – Słowo przeznaczone dla określonej okoliczności.
    - * „Logos” jest tym, co mówi Bóg, „rhema” jest tym, co Bóg mówi do mnie w konkretnej chwili życia
    - * Uczeń korzysta z tego sposobu porozumiewania się z Mistrzem. Nie bierze jednak słów dosłownie jako litery, słucha Boga jako Osoby.
- „Słyszeć” i „słuchać” – to nie to samo.
  - ◆ Uczeń bezgranicznie ufa Mistrzowi. Gdy świat (nauczyciel, dyrektor, szef, rodzina...) proponuje mu np. prestiż, sławę, a Jezus mówi co innego – uczeń słucha Jezusa, choćby to było dla niego niewygodne (2 Tm 1,12)
  - ◆ Uczeń nie podważa słuszności głosu Mistrza, lecz jest Mu posłuszny i wbrew swojej wiedzy, doświadczeniu wypełnia wolę Mistrza.
  - ◆ Na przykład Piotr – jako doświadczony rybak – nie odrzuca pozornie bezsensownej rady Jezusa, by zarzucić sieci jeszcze raz (J 21,5). Innym razem posłusznie chodzi po wodzie (Mt 14,29). Na polecenie Jezusa łowi rybę, by wyjąć z jej pyszczka monetę (Mt 17,27).

- ◆ **Czy moje czyny wypływają z przyjaźni z Jezusem?**
- ◆ Uczeń jest posłuszny Mistrzowi we wszystkich sprawach. Będąc w ciągłym kontakcie z Jezusem, uczeń wyczuwa błyskawicznie Jego wskazówki (jak porozumiewawcze „mrugnięcie” oka przyjaciela)
- ◆ Bóg ciągle mówi – 24 godziny na dobę.
- ◆ Uczeń – ciągle słucha.
- ◆ Z tak mocnej relacji wyrasta silna więź z Mistrzem, dająca stałe odniesienie duchowe do każdej sytuacji wokół nas.

4. „MOJE OWCE SŁUCHAJĄ MEGO GŁOSU” (J 10,27)

- Oto kilka prostych uwag, które pomogą ci usłyszeć Boży głos:
  - ◆ wyraż gotowość słuchania Pana („*Mów, Panie, bo sługa Twój słucha*”, a nie jak często mówimy: Milcz, Panie, bo sługa Twój mówi);
  - ◆ wyznaj grzech, by trwać przed Panem z czystym sercem (Ps 66,18);
  - ◆ wróć do miejsca, w którym po raz ostatni słyszałeś głos Boży – sprawdź, czy byłeś temu, co ci ostatnio powiedział;
  - ◆ ucisz własne myśli, wszystko, co cię teraz zaprzęta.
- Gdy twój umysł jest wyciszony, serce poddane, sumienie czyste, a ty cały jesteś skupiony na Bogu, Pan skieruje do ciebie pełne miłości słowa lub zdania. Możesz je zapisać w notesie. Czasem może to być bezsłowne „poczucie” miłości, pokoju, nadziei lub uzdrowienia.

5. ĆWICZENIE SŁUCHANIA

- Pan przemawia na różne sposoby i aby umieć słuchać, potrzebny jest czas słuchania i częste ćwiczenie słuchania. Ćwicz się w słuchaniu głosu Boga w ciszy – a nauczysz się rozpoznawać głos swego Mistrza nawet w tłumie w hałasie
- Wykonajmy teraz pewne ćwiczenie:
  - ◆ wszyscy uczestnicy spotkania zamykają usta i w ciągu 1 minuty wyławiamy z otoczenia różne odgłosy. Następnie głośno wymieniamy to, co usłyszeliśmy;
  - ◆ potem eliminujemy słyszenie wszystkich tych odgłosów, otwierając uszy ducha na głos Boga i trwamy w ciszy 5 minut. Dzielimy się doświadczeniem.
  - ◆ Proponujemy zadanie domowe: Przez wybraną w tygodniu godzinę, zachowując milczenie, słuchamy głosu Boga. Doświadczeniem dzielimy się na następnym spotkaniu.

6. PIGUŁKA

- Najpełniejszą formą słuchania Boga jest umiłowanie i częste czytanie Słowa Bożego. Podejmijmy postanowienie systematyczności w tej sprawie.
- Uczeń to ten, który bezustannie podąża za Mistrzem. Jeśli będziesz pokornie Go słuchać, On cię przeprowadzi (Prz 16,9). Trudno jest nie usłyszeć Boga, jeśli naprawdę chcesz Go słyszeć i być Mu posłusznym!

Opracowanie: Małgorzata Leśniewska

3. BOŻE PROWADZENIE

Cele spotkania:

- ukazanie osobistych owoców przyjęcia Jezusa jako Pana i Zbawiciela;
- przedstawienie podstawowych zasad i kryteriów rozeznawania duchowego w celu doprowadzenia uczestników spotkania do powierzenia swoich problemów Bogu

1. OSOBISTE NASTĘPSTWA EWANGELII

- Przyjęcie Jezusa jako Pana i Zbawiciela to powiedzenie „Pan mój i Bóg mój” – jak św. Tomasz Apostoł (J 20,28)
- Skoro Jezus jest moim Panem, to ja już nie jestem panem samego siebie.
- Życie pod Bożym kierownictwem to życie bezpieczne i szczęśliwe, życie w którym **nie ma przypadków!**

2. CZY ŻYJESZ W BOŻYM PROWADZENIU?

- Czy to wszystko znajduje zastosowanie w twoim życiu? Czy widzisz, jak Pan prowadzi się swoimi ścieżkami?
- W obecnych czasach wielu jest takich, którzy oferują ci swoje kierownictwo. Wiele ludzi szuka bezpiecznej przyszłości w horoskopach i wróżbach. Wszystko to wynika z poczucia braku bezpieczeństwa o przyszłość.
- Czy ty czujesz się bezpiecznie, kiedy myślisz o swojej przyszłości?
- Czy masz pokój w sercu, kiedy myślisz o tym, co robisz teraz? Czy możesz powiedzieć, że twoja obecna praca, szkoła to to, co Bóg miał najlepszego dla ciebie na ten czas?

3. JAK SZUKAĆ BOŻEGO PROWADZENIA?

Jeżeli nie widzisz w swoim życiu Bożego prowadzenia albo nie wiesz, jak głos Boży rozpoznawać, to poszukaj odpowiedzi.

- Czy jesteś w pełni oddany Jezusowi?

Rz 12,1n

A zatem proszę was, bracia, przez miłosierdzie Boże, abyście dali ciała swoje na ofiarę żywą, świętą, Bogu przyjemną, jako wyraz waszej rozumnej służby Bożej.

Nie bierzcie więc wzoru z tego świata, lecz przemieniajcie się przez odnawianie umysłu, abyście umieli rozpoznać, jaka jest wola Boża: co jest dobre, co Bogu przyjemne i co doskonałe.

Przeanalizujmy to Słowo bardzo dokładnie. Chcemy rozpoznać, jaka jest wola Boża. To właśnie jest przedmiotem obietnicy zawartej w tym fragmencie: „abyście umieli rozpoznać...”. Czytajmy więc, co winniśmy zrobić, abyśmy umieli:

1. oddać się na żywą i świętą ofiarę Bogu, jako wyraz naszej ROZUMNEJ służby Bożej i ROZUMNEJ miłości do Niego. Oznacza to bycie narzędziem w ręku Pana.
2. odrzucić myślenie i postępowanie tego świata
3. odnowić swoje myślenie

Pan obiecuje ci poznanie swojej woli, jeżeli przyjmiesz Boże myślenie.

- Czy żyjesz według Słowa Bożego?

Ps 119,105 *Twoje słowo jest lampą dla moich stóp i światłem na mojej ścieżce.*

- ◆ Czy jesteś w stanie w stu procentach zgodzić się ze Słowem Bożym objawionym w Biblii?
- ◆ Czy systematycznie czytasz Jego Słowo?
- ◆ Czy żyjesz według niego?
- Czy wierzysz, że drogi Pana są lepsze od twoich dróg?
  - ◆ Księga Jonasza opisuje człowieka, który nie chciał słuchać głosu Pana, bo Pan wzywał go do trudnych rzeczy. Bał się, że może zostać zabity przez pogan, którym miał głosić Ewangelię. Pan i tak poprowadził go tą drogą, a przedtem musiał wyrzucić z niego stare myślenie. Czy wierzysz, że droga zaprojektowana dla ciebie jest drogą dobrego i szczęśliwego życia?

4. JEZYK DUCHA ŚWIĘTEGO

Aby Duch Święty mógł do ciebie przemawiać, musisz poznać język, którym On mówi. Oto kilka najważniejszych

słówek tego języka:

- Uświęcone sumienie
  - ◆ Sumienie jest głosem, którym przemawia Pan, jeżeli jest ono oczyszczone i zgodne ze Słowem Boga.
- „Runo”
  - ◆ Przeczytajmy fragment Księgi Sędziów, z którego pochodzi ten wyraz (Sdz 6,36–40).

Sdz 6,36–40 *Rzekł więc Gedeon do Boga: Jeżeli naprawdę chcesz przeze mnie wybawić Izraela, jak to powiedziałeś, ³⁷ pozwól, że położę runo wełny na klepisku; jeżeli rosa spadnie tylko na runo, a cała ziemia dookoła będzie sucha, będę wiedział, że wybawisz Izraela przeze mnie, jak powiedziałeś. ³⁸ Tak uczynił. Kiedy rano wstał i ścisnął wilgotne runo, wycisnął z runa pełną czaszę wody. ³⁹ I rzekł Gedeon do Boga: Nie gniewaj się na mnie, jeżeli przemówię jeszcze raz do ciebie. Pozwól, że jeszcze raz powtórzę doświadczenie z runem: niech rano będzie suche tylko samo runo, a niech na ziemi dookoła będzie rosa. ⁴⁰ I Bóg sprawił to tej nocy: samo runo pozostało suche, a na ziemi była rosa.*

- ◆ W tym fragmencie Gedeon zostaje powołany do walki z Madianitami. Wątpi on jednak we własne możliwości i w to, czy Bóg w ogóle jest po stronie Izraela. Dlatego prosi Pana o znak (6,37). Kładzie na ziemi kawał baraniej wełny i prosi, by Pan potwierdził jego posłannictwo tym, że rano ta wełna będzie mokra od rosy, a ziemia dookoła – sucha. Kiedy Pan tak uczynił, Gedeon ponownie położył runo, ale tym razem wełna miała być sucha, a ziemia zroszona.
- ◆ Był to znak, który umocnił wiarę Gedeona w to, że Pan go wybrał do tego zadania.
- ◆ Także my możemy prosić Pana o taki znak – niech to jednak będzie rzeczywista potrzeba pokierowana Duchem Świętym, a nie wystawianie Boga na próbę!
- Okoliczności
  - ◆ „Jeżeli chcesz, abym to zrobił, to usuń mi z drogi wszelkie problemy” – to nie jest dobra modlitwa. Wielu chrześcijan uważa, że ma robić to, co sprawia najmniej problemów – widocznie Bóg tak chce. Wielu chrześcijan unika tego, co napotyka na przeciwności – widocznie to nie jest wola Pana. Jest to rozumowanie uproszczone i złe. Pan bardzo często przemawia przez okoliczności, ale nie można przy tym pomijać Biblii i innych sposobów Jego prowadzenia. Musimy być ostrożni i nie doszukiwać się wszędzie nadzwyczajnych objawień woli Bożej. Kiedy płyniesz łódką w nocy, możesz płynąć zgodnie z prądem, ale lepiej patrzeć na gwiazdy, bo jeszcze znajdziesz się przy niewłaściwym brzegu. Okoliczności mogą być głosem Pana, ale nie można być pochopnym.
- Rada
  - ◆ Bóg dał nam innych ludzi, aby pomagali nam podejmować decyzje. Także taką decyzję trzeba jednak poddać ocenie. Na przykład Dz 21,12–14 ukazują, jak Paweł udał się do Jerozolimy wbrew radzie innych uczniów.
- Pragnienia
  - ◆ Ważnym elementem języka Ducha Świętego są nasze pragnienia. One rozbudzają nas do robienia tego, co Pan chce, abyśmy robili. Pierwszą rzeczą, którą Pan nam daje, abyśmy rozpoznali Jego wolę są często pragnienia. Także to słówko języka Ducha Świętego wymaga oczywiście konfrontacji ze Słowem Bożym.

5. A CO ZE ZDROWYM ROZSĄDKIEM?

Ważna uwaga: DZIAŁANIE BOGA NIGDY NIE JEST SPRZECZNE ZE ZDROWYM ROZSĄDKIEM. CZASEM MOŻE SIĘGAĆ PONAD ROZSĄDEK, ALE NIGDY NIE JEST SPRZECZNE. SAM BÓG JEST AUTOREM ROZSĄDKU.

- Pewien człowiek czytał w swoim domu Słowo Boże, gdy nadeszła straszna ulewa. Padało przez kilka dni tak mocno, że człowiek musiał wyjść na dach, bo całe mieszkanie było pełne wody. Zaczął się modlić i wierzył, że Pan go uratuje. Zaraz po modlitwie podpłynęła do niego łódź. „Wsiadaj, uratujemy cię” – usłyszał z łodzi. Odpowiedział, że wierzy w Boże prowadzenie i dlatego pozwoli, aby Pan sam go uratował. Podobnie odmówił załodze ratunkowej, która podleciała do niego helikopterem. Niestety człowiek ten utonął i, kiedy stanął przed Panem, zapytał, dlaczego nie został uratowany. „Dziecko, przecież wysłałem ci łódkę i helikopter!” – odpowiedział Pan.
- Pan nie wyręcza naszego zdrowego rozsądku, jeżeli jest on uświęcony i Jemu oddany. Nie zawsze musimy szukać nadzwyczajnego znaku.

6. JAK PODEJMOWAĆ DECYZJE?

Przedstawimy teraz kilka podstawowych kryteriów pomagających podejmować decyzje w Bożym prowadzeniu:

- Czy modliłem się w tej sprawie?
  - ◆ Modlitwa jest podstawą podejmowania każdej decyzji, Nie jest pomyślana jako ostatnia deska ratunku, ale jako pierwsza rzecz, którą robię, stając przed problemem. Nie podejmuj żadnej decyzji, jeśli się o to nie modliłeś.
- Czy moja decyzja jest zgodna ze Słowem Bożym?
  - ◆ Biblia wypowiada się w wielu sprawach związanych z naszym życiem. Dlatego właśnie jest ostatecznym autorytetem dla naszych decyzji.
- Czy mogę podjąć tę decyzję, pozostając jednocześnie wiernym świadkiem Chrystusa?
  - ◆ Czy nie przeszkodzi mi to w kontakcie z Panem? Czy przed Nim nie muszę się tego wstydzić? Czy zrobiłbym to w obecności wspólnoty?
- Czy oddam chwałę Bogu?
  - ◆ Czy nie szukam własnej chwały? Czy staram się podobać Panu?
- Czy zachowuję się odpowiedzialnie?
  - ◆ Bóg nie osłania nas przed naszą nieodpowiedzialnością. Będziemy sami ponosić konsekwencje nieodpowiedzialności. Staraj się patrzeć trzeźwo na swoją decyzję.
- Czy istnieje realna możliwość zrobienia tego – zob. pkt. 5
- Czy pozbawieni uprzedzeń i wrażliwi duchowo chrześcijanie zgadzają się na to?
  - ◆ Nie pytaj o zgodę tylko tych, o których wiesz, że się zgodzą. Pozwól swoim doradcom zadawać trudne pytania. Jeśli nie jest to woła Boga, to lepiej, żebyś w ogóle tego nie zaczynał.
- Czy posiadam uświęcone pragnienie?
  - ◆ Działanie zgodnie z wolą Pana jest zadaniem bardzo miłym. Radość Pana powinna być naszą siłą. Jeżeli twojej decyzji towarzyszy czyste pragnienie, jest to objaw „na plus”
- Czy mam pokój w tej sprawie?
  - ◆ W świecie chrześcijanin doznaje prześladowania, ale w Chrystusie odnajduje prawdziwy pokój.

Flp 4,7–9 *O nic się już zbytnio nie troskajcie, ale w każdej sprawie wasze prośby przedstawiajcie Bogu w modlitwie i błaganu z dziękczynieniem. A pokój Boży, który przewyższa wszelki umysł, będzie strzegł waszych serc i myśli w Chrystusie Jezusie. W końcu, bracia, wszystko, co jest prawdziwe, co godne, co sprawiedliwe, co czyste, co miłe, co zasługuje na uznanie: jeśli jest jakąś cnotą i czynem chwalebny – to miejcie na myśli. Czyńcie to, czego się nauczyliście, co przejęliście, co usłyszeliście i co zobaczyliście u mnie, a Bóg pokoju będzie z wami.*

7. MODLITWA

- W chwili ciszy niech każdy stanie przed Panem z tą decyzją, którą w tej chwili jest mu trudno podjąć. Spójrzmy na nią w świetle Bożego prowadzenia. Zaproponujmy modlitwę wstawienniczą za nasze problemy z rozeznawaniu duchowym.

Opracowanie: Tomasz Karolak

III. WIERNOŚĆ – WALKA DUCHOWA

WPROWADZENIE DLA ANIMATORA

Kolejny krok poświęcony jest problemom, jakie stają na drodze chrześcijanina i jego postawie wobec nich. Myślą przewodnią tego bloku jest zwycięstwo w Jezusie; zwycięstwo, którego doświadczamy niezależnie od wszystkich okoliczności, jakie stają na naszej drodze.

Pierwsze spotkanie „Mocni w Panu” ma na celu ukazanie, że istnieje realny, osobowy wróg Boga, i zarazem naszego zbawienia: jest nim szatan. Oczywiście nauczanie to należy przeprowadzić nie w klimacie „sensacji” czy „dramatu”, ale w odniesieniu do zwycięstwa Jezusa, ukazując, że wojna jest już wygrana i jedyną rzeczą, co szatan może zrobić, jest oszustwo.

Kolejne spotkanie „Obleczcie pełną zbroję” ukazuje nam, w jaki sposób doświadczać na co dzień zwycięstwa w Jezusie, skoro musimy podejmować wyzwania duchowej walki. Odpowiedź na to pytanie daje nam św. Paweł w liście do Efezjan, gdzie przyrównuje elementy wyposażenia chrześcijanina do rynsztunku żołnierza rzymskiego.

Trzecie z kolei spotkanie ma na celu decyzję wyrzeczenia niechrześcijańskich przeżyć duchowych oraz innych sytuacji, które pozbawiają nas świadomości zwycięstwa w Jezusie. Także to nauczanie powinno być przeprowadzone tak, aby uczestnicy mieli poczucie bezpieczeństwa, ale zarazem pewność, że wyrzeczenie tych rzeczy jest niezbędne, aby żyć nowym życiem. Należy przy tym pamiętać, że to Duch Święty przekonuje o grzechu i w razie niezrozumienia pozostawia problem z zachętą, aby uczestnik osobiście powierzył swoje wątpliwości Jezusowi.

Ostatnie spotkanie z tego cyklu – „Czas pustyni – dar pustyni” odbiega nieco swoim charakterem od poprzednich. Ma ono na celu ukazanie, że życiu chrześcijańskiemu nie zawsze towarzyszą pozytywne emocje i łatwa droga. Przeciwnie, Jezus obiecywał krzyż i trudności tym, którzy za nim idą. Miejscem, gdzie nasza motywacja podlega weryfikacji, jest pustynia rozumiana jako czas pustki emocjonalnej; czas, w którym nasza wiara opiera się nie na uczuciach, ale często wyłącznie na decyzji, czas który zmienia bardzo dużo w życiu człowieka.

1. MOCNI W PANU

Cele spotkania:
 – uzyskanie świadomości istnienia wroga – szatana
 – ukazanie zwycięstwa w Jezusie

1. WPROWADZENIE

1P 5,8n *Bądźcie trzeźwi! Czuwajcie! Przeciwnik wasz, diabeł, jak lew ryczący krąży, szukając kogo pożreć. Mocni w wierze przeciwstawcie się jemu.*

- Św. Piotr zwraca się do mocnych w wierze! Nie jest to zwrot do osób, które jeszcze nie podjęły decyzji życia chrześcijańskiego, lecz właśnie do nas. Do tych, którzy już podążają drogą wiary jako uczniowie Jezusa.
- Zwraca nam więc uwagę na realne istnienie szatana i jego prób odebrania nam pewności zwycięstwa w Jezusie.

2. ISTNIENIE WROGA – ZWYCIĘSTWO W JEZUSIE

- Bóg stworzył nas z miłości. Jesteśmy znakiem miłości Boga, Jego ukochanymi dziećmi, stworzonymi na Jego obraz i podobieństwo. Należymy więc do rodziny Boga.
- Jednak Bóg ma osobistego wroga – nieprzyjaciela: szatana, który nie mógł znieść, że Bóg stwarza sobie przyjaciół. Sam zbuntowany przeciw Bogu oszukał naszych pierwszych rodziców i tak pojawił się grzech. Człowiek przestał ufać Bogu, ulegając pokusie niezależności – by samemu być bogiem.

Rz 6,23 *Zapłatą za grzech jest śmierć.*

- Pierwsi rodzice opuszczają raj. Jednak Bóg nigdy nie opuścił człowieka i przysłał swego jedyne Syna, by poniósł tę zapłatę zamiast nas.
- Jezus umarł i zmartwychwstał. On Już nas zbawił. Jezus osiągnął zwycięstwo dla wszystkich, którzy tego pragną. Mając grzeszną naturę ciągle potrzebujemy Jezusa – Drogi do Ojca.
- Wiara i nawrócenie to dwa kanały, którymi płynie zbawienie. Według św. Piotra mamy być mocni w wierze, by przeciwstawić się szatanowi, a Paweł mówi:

Ef 6,10 *W końcu bądźcie mocni w Panu, siłą Jego potęgi.*

- Życie chrześcijańskie jest zmaganiem się, ciągłą walką przeciw ojcu kłamstwa – który choć pokonany – próbuje przez kuszenie (kłamstwo) zerwać naszą łączność z Bogiem. Lecz my „we wszystkim odnosimy pełne zwycięstwo dzięki Temu, który nas umiłował. I jestem pewien, że ani śmierć, ani życie, ani aniołowie, ani Zwierzchności ani rzeczy terażniejsze, ani przyszłe, ani Moce, ani co wysokie, ani co głębokie, ani jakiegokolwiek inne stworzenie nie zdoła nas odłączyć od miłości Boga, która jest w Chrystusie Jezusie, Panu naszym”. Amen.

2. OBLECZCIE PEŁNĄ ZBROJĘ

Cel spotkania:

– ukazanie środków (elementów zbroi) do zwycięstwa w Jezusie Chrystusie.

1. WPROWADZENIE

- W pierwszej katechezie dotyczącej walki duchowej poznaliśmy jej naturę i konieczność jej podjęcia oraz drogę do uzyskania pełnego zwycięstwa w Jezusie.
- Dziś przyjrzymy się środkom, jakich możemy i powinniśmy używać, by osiągnąć (i ciągle osiągać) zwycięstwo.

2. WEZWANIE ŚW. PAWŁA

Ef 6,10n *W końcu bądźcie mocni w Panu - siłą Jego potęgi. Obłeczcie pełną zbroję Bożą, byście mogli się ostać wobec podstępnych zakusów diabła.*

- Wobec licznych pytań dotyczących szczegółów życia w Jezusie, św. Paweł udziela w liście do Efezjan różnych pouczeń i podsumowuje swoje wyjaśnienia, mówiąc: „*W końcu bądźcie mocni w Panu*”. Na wszystkie wątpliwości związane z życiem chrześcijańskim odpowiada po prostu: „*bądźcie mocni w Panu*”. Nie mówi, że życie chrześcijańskie pozbawione jest trudów, lecz wskazuje sposób ich rozwiązania. Siłą Bożej potęgi mamy być mocni – nie jakąś własną mocą, lecz Bożą.

3. ŚRODKI ZWYCIĘSTWA

Ef 6,11 *Obłeczcie pełną zbroję Bożą, byście mogli się ostać wobec podstępnych zakusów diabła.*

- Św. Paweł zwraca nam uwagę na istnienie wroga i przestrzega przed jego podstępnym, inteligentnym działaniem. Nie można go pokonać, nie przywdziewszy pełnej zbroi Bożej, ponieważ wróg jest istotą duchową, nadinteligentną i nie należy ignorować jego możliwości.

Ef 6,12 *Nie toczy my bowiem walki przeciw krwi i ciału, lecz przeciw Zwierzchnościom, przeciw Władzom, przeciw rządcom świata tych ciemności, przeciw pierwiastkom duchowym zła na wyżynach niebieskich. Dlatego weźcie na siebie pełną zbroję Bożą, abyście w dzień zły zdołali się przeciwstawić i ostać, zwalczając wszystko. Stańcie więc do walki przepasawszy biodra wasze prawdą i obłókszy pancerz, którym jest sprawiedliwość, a obuwszy nogi w gotowość głoszenia dobrej nowiny o pokoju. W każdym położeniu bierzcie wiarę jako tarczę, dzięki której zdołacie zgasić wszystkie rozżarzone pociski Złego. Weźcie też hełm zbawienia i miecz Ducha, to jest słowo Boże - wśród wszelakiej modlitwy i błagania. Przy każdej sposobności módlcie się w Duchu.*

- Święty Paweł, pisząc list do Efezjan, był oddany pod nadzór żołnierza rzymskiego, Korneliusza w areszcie domowym. Dlatego właśnie przyrównuje elementy zbroi duchowej do uzbrojenia żołnierza, w którym każdy element ma swoje zadanie. Oto szczegóły stroju, jaki powinniśmy nosić:
  - ◆ **PAS PRAWDY.** Żołnierz rzymski jako pierwszy element uzbrojenia zakładał na siebie pas. On to pozwalał mu poruszać się swobodnie i władać pozostałymi elementami zbroi. Dla nas takim pierwszym elementem zbroi jest prawda – z nią możemy poruszać się szybko i swobodnie. Włożyć na siebie Bożą prawdę oznacza żyć Jego Słowem, być uczciwym i szczerym w wierze, a nie pełnym obłudy religijnej. Zatem „pas prawdy” odnosi się do chrześcijańskiego charakteru i prawości stylu życia, dostosowanego do Pisma Świętego.
  - ◆ **PANCERZ SPRAWIEDLIWOŚCI.** Pancerz był główną częścią uzbrojenia żołnierza rzymskiego, ochraniającą jego serce. Dla chrześcijanina pancerzem w walce duchowej jest sprawiedliwość, przywrócona nam przez Jezusa. Jest ona przede wszystkim stanem naszego serca.
  - ◆ **BUTY GOTOWOŚCI DO GŁOSZENIA EWANGELII.** Ani żołnierz rzymski, ani nikt z nas nie wybiera się w podróż bez butów. Wszyscy zawsze o nich pamiętamy. Tak samo zawsze powinniśmy być gotowi do dzielenia się „Ewangelią pokoju”. Znaczy to, że powinniśmy wiedzieć, jak innym powiedzieć o Chrystusie i być otwartym na Ducha Świętego.
  - ◆ **TARCZA WIARY** pozwala nam „zgasić wszystkie rozżarzone pociski Złego”. Rozżarzone pociski

były w tamtym czasie groźną bronią. Były one zanurzane w smole, zapalane i wystrzeliwane w kierunku przeciwnika. Przed tą bronią żołnierze rzymscy kryli się za dużymi tarczami, często zanurzonymi

w wodzie, które mogły zgasić płonące strzały. Kiedy traktujemy poważnie życie z Jezusem, to szatan walczy przeciwko nam przy pomocy rozżarzonych pocisków. Atakuje nas i wszystko, co jest z nami związane. Naszą tarczą przeciwko tym atakom jest wiara – przekonanie, że Bóg ma moc, aby nas ochronić.

- ◆ HEŁM ZBAWIENIA. Ta część zbroi zapewniała żołnierzowi ochronę głowy tak solidnie, że prawie żadna krótka broń nie mogła się przez nią przebić. Głowa stanowi centrum naszego życia myślowego. Zdolności wielu chrześcijan są ograniczone, ponieważ nie wiedzą oni, jak chronić swoje myśli. Szatan bombarduje ich pociskami lęku, nienawiści, podejrzliwości, depresji i innych myślowych roztargnień. Chrześcijańskim hełmem, naszą obroną jest zbawienie, które jest uwolnieniem od złego. Kiedy ufamy Bogu i dziękujemy Mu za nasze zbawienie, nasze życie umysłowe jest chronione.
- ◆ MIECZ DUCHA – CZYLI SŁOWO BOŻE jest jedyną częścią uzbrojenia, która może być użyta zarówno do ataku, jak i do obrony. Jest zarówno naszą bronią obronną przeciw grzechowi, jak i orężem ataku przeciw inwazji demonicznej, kiedy wypowiadamy Słowo Boże w mocy Ducha Świętego tak samo, jak czynił to Jezus.
- ◆ MODLITWA W DUCHU, chociaż wymieniona na końcu i nie przyrównana do żadnej części rynsztunku, jest to być może najpotężniejsza broń chrześcijanina. Paweł wzywa do nieustannej, intensywnej i bezinteresownej modlitwy pod przewodnictwem Ducha Świętego.
- Św. Paweł poleca nam zakładać pełną zbroję Bożą. Każdy jej element jest bardzo istotny, dlatego nie wystarczy używać tylko niektórych z nich; wszystkie są w równym stopniu ważne.

Opracowanie: Małgorzata Leśniewska, Tomasz Karolak

3. CZAS PUSTYNI – DAR PUSTYNI

Cele spotkania:

- przyjęcie prawdy o tym, że wiara oraz chrześcijańska radość to nie są uczucia
- ukazanie, że nasze życie w każdej chwili jest zależne od Boga

1. WPROWADZENIE

- Dotychczas mówiliśmy o walce duchowej na płaszczyźnie radykalnego przeciwstawienia się diabłu oraz wszystkim jego dziełom. Jest to konieczny warunek życia w wolności dzieci Bożych.
- Dzisiaj dotkniemy problemu walki duchowej z innej strony. Będziemy mówić o pustyni. Słowem tym będziemy określać czas, będący szczególnym darem od Boga – czas oczyszczenia, czas nowego odkrycia swojej małości i pragnienia przyłgnięcia tą małością do Boga, który jest wielki, Boga, który przeprowadza przez pustynię nowy Lud Wybrany.

2. „ZAWSZE SIĘ RADUJCIE!” – CZYM JEST RADOŚĆ?

- Mówiąc o pustyni, trzeba mówić o radości. Nie ma smutnych chrześcijan! Jeśli ktoś osobiście doświadczył zbawienia i na co dzień żyje zbawieniem, to nie może być smutny!
- Dlatego Słowo Boże zachęca nas do radości i obiecuje nam radość (Flp 4,4, 1 Tes 5,16; J 15,11). Święty Paweł mówi: „*Zawsze się radujcie*”, a do Koryntian pisze: „*Optywam w radość w każdym ucisku*” (2 Kor 7,4).
- Wynika z tego bardzo ważny wniosek: **prawdziwa radość nie jest uczuciem!** Radość jest stanem ducha człowieka doświadczającego zbawienia. Człowiek pełen Bożej radości nie zawsze musi być wesoły i uśmiechnięty; niektóre sytuacje mogą wyzwać inne uczucia, jednak pełna radość, którą daje Jezus, nie jest tylko zmiennym uczuciem. Musimy o tym pamiętać, stawiając pierwsze kroki na pustyni.

3. CZAS PUSTYNI

- Jezus, zbawiając nas, przywrócił nam relację z Bogiem, dał nam na nowo życie w Jego miłości. Wiara i nawrócenie, jako nasza decyzja, pozwalają nam przyjąć ten dar i doświadczać szczęśliwego życia.
- Prostota kerygmatu może nieraz wywołać w nas iluzję, że to my „mamy Boga”, że jest On zawsze na nasze zawołanie... Owszem, Jezus wydał za nas samego siebie, w Eucharystii jest dla nas zawsze, czeka w sakramencie pokuty i pojednania, czeka w modlitwie... Jednak to nie my mamy Boga: to On ma nas! To my jesteśmy w Jego rękach, a nie On w naszych. To my od Niego zależyśmy, a nie On od nas.
- Takie pełne pokory myślenie daje nam właśnie czas pustyni; czas, w którym doświadczamy naszej potrzeby Boga, naszej „chrystozależności”; czas, w którym odkrywamy, że „kochać”, to nie zawsze znaczy „czuć się dobrze”.

4. DAR PUSTYNI

- Czas pustyni jest wielkim darem; jak każdy dar od Boga, możemy go wykorzystać i możemy go odrzucić. Zastanówmy się, jak ten czas przyjmować, aby wykorzystać go dobrze, aby usłyszeć głos Pana na pustyni.

Lk 4,1–13 *¹Pelen Ducha Świętego, powrócił Jezus z nad Jordanu i przebywał w Duchu Świętym na pustyni ² czterdzieści dni, gdzie był kuszony przez diabła. Nic w owe dni nie jadł, a po ich upływie odczuł głód. ³ Rzekł Mu wtedy diabeł: Jeśli jesteś Synem Bożym, powiedz temu kamieniowi, żeby się stał chlebem. ⁴ Odpowiedział mu Jezus: Napisane jest: Nie samym chlebem żyje człowiek. ⁵ Wówczas wyprowadził Go w górę, pokazał Mu w jednej chwili wszystkie królestwa świata ⁶ i rzekł diabeł do Niego: Tobie dam potęgę i wspaniałość tego wszystkiego, bo mnie są poddane i mogę je odstąpić, komu chcę. ⁷ Jeśli więc upadniesz i oddasz mi pokłon, wszystko będzie Twoje. ⁸ Lecz Jezus mu odrzekł: Napisane jest: Panu, Bogu swemu, będziesz oddawał pokłon i Jemu samemu służyć będziesz. ⁹ Zaprowadził Go też do Jerozolimy, postawił na narożniku świątyni i rzekł do Niego: Jeśli jesteś Synem Bożym, rzuć się stąd w dół. ¹⁰ Jest bowiem napisane: Aniołom swoim rozkaże o Tobie, żeby Cię strzegli, ¹¹ i na rękach nosić Cię będą, byś przypadkiem nie uraził swej nogi o kamień. ¹² Lecz Jezus mu odparł: Powiedziano: Nie będziesz wystawiał na próbę Pana, Boga swego. ¹³ Gdy diabeł dokończył całego kuszenia, odstąpił od Niego aż do czasu.*

- Jezus w swej ludzkiej naturze także doświadczał czasu pustyni. Widzimy, że jest to czas pokusy i

jednoznacznego przekonania, że tylko Bóg może zaspokoić nasze potrzeby w pełni i nie musimy szukać nigdzie indziej połowicznego

ich zaspokojenia. Ważne jest, aby w czasie pustyni otwierać się tylko na Jego dary!

- Czas pustyni wymaga pewności, że **także wiara nie jest uczuciem!** Wiara jest decyzją woli, za którą idą uczucia. Bywa jednak, że uczucia się zmieniają – czasem stają się dużym ciężarem; pustynia jest to czas, kiedy opieramy się tylko (aż!) na wierze.
- Czas pustyni to czas oczekiwania w nadziei. Cała Biblia jest historią oczekiwania, które trwa do dziś. Postawa wielu postaci biblijnych ukazuje nam, jak powinniśmy czekać. Kiedy wody potopu opadały, Noe posłał ze swej arki gołębicę, aby się przekonać, czy została już odkryta powierzchnia lądu. Kiedy gołębicę wróciła do arki i okazało się, że ziemia jest jeszcze pogrążona w wodzie, Noe postanowił POCZEKAĆ JESZCZE SIEDEM DNI (Rdz 8,10). Jedno z francuskich tłumaczeń Biblii (A. Choraqui) mówi: „*Il espère encore sept autres jours*” – ma nadzieję przez dalszych siedem dni. Oczekiwać – znaczy: mieć nadzieję.
- Czas pustyni to czas modlitwy. W dzisiejszym świecie widać większą niż kiedykolwiek pokusę patrzenia na wszystko przez pryzmat własnych uczuć i teorii i stawiania siebie w centrum świata: to ja jestem najważniejszy, to moje odczucia i myśli są czymś bezdyskusyjnym, oczywistym, absolutnym itd. Taka postawa zakrada się często do naszego życia duchowego. Motywacją modlitwy, czytania Słowa Bożego, życia sakramentalnego i trwania we wspólnocie jest wtedy moje „Ja”. To nie prowadzi do niczego. Prawdziwa modlitwa jest zaprzeczeniem takiej postawy. To nie ja stoję w centrum mojej modlitwy, ale Bóg. To On, a nie ja, prowadzi mnie w tej modlitwie. Celem takiej modlitwy jest po prostu uwielbianie Boga, wejście w Jego obecność, otwarcie serca na Jego działanie, a nie egoistyczne szukanie siebie. Jest to na pewno modlitwa trudna, bo łatwo jest modlić się mając dobre samopoczucie, a nie tak łatwo, gdy modlitwie nie towarzyszą żadne emocje. Jednak Jezus mówi, że zyskujemy życie, gdy wszystko tracimy dla Niego. Na pustyni doświadczamy również tego, że właściwie modlitwa nie jest obowiązkiem chrześcijanina (!). Bóg nie potrzebuje twojej modlitwy. To ty jej potrzebujesz, ponieważ modlitwa nie zmienia Boga, ale zmienia człowieka. Nie masz obowiązku modlić się, podobnie jak nie masz obowiązku jeść czy spać. To jest po prostu twoja potrzeba. Często na pustyni doświadczamy, jak bardzo modlitwa zmienia życie, jak bardzo zbliża nas do Boga. Pustynia bez modlitwy – to czas stracony!

5. PODSUMOWANIE

Flp 1,6 *Mam właśnie ufność, że Ten, który zapoczątkował w was dobre dzieło, dokończy go do dnia Chrystusa Jezusa.*

- Chrześcijaństwo potrzebuje nieustannego wzrostu, oczyszczenia, doskonalenia. Czas pustyni jest czasem oczyszczenia naszych motywacji, naszej wiary, naszej miłości do Boga.
- On wyprowadza nas na pustynię po to, by nam coś oznajmić, by nawiązać z nami nowy, głębszy, żywszy dialog.
- Pustynia jest wielkim darem od Ojca, który nas wychowuje z miłością, bo do końca nas zna i do końca kocha. Dziękujemy Mu za ten dar Psalmem 139, w którym psalmista – wyznając swoją małość przed Bogiem – powierza Jemu prowadzenie swojego życia. My także módlmy się tymi słowami:

Panie, przenikasz i znasz mnie,

² *Ty wiesz, kiedy siadam i wstaję.*

Z daleka przenikasz moje zamysły,

³ *widzisz moje działanie i mój spoczynek*

i wszystkie moje drogi są Ci znane.

⁴ *Choć jeszcze nie ma słowa na języku:*

Ty, Panie, już znasz je w całości.

⁵ *Ty ogarniasz mnie zewsząd*

i kładziesz na mnie swą rękę.

⁶ *Zbyt dziwna jest dla mnie Twa wiedza,*

zbyt wzniosła: nie mogę jej pojąć.

⁷ *Gdzież się oddalę przed Twoim duchem?*

Gdzie ucieknę od Twego oblicza?

⁸ *Gdy wstąpię do nieba, tam jesteś;*

jesteś przy mnie, gdy się w Szeolu położę.

⁹ *Gdybym przybrał skrzydła jutrzenki,*

zamieszkał na krańcu morza:

¹⁰ *tam również Twa ręka będzie mnie wiodła*

¹¹ *Jeśli powiem: Niech mię przynajmniej ciemności okryją i noc mnie otoczy jak światło:*

¹² *sama ciemność nie będzie ciemna dla Ciebie, a noc jak dzień zajaśnieje: mrok jest dla Ciebie jak światło*

¹³ *Ty bowiem utworzyłeś moje nerki,*

Ty utkałeś mnie w łonie mej matki.

¹⁶ *Oczy Twoje widziały me czyny*

i wszystkie są spisane w Twej księdze;

dni określone zostały,

choć żaden z nich jeszcze nie nastął.

¹⁷ *Jak nieocenione są dla mnie myśli Twe, Boże,*

jak jest ogromna ich ilość!

¹⁸ *Gdybym je przeliczył, więcej ich niż piasku; gdybym doszedł do końca, jeszcze jestem z Tobą.*

²³ *Zbadaj mnie, Boże, i poznaj me serce;*

doświadcz i poznaj moje troski,

²⁴ *i zobacz, czy jestem na drodze nieprawej,*

a skieruj mnie na drogę wieczną!

i podtrzyma mię Twoja prawica.

Opracowanie: Tomasz Karolak

4. WYRZECZENIE JAKO WARUNEK ŻYCIA W WOLNOŚCI

Cele spotkania:

– doprowadzenie do wyrzeczenia się niechrześcijańskiego sposobu myślenia i życia oraz wszelkich niechrześcijańskich przeżyć duchowych.

1. WSTĘP

- Już od pewnego czasu (jakiego?) doświadczamy nowego życia, które otrzymaliśmy od Jezusa. Na dwóch poprzednich spotkaniach mówiliśmy o doświadczeniu walki duchowej i pustyni. Dwa tygodnie temu uświadomiliśmy sobie realne istnienie szatana.
- Przez nawróceniem każdy z nas znajdował się w „strefie wpływów” królestwa ciemności. Teraz – kiedy Jezus jest naszym Panem, musimy jednoznacznie wyrzec się tego, co pochodzi od Złego.
- Wszyscy podjęliśmy decyzję wiary i nawrócenia. Nawrócenie jednak nie jest tylko przemianą moralną. Jest raczej oddaniem całego życia ze wszystkimi jego problemami, doświadczeniami i z całą przeszłością Jezusowi. On zaprasza, abyśmy zamienili nasze życia na Jego życie – życie Syna Bożego.
- Dlatego oddajmy Mu dzisiaj wszystkie nasze bożki, to wszystko, co wcześniej zajmowało Jemu należne miejsce.
- Nawrócenie ma dwa nierozdzielnie związane z sobą aspekty: zwrócenie się twarzą do Boga i – co za tym idzie – odwrócenie się plecami od grzechu.
- Dzisiaj stajemy przed decyzją wyrzeczenia: przeciwstawienia się temu, z czym być może mieliśmy do czynienia, a co nie jest z ducha Bożego.

2. NIECHRZEŚCIJAŃSKIE PRZEŻYCIA DUCHOWE

- Uwaga: *To Słowo Boże, a nie słowo ludzkie przemienia myślenie. Możliwe, że niektórym osobom trudno będzie przyjąć do wiadomości, że to, do czego może były przywiązane, jest złe. Nie starajmy się w takim wypadku przekonywać jej własnymi argumentami. Przede wszystkim zaproponujmy: „zapytaj o to Jezusa”. To Duch Święty przekonuje o grzechu, a nie my. Jeżeli będzie potrzebna pomoc w rozwinięciu jakiegoś konkretnego tematu (np. wróżby, astrologia, taka a taka sekta, amulety...), to animator lub sama osoba zainteresowana może się zwrócić bezpośrednio do Diakonii Słowa lub któregoś z liderów wspólnoty.*
- Nie będziemy analizować wszystkich niechrześcijańskich przeżyć duchowych. Możemy je pokrótce podzielić na praktyki okultystyczne, kultury i inne religie.

OKULTYZM

- projekcja astralna
- tablica Ouija
- talerzyk
- mówienie w transie
- automatyczne pisanie
- telepatia
- wywoływanie duchów
- materializacja
- jasnowidzenie
- wyczuwanie przedmiotów na odległość
- przepowiadanie przyszłości
- karty tarot
- wróżenie z ręki
- astrologia (horoskopy itd.)
- różdżkarstwo (różdżka i wahadełko)
- amatorska hipnopa
- uzdrawianie przez magnetyzm
- bioenergoterapia
- magiczne zaklęcia
- sugestia psychiczna
- czarna i biała magia
- pakty krwi
- fetyszizm

KULTY

- Christian Science (Chrześcijańska Nauka)
- Unity (Jedność)
- Scientology (Scjentologia)
- The Way International (Droga Międzynarodowa)
- Unification Church (Kościół Unifikacji)
- Church of the Living Word (Kościół Żywego Słowa)
- mormonizm
- Świadkowie Jehowy
- Children of God (Dzieci Boga)
- Swedenborgianizm
- H. W. Armstrong (Ogólnosiwiatowy Kościół Boga)
- unitarianizm
- masonizm
- New Age
- i inne niechrześcijańskie kultury

INNE RELIGIE

- buddyzm
- zen
- Hare Kriszna
- bahaizm
- rosikrucjanizm
- Science of Mind (Nauka Umystu)
- Science of Creative Inteligence (Nauka Twórczej Inteligencji)
- hinduizm
- Medytacja Transcendentalna
- joga
- Eckanar
- Roy Masters
- Silva Mind Control
- Father Divine (boski ojciec)
- The Theosophical Society (Towarzystwo Teozoficzne)
- i inne niechrześcijańskie religie

na podstawie N. T. Anderson:
„Zwycięstwo nad ciemnością”, Lublin
1992

- Mają one jedną wspólną cechę: ich zadaniem jest stworzenie namiastki Królestwa Bożego – bez Boga. Szatan

nie był w stanie pozbawić człowieka potrzeby Boga i potrzeby szczęścia. Może jedynie próbować wcisnąć nam połowiczne sposoby jej zaspokajania – atrapy, które dopiero w świetle Jezusa Chrystusa ujawniają swoją marną wartość.

- Każda pozorna „korzyść”, jaka wynika z tego typu praktyk (wróżby – poznanie przyszłości, telepatia – zdolność komunikacji na odległość, bioenergoterapia – namiastka zdrowia fizycznego) ma na celu zawładnięcie człowiekiem. Szatan zabiega o względy człowieka tak długo, dopóki nie znajdzie się on w stu procentach pod jego wpływem.

3. MODLITWA I DECYZJA WYRZECZENIA

- Spójrz teraz w prawdzie na swoje życie. Niech Duch Święty ukazuje ci wszystkie rzeczy, których teraz powinieneś się wyrzec, aby doświadczać życia w wolności. Nie bój się oddać Panu wszystko.
- Wyrzeknij się teraz wszystkiego tego, z czym miałeś kiedykolwiek do czynienia, nawet jeśli było to bardzo dawno lub robiłeś to tylko dla zabawy.
- Na stojąco, na każde pytanie odpowiadamy „Wyrzekam się!”
  - ◆ Czy wyrzekasz się szatana?
  - ◆ Czy wyrzekasz się wszystkich jego dzieł i czarów?
  - ◆ Czy wyrzekasz się okultyzmu, ezoteryzmu i wszelkich przesądów?
  - ◆ Czy wyrzekasz się magii, uzdrowiaczy i guseł?
  - ◆ Czy wyrzekasz się czytania z kart, z fusów kawy i herbaty?
  - ◆ Czy wyrzekasz się spirytyzmu, astrologii i horoskopów?
  - ◆ Czy wyrzekasz się mocy umożliwiającej ci kontrolowanie siebie i innych, zostawiając z boku Boga?
  - ◆ Czy wyrzekasz się racjonalizmu i każdej etyki niechrześcijańskiej?
  - ◆ Czy wyrzekasz się używania amuletów, bożków i talizmanów?
  - ◆ Czy wyrzekasz się wszystkich tych rzeczy na zawsze i całkowicie?
  - ◆ Czy wyrzekasz się tego wszystkiego w imieniu twoich przodków?
  - ◆ Czy wyrzekasz się egoizmu, rozwiązłości i złośliwości?
  - ◆ Czy wyrzekasz się samowystarczalności, chciwości i próżnej ambicji?
  - ◆ Czy wyrzekasz się pychy i próżności?
  - ◆ Czy wyrzekasz się nienawiści i niechęci?

4. PODSUMOWANIE

- Za tym wyrzeczeniem niech idzie nasze życie. Nie zwlekaj z pozbyciem się wszystkich śmieci, których używałeś do tego, czego się wyrzekłeś. Żyj w wolności dziecka Bożego, które nie potrzebuje atrapy tego, co za darmo dostaje na co dzień od kochającego Ojca: miłości, poczucia bezpieczeństwa i prawdziwego szczęścia.

Opracowanie: Tomasz Karolak

IV. CHRZEŚCIJANIN W CIELE CHRYSYTA

WPROWADZENIE DLA ANIMATORA

Celem kroku trzeciego jest ukazanie działania Boga w Kościele na różne sposoby. Istnieje niebezpieczeństwo, że osoba, która pozna żywego Jezusa, zaskakująco bliskiego człowiekowi i jego problemom, nie rozpozna w Nim Tego, którego „zna” od lat, w sakramentach; które być może niegdyś przyjmowane bezmyślnie, teraz mogą być okazją do wspianego spotkania z Jezusem. Właśnie sakramentem poświęcone jest pierwsze spotkanie z tego cyklu. W nauczaniu tym należy ukazać sakrament jako miejsce spotkania człowieka z Bogiem i główny akcent położyć na Jezusa, który pragnie tego spotkania, a nie na teologiczno-naukową stronę sakramentu.

Z kolei drugie spotkanie – dary Ducha Świętego – ukazuje istotę siedmiu darów Ducha, jakie znamy z księgi proroka Izajasza. Spotkanie to należy poprowadzić tak, aby uczestnicy rozpoznawali słowa katechezy z swoim życiem.

Trzecie spotkanie – charyzmaty – poświęcone jest tym darom Ducha Świętego, które nazywamy charyzmatami, czyli – najkrócej mówiąc – darami udzielonymi poszczególnym osobom dla dobra całego Kościoła. Celem tego spotkania jest przybliżenie tych charyzmatów, które wymienia w swoich listach św. Paweł tak, aby uczestnik był otwarty na możliwość posługiwania nimi.

1. OBECNOŚĆ BOGA W KOŚCIELE

Cele spotkania:

- ukazanie ogólnej istoty sakramentów i charyzmatów
- właściwe ustawienie relacji pomiędzy charyzmatami a sakramentami w naszym życiu
- ukazanie potrzeby wykorzystania wszystkich możliwości budowania i rozwijania Kościoła

1. WSTĘP

- Rozpoczynamy cykl spotkań, który kontynuować będziemy przez cztery kolejne tygodnie, a na którym mowa będzie o Kościele. Kościół, jak mówi św. Paweł, to Ciało Chrystusa, którego członkami jesteśmy wszyscy (1 Kor 12,12).
- Skoro więc jesteśmy członkami Ciała Chrystusa, to potrzeba nam w tym Ciele silnego osadzenia, „zapuszczenia korzeni”, aby współpracować w nim w jedności z innymi członkami dla dobra wszystkich. Nie możemy więc zaniedbać niczego, co zostało nam udzielone dla budowania Kościoła.

2. SAKRAMENTY I CHARYZMATY

- W trakcie kolejnych spotkań przyjrzymy się bliżej sakramentom i charyzmatom; dzisiaj natomiast ogólnie zajmiemy się ustawieniem właściwej relacji pomiędzy nimi w naszym życiu.
- I Sakramenty, i charyzmaty zostały udzielone dla budowania Kościoła; nie możemy więc ich zaniedbywać ani rezygnować z jednych dla drugich. W relacji pomiędzy sakramentami a charyzmatami istnieją dwie skrajności:
  - ◆ Pierwsza z nich dąży w stronę zapomnienia o charyzmatach i poprzestawania na samych sakramentach. Życie chrześcijanina ogranicza się w takim przypadku do uczestnictwa w sakramentach. Jest to myślenie błędne, ponieważ wszystkie dzieci Boże posiadają dary, którymi mogą służyć współbraciom. Trzeba pamiętać, że każdy chrześcijanin – nie tylko uczestnik spotkań Odnowy Charyzmatycznej – jest powołany do służby poprzez charyzmaty. Tymczasem ograniczenie się do sakramentów ciągnie za sobą bardzo często postawę skrajnie bierną (Msza św. staje się formą widowiska), co z kolei splota owocność sakramentów. Sobór Watykański II tak naucza: *„Duch Święty nie tylko poprzez sakramenty i posługi oświeca i prowadzi lud Boży oraz cudami go przyozdabia, ale udzielając każdemu tak jak chce (1Kor 12,11) darów swoich, rozdziela między wiernych wszelkiego stanu także szczególne łaski, przez które czyni ich zdolnymi i gotowymi do podejmowania rozmaitych dzieł lub funkcji mających na celu odnowę i dalszą pożyteczną rozbudowę Kościoła” (Lumen gentium 12)*. Tak więc uczestnictwo ludu Bożego w misji mesjańskiej nie wynika jedynie ze struktury posług w Kościele i jego życia sakramentalnego. Ma swoje źródło również w innej rzeczywistości, a mianowicie w duchowych darach czyli charyzmatach. Dzięki temu udzielaniu szczególnych łask uświadomiamy sobie, że Kościołem kieruje Duch Święty z suwerenną wolnością, która często zadziwia.
  - ◆ Druga natomiast skrajność polega na pomijaniu czy wręcz ignorowaniu roli sakramentów i pragnieniu zastąpienia ich charyzmatami, darami duchowymi czy innymi (mniej lub bardziej autentycznymi) przeżyciami. Koncentracja na osobistym kontakcie z Bogiem w Duchu Świętym aż pominięciem wymiaru wspólnotowego charyzmatów oraz nacisk na indywidualne natchnienie w życiu duchowym modą doprowadzić do zaniedbania życia sakramentalnego. Nie wolno zapomnieć, że łaska (chárís) wyprzedza charyzmat (chárísma). Z woli Chrystusa, to właśnie sakramenty są źródłem łaski – pewnym i skutecznym. Ich celebrowanie jest szczególnie ważnym czasem działania Ducha Świętego, który jednoczy, budzi wiarę, pobudza i uzdalnia do czynnego dawania świadectwa wiary przez zaangażowanie na rzecz innych.
- Sakramenty i charyzmaty to dwie rzeczywistości opierające się na różnych płaszczyznach, stąd nie mogą one zastępować się nawzajem. Musi między nimi istnieć idealna harmonia, która sprawi, że przyjmowanie sakramentów stanie się prawdziwie owocne, a posługiwane charyzmatami głębokie i nie skierowane w próżnię.

3. PIGULKA

- Zanim na kolejnych spotkaniach bliżej przyjrzymy się sakramentom i charyzmatom, spójrzmy na nasze zakorzenienie w Ciele Chrystusa i odpowiedzmy sobie na pytanie dotyczące relacji pomiędzy sakramentami i

charyzmatami
w naszym życiu.

Opracowanie: Sławomir Hinc

2. SAKRAMENTY

1. CO TO JEST SAKRAMENT

- Sakrament jest to widzialny znak działania Boga w celu uświęcenia człowieka.
- „*Celem sakramentów – uczy Sobór Watykański II – jest uświęcenie człowieka, budowanie mistycznego ciała Chrystusa, a wreszcie oddawanie czci Bogu*” (KL 59)
- W sakramentach spotykamy się z Chrystusem zmartwychwstałym, który uświęca nas przez swego Ducha.
- Sakramenty udzielane są w Kościele, poprzez Kościół i dla budowania Kościoła.
- Sam Kościół – uczy Sobór Watykański II – jest „*powszechnym sakramentem zbawienia*” (KK 48, por. też KK 1). Kościół bowiem jest manifestacją Bożego działania na rzecz człowieka.

2. SAKRAMENTY

- We wszystkich sakramentach zmartwychwstały Jezus oddziałuje na nas uświęcającą mocą Ducha Świętego.
- W sakramencie chrztu odradza nas duchowo, oczyszcza z grzechu pierworodnego, a także z grzechów osobistych – jeżeli chrzest przyjmuje osoba dorosła – i włącza do Kościoła.
- W sakramencie bierzmowania Chrystus umacnia nas swoim Duchem, abyśmy – jak pierwsi uczniowie – z wielką radością budowali Kościół, a tym samym – królestwo Boże, abyśmy głosili wszystkim Ewangelię.
- Kiedy sprawowana jest Eucharystia, mocą Ducha Świętego Jezus przemienia chleb w swoje Ciało, a wino – w swoją Krew. Tenże Duch Święty jednoczy nas wszystkich, przystępujących do Komunii św., z Chrystusem i między sobą, czyniąc z nas mistyczne Ciało – Kościół.
- W sakramencie pokuty ujawnia się przebaczące działanie Chrystusa, który tchnął na apostołów swojego Ducha i powiedział: „*Weźmijcie Ducha Świętego! Którym odpuszczacie grzechy, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są im zatrzymane.*” (J 20,22n)
- Przez sakrament chorych Chrystus umacnia cierpiącą osobę, przebacza jej grzechy i włącza w swoje zbawcze cierpienie i śmierć (por Jk 5,14n)
- W sakramencie święceń kapłani otrzymują moc Ducha Świętego, aby sprawować sakramenty i budować Kościół. Dzięki sakramentowi małżeństwa miłość między mężczyzną i kobietą ulega umocnieniu i uświęceniu. Otrzymane w tym sakramencie dary uzdalniają małżonków do wypełnienia wszystkich przyszłych obowiązków małżeńskich i rodzicielskich.

Opracowanie: Tomasz Kiesling

3. DARY DUCHA ŚWIĘTEGO

1. WSTĘP

- Przez sakrament chrztu zostaliśmy odrodzeni wewnętrznie, uświęceni, obmyci z grzechu pierworodnego. Staliśmy się dziećmi Bożymi, zjednoczonymi z Chrystusem i Jego Mistycznym Ciałem – Kościołem. Przez sakrament bierzmowania Chrystus obdarza nas licznymi łaskami i powołuje do aktywnego budowania Kościoła.
- Licznymi łaskami, którymi jesteśmy obdarowani przez Chrystusa w sakramencie bierzmowania są dary Ducha Świętego. Dary te służą nam do osobistego wewnętrznego wzrostu duchowego, dzięki czemu możemy owocniej budować Kościół, stając się widocznym świadectwem obecności Jezusa, który mocą swojej miłości przemienia nasze życie.

2. SIEDEM DARÓW DUCHA ŚWIĘTEGO

- Dla całej nowotestamentalnej teologii darów Ducha Świętego istnieje w Starym Testamencie jako podstawa zasadniczo jeden tekst. Jest to fragment prorockiej wypowiedzi Izajasza o przyjściu Mesjasza, Króla Sprawiedliwego:

Iz 11,2-3a *I wyrosnie różdżka z pnia Jessego, wypuści się odrośl z jego korzeni. I spocznie na niej Duch Pański, duch mądrości i rozumu, duch rady i męstwa, duch wiedzy i bojaźni Pańskiej. Upodoba sobie w bojaźni Pańskiej.*

- Tekst ten mówi o siedmiu darach Ducha Świętego:
  - ◆ Dar rozumu – dar umiejętności uwzględnienia w działaniu istniejących okoliczności; niezbędnej dla każdego, kto chce podejmować słuszne decyzje.
  - ◆ Dar mądrości – uzdolnienie do należytego kierowania swoim postępowaniem i wykonywania zadań
(np. Wj 31,2-6)
  - ◆ Dar rady – nie chodzi tu o dar udzielania rad, ale o radzenie sobie wśród trudności (Iz 19,3; Jr 19,7; Prz 21,30)
  - ◆ Dar męstwa – dar uzdalniający człowieka do walki o urzeczywistnienie słusznych i trudnych zamiarów. W Izraelu cnoty tej oczekiwano przede wszystkim od wojowników, którzy winni odznaczać się siłą i dzielnością w walce (por. np. 2 Krl 18,20; Iz 36,5)
  - ◆ Dar wiedzy – to nie tylko teoretyczna wiedza o Bogu, ale zgodne z nią postępowanie (Rdz 4,1). Znać Boga to znaczy wyznawać, że On jest Panem, którego potęga jest nieograniczona (np. Pwt 11,2-9; Iz 41,20), którego dobroć i wielkość nie zawodzą (Oz 11,3; Mi 6,5), któremu winno się być posłusznym i okazywać wierność (Wj 33,13; 1Sm 2,12; Iz 1,3; Jr 2,8, itd.)
  - ◆ Dar bojaźni Bożej i dar pobożności – dar polegający na unikaniu i nienawidzeniu zła, tego wszystkiego, co się nie podoba Bogu, na czynieniu zaś tego, co Mu się podoba (Prz 3,7; 8,13; por. 11,1; 12,22; 15,3-8; 16,5).

3. PODSUMOWANIE

- Duch Święty przez swoje dary udziela nam swojej pomocy na drodze, po której kroczymy z Jezusem.
- Nie jesteś sam. Bóg dał do twojego serca i ciała, i umysłu Ducha Świętego.
- Dary Ducha Świętego to nie charyzmaty.

Opracowanie: Tomasz Kiesling

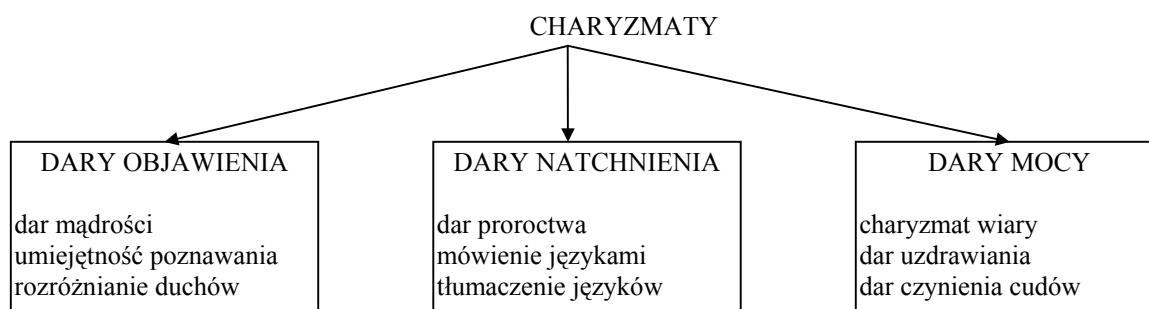
4. CHARYZMATY

1. CO TO SĄ CHARYZMATY?

- Są to dary lub zdolności dane od Boga przez Ducha Świętego na użytek Kościoła i poszczególnych jednostek.
- Słowo „charyzmat” po grecku: *charisma*: „dar łaski”, pochodzi od czasownika *charidzomai*: „sprawiać komuś przyjemność” i rzeczownika *charis*: „łaskawość, to, co napędza radością.”
- Charyzmat jest to dar darmo dany jakiejś osobie, dzięki któremu jest w stanie dokonywać, przez Ducha Świętego, dzieł służących całej społeczności.

2. CHARYZMATY

- 1 Kor 12,4-11 wymienia trzy kategorie darów:

- ◆ Mądrości – znajomość tego, co zrobić z daną sytuacją lub w danej sytuacji.
  - ◆ Wiedzy – poznanie czegoś (pewnej sytuacji czy faktu), poprzez wiedzę pochodzącą od Boga.
  - ◆ Rozróżniania duchów – służy do rozróżniania, które rzeczy, słowa pochodzą od Ducha Świętego, a które nie.
  - ◆ Prorocstwo – umiejętność wypowiadania przekazu zainspirowanego przez Boga.
  - ◆ Dar języków – możliwość posługiwania się językiem którego się nie zna.
  - ◆ Tłumaczenia języków – umiejętność wypowiadania w swoim języku tego, co zostało przekazane w innym języku.
  - ◆ Wiary – ponadnaturalna zdolność wiary i ufności Bogu w rzeczach niemożliwych i ujrzenie wypełnienia jako rezultatu wypowiedzenia słowa wiary.
  - ◆ Uzdrawienia – dar, dzięki któremu możemy doświadczać uzdrawiającej mocy Chrystusa.
  - ◆ Cuda – charyzmat, poprzez który Bóg urzeczywistnia rzeczy niemożliwe do zrealizowania z ludzkiego punktu widzenia.
- Trudno ustalić pełną listę wszystkich charyzmatów (por. Rz 12,6-8; 1Kor 12,28-30; Ef 4,11).
  - Każdy ochrzczony był i jest charyzmatykiem, gdyż każdy poprzez chrzest otrzymuje dar Ducha Świętego, który uzdalnia nas do wyznawania wiary. Dlatego św. Paweł wzywa, by nikt nie gasił Ducha (1Tes 5,19) i wyraża pragnienie, aby Jego dary stały się udziałem wszystkich (1Kor 12,31; 14,5).
  - Charyzmaty nie są konieczne do zbawienia, dlatego nie wszyscy otrzymują te same dary i w takim samym stopniu. Są one udzielane według upodobania Bożego, dla dobra każdego, ku pożytkowi wszystkich. Stąd też zróżnicowanie charyzmatów w Kościele ma służyć rozwojowi, na zasadzie funkcjonowania członków jednego ciała.

Opracowanie: Tomasz Kiesling

V. KERYGMAT – POGŁĘBIENIE TREŚCI

WPROWADZENIE DLA ANIMATORA

Kerygmat to termin który, pochodzi od greckiego „kerygma” – „ogłaszanie, przepowiadanie” – Mt 12,4 ; Łk 11,32 ; Rz 16,25 ; 1Kor 1,21; 2,4; 15,14 ; 2Tm 4,17 ; Tt 1,3.

Kerygmat to:

- Ogłaszanie prawdy o Jezusie, który stał się Chrystusem, Panem i Zbawicielem przez swoją śmierć, zmartwychwstanie i uwielbienie.
- W znaczeniu szerszym obejmuje także katechezę i jest to jakby odpowiedź lub echo tych doświadczeń, których Kościół doznaje w zetknięciu z Panem żywym.

Tak więc Kerygmat to ogłaszanie – uobecnianie Jezusa, to pierwsze orędzie o Zbawieniu, które się dokonało w Jezusie Chrystusie. Kerygmat można ująć w formie sześciu etapów, przez które przeszliśmy podczas naszego nawrócenia, przez które przeprowadzamy tych których chcemy doprowadzić do nawrócenia.

Głosimy Ewangelię łaski, zbawcze dzieło Boga dokonane przez Jezusa Syna Bożego. Ukazujemy darmość zbawienia, wskazując na zadanie człowieka – otwarcie się i przyjęcie niczym nie zasłużonego daru by żyć nowym życiem w Duchu Świętym, doświadczając przez Niego miłości Boga Ojca wcześniej utraconej przez grzech.

Doświadczenie to realizuje się we wspólnocie, w Kościele.

Uczestnikom małej grupy należy wyjaśnić znaczenie słowa Kerygmat i zapoznać z kolejnymi sześcioma krokami, wyjaśniając znaczenie każdego z nich w oparciu o wskazane cytaty biblijne.

Polecana jest praca z tekstem biblijnym, dzielenie się Słowem Bożym, świadectwo i modlitwa.

Proponowane konspekty są tylko szkieletem, konstrukcją spotkania. Tu gdzie mamy do czynienia z Kerygmatem mając na uwadze dbałość o własne zrozumienie każdego z sześciu kroków postaramy się każdego uczestnika grupy uaktywnić zapraszając do czynnego udziału w spotkaniu, tak aby przechodząc do kolejnego punktu Kerygmatu mieć pewność, że poprzedni punkt został właściwie zrealizowany.

Zwróćmy też uwagę na odpowiednią kolejność kroków i logiczne ich powiązanie

Głoszenie tylko niektórych punktów, lub zmiana ich kolejności, lub „ubogacenie” ich dodatkową treścią zaciemnia treść Dobrej Nowiny i często jest przyczyną odrzucenia jej. Ukażmy więc celowość prostoty Kerygmatu, jako niezbędnej konstrukcji skutecznego głoszenia Dobrej Nowiny.

Postaramy się jednocześnie aby nigdy nie pozostawiać uczestników grupy na poziomie technicznego poznawania treści lecz przez modlitwę prosić dla wszystkich o łaskę doświadczenia mocy Ducha Świętego, tego który sam przekonuje i przemienia ludzkie serca.

1. WYJAŚNIENIE KERYGMATYCZNEGO 1

TREŚCI

ORĘDZIA

Cele spotkania:

- osobiste doświadczenie Bożej miłości
- uświadomienie sobie niemożności wyzwolenia się z niewoli grzechu swoimi siłami
- doświadczenie zbawienia w Jezusie
- przygotowanie do umiejętnego przekazywania Dobrej Nowiny

UWAGA: Należy podkreślić, że odkrywanie, doświadczenie i przekazywanie prawdy o Bożej miłości, grzechu i zbawieniu dotyczy wszystkich: zarówno tych, którzy np. przyszli po raz pierwszy na spotkanie, jak i tych, którzy są we wspólnocie od kilku miesięcy czy lat. Nie można go traktować jedynie jako etapu chrześcijańskiego wzrostu, ale jako rzeczywistość każdego dnia.

1. WPROWADZENIE

- KERYGMAT jest to pierwsze głoszenie Dobrej Nowiny - w odróżnieniu od stopniowego nauczania wiary, czyli katechezy. Głosząc kerygmat, głosimy Jezusa jako Zbawiciela, Pana i Mesjasza. Celem jest osobiste spotkanie ewangelizowanego z Jezusem.
- Orędzie kerygmaticzne można ująć w 6 punktach. Pierwsze 3 punkty omówimy szczegółowo dzisiaj, pozostałymi zajmiemy się na kolejnym spotkaniu. Pamiętajmy jednak, że są one ściśle powiązane - kerygmat stanowi pewną całość!

2. BOŻA MIŁOŚĆ

- Wiemy, że Bóg kocha wszystkich ludzi. To prawda. Dzisiaj jednak chce, byś doświadczył Jego miłości osobiście, zwraca się z nią osobiście do ciebie, po imieniu. Jesteś dla Niego bardzo ważny.

Iz 43,4a Drogi jesteś w moich oczach, nabrałeś wartości i Ja cię miłuję.

- Bóg umiłował cię jeszcze *przed założeniem świata* (Jr 31,3). Stworzył cię z miłości. Nie kocha cię dlatego, że istniejesz, ale istniejesz dlatego, że On cię kocha.

Ef 1,4 W Chrystusie Bóg wybrał nas przed założeniem świata, abyśmy byli święci i nieskalani przed Jego obliczem. Z miłości przeznaczył nas dla siebie jako przybranych synów przez Jezusa Chrystusa

- Bóg kocha cię nie za to, jaki jesteś, co robisz, jak wygląda twoje życie, ale dlatego, że jest twoim Ojcem (por, J 16,27). Jego ojcowska miłość jest doskonała.

Iz 49,15 Czyż może niewiasta zapomnieć o swoim niemowlęciu, ta, która kocha syna swego łona ? A nawet, gdyby ona zapomniała, Ja nie zapomnę o tobie.

- Czy starałeś się kiedyś zdobyć czyjąś akceptację, bałeś się odrzucenia, udawałeś kogoś, kim nie jesteś, by zdobyć lub utrzymać miłość? Przed Bogiem nie musimy udawać. On kocha cię takim, jaki jesteś. Miłość Boża nie ma żadnych ograniczeń, sam Wszechmogący jest miłością (1 J 4,8b).
- Nikt i nic nie może sprawić, by Bóg przestał cię kochać.

Rz 8,38n I jestem pewien, że ani śmierć, ani życie, ani aniołowie, ani Zwierzchności, ani rzeczy teraźniejsze, ani przyszłe, ani moce, ani co wysokie, ani co głębokie, ani jakiegokolwiek inne stworzenie nie zdoła nas odłączyć od miłości Boga, która jest w Chrystusie Jezusie, Panu naszym.

- Twój Ojciec ma także pełen miłości plan dla twojego życia. Wszystko, co czyni, czyni z miłości.

Jr 29,11 Jestem świadomy zamiarów, jakie zamýsłam na was – wyrocznia Pana – zamiarów pełnych pokoju, a nie zguby, by zapewnić wam przyszłość, jakiej oczekujecie.

Nie bój się! Boży plan jest nieskończenie lepszy od wszystkiego, co możesz zaplanować dla siebie.

- To wszystko otrzymujesz za darmo. Boża miłość nie jest nagrodą, nie można sobie na nią w żaden sposób zasłużyć ani zapłacić...
- Bóg chce, byś ty – Jego umiłowane dziecko (1 J 3,1), doświadczał tej miłości na co dzień. Nie jest to doświadczenie zarezerwowane tylko na szczególne okazje (np. święto czy spotkanie modlitewne). Bóg jest

BOGIEM–Z–NAMI, w każdej sytuacji możemy odkrywać Jego miłość. Jest ona dla nas naturalnym środowiskiem, jak woda dla ryby!

- Bóg przejął inicjatywę w miłowaniu ciebie (1J 4,19b). Nie prosi cię, abyś Go kochał, lecz byś pozwolił Mu się kochać! **Przyjmij dziś Jego miłość!**

3. GRZECH

- Bóg przeznaczył człowieka do życia w szczęściu, w harmonii z Nim samym i z bliźnimi. Harmonia ta została jednak zakłócona przez podstęp szatana (Rdz 3; Mdr 2,23n). Człowiek, którego Bóg w swej niezmierzonej miłości obdarzył wolnością, uległ pokusie, zapragnął szukać szczęścia na własną rękę. Grzesząc, oddalił się od Boga, wzgardził Bożą miłością, Bożym planem, uwierzył kłamstwu szatana. Pozwolił, by w jego sercu zamarła ufność wobec Boga. Stracił raj – stan radości, pokoju, wspólnoty z Bogiem (por. Rdz 4,7)
- Grzech jest tym, co przeszkadza w doświadczaniu Bożej miłości, jest źródłem zła w życiu człowieka i świata. Jest jak przepaść między człowiekiem a kochającym Ojcem.
- Prawda ta dotyczy wszystkich ludzi. Dotyczy ciebie

Rz 3,23 *Wszyscy bowiem zgrzeszyli i pozbawieni są chwały Bożej*

- Grzech jest niewolą.

J 8,34 *Odpowiedział im Jezus: Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam: Każdy, kto popełnia grzech, jest niewolnikiem grzechu.*

Nikt nie może się go pozbyć o własnych siłach. Człowieka nie stać na wykupienie się z niewoli grzechu (Ps 49,8). Nie może się sam zbawić za pomocą swoich zdolności, pieniędzy, starań. Może już nie raz próbowałeś szukać sposobów, by pozbyć się kajdan grzechu, by zapłacić pustkę, którą wnosi on do twojego życia... Może doświadczyłeś, że wszelkie próby „samozbawienia” zawodzą.

- Skutkiem trwania w grzechu jest śmierć rozumiana jako duchowe odłączenie się od Boga. Jest to zasłużona kara.

Rz 6,23 *Zapłatą za grzech jest śmierć.*

- **Uznaj się za grzesznika** potrzebującego zbawienia, abyś doświadczył Bożego przebaczenia.

4. ZBAWIENIE

- Bóg nie chciał pozostawić cię w sytuacji bez wyjścia. Dlatego jest dla ciebie i każdego człowieka Dobra Nowina:

J 3,16 *Tak bowiem Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne.*

Dobra Nowina zawarta jest już w samym imieniu Syna Bożego: JEZUS znaczy „Bóg zbawia”.

- Jezus Chrystus *zstąpił z nieba i stał się człowiekiem*. On, święty i nieskalany, nie mając do odpokutowania żadnego grzechu, przyjął na siebie nasze winy i poniósł śmierć. Umarł, by wybawić cię od śmierci.

Iz 53,5n *Lecz On był przebity za nasze grzechy, zdruzgotany za nasze winy. Spadła Nań chłosta zbawienna dla nas, a w Jego ranach jest nasze zdrowie. Wszyscyśmy pobłądzili jak owce, każdy z nas się obrócił ku własnej drodze, a Pan zwał na Niego winy nas wszystkich.*

- Swoją cenną krwią Jezus wykupił cię z niewoli grzechu:

1P 1,18n *Wiecie bowiem, że z waszego, odziedziczonego po przodkach, złego postępowania zostaliście wykupieni nie czymś przemijającym, srebrem lub złotem, ale drogocenną krwią Chrystusa*

Nie jesteś już niewolnikiem! Nie ma takiego zniewolenia, z którego nie możesz być wyrwany.

- Jezus stał się dla nas grzechem (2Kor 5,21). Jezus-Grzech został przybity do krzyża. Na krzyżu umarło wszystko, co odgradzało cię od Boga (Kol 2,14b), co nie pozwalało ci żyć w pokoju, radości i wolności

dziecka Bożego.

- Przez swoją śmierć, zmartwychwstanie i uwielbienie zwyciężył szatana i wyzwolił cię spod panowania grzechu. Otworzył drogę do nowego życia. Ofiaruje ci dziś „życie w obfitości”.

Ef 2,4n *A Bóg, będąc bogaty w miłosierdzie, przez wielką swą miłość, jaką nas umiłował, i to nas, umarłych na skutek występków, razem z Chrystusem przywrócił do życia. Łaską bowiem jesteście zbawieni!*

- **Uznaj Jezusa za swojego jedynego Zbawiciela.** Uznaj, że jest On jedynym rozwiązaniem dla ciebie i świata.

Dz 4,12 *I nie ma w żadnym innym zbawienia, gdyż nie dano ludziom pod niebem żadnego innego imienia, w którym moglibyśmy być zbawieni.*

5. PIGUŁKA

- Na zakończenie spotkania każdy z uczestników niech podzieli się radośnie tą Dobrą Nowiną ze swoimi braćmi.

Opracowanie: Agnieszka Siewiera

2. WYJAŚNIENIE TREŚCI ORĘDZIA KERYGMATYCZNEGO

Cele spotkania:

- odnowienie osobistego spotkania z Jezusem jako Panem i Zbawicielem przez wiarę i nawrócenie
- doświadczenie zbawienia w Chrystusie
- doświadczenie Ducha Świętego, który odmieniając nasze serca, pozwala nam żyć nowym życiem
- ukazanie faktu, że tylko we wspólnocie możemy wzrastać w życiu według Ducha
- przygotowanie do umiejętnego przekazywania Dobrej Nowiny

1. WIARA I NAWRÓCENIE

- Wierzący, którzy słyszeli Dobrą Nowinę o zbawieniu od Apostołów pytali się ich jak to zbawienie osiągnąć: „*Co mam czynić, aby się zbawić ?*” (Dz 16,30). Odpowiedź zawsze była ta sama: uwierzyć i nawrócić się.
- Jezus wykupił nas od śmierci. Za darmo dał nam zbawienie i nowe życie w Bogu. Chce, abyśmy mieli z Nim udział w dziedzictwie Bożym:

Ga 4,6–7 *Na dowód tego, że jesteście synami, Bóg wysłał do serc naszych Ducha Syna swego, który woła: Abba, Ojcze! A zatem nie jesteś już niewolnikiem, lecz synem. Jeżeli zaś synem, to i dziedzicem z woli Bożej.*

- Zbawienie i nowe życie to gotowy dar, od nas tylko zależy czy go przyjmujemy. Na pytanie co należy zrobić aby to nowe życie od Jezusa przyjąć odpowiedź jest wciąż taka sama: uwierzyć i nawrócić się. Wiara i nawrócenie są niezbędne (są warunkiem koniecznym) do tego, by żyć życiem dziecka Bożego, by na co dzień doświadczać owoców zbawienia.

2. WIARA

- Po pierwsze: zbawieni jesteśmy przez wiarę w Jezusa Chrystusa, Zbawiciela świata:

Ga 2,16 *A jednak przeświadczeni, że człowiek osiąga usprawiedliwienie nie przez wypełnianie Prawa za pomocą uczynków, lecz jedynie przez wiarę w Jezusa Chrystusa, my właśnie uwierziliśmy w Chrystusa Jezusa, by osiągnąć usprawiedliwienie z wiary w Chrystusa, a nie przez wypełnianie Prawa za pomocą uczynków, jako że przez wypełnianie Prawa za pomocą uczynków nikt nie osiągnie usprawiedliwienia.*

- To właśnie przez wiarę Jezus mieszka w naszych sercach.

Czym zatem jest wiara ?

- Jest darem Boga, ale jest też naszą odpowiedzią na inicjatywę Boga, który wyciąga do nas swoją dłoń i pragnie byśmy oddali Mu siebie całkowicie, byśmy zawierzili Mu bez granic. Jest pewnością, że Bóg jest Bogiem wiernym i będzie działał wg swoich obietnic przekazanych nam przez Chrystusa.
- Wiara nie jest uczuciem, nie można jej zmierzyć emocjami, które są zwiewne. Wiara jest stała, niezależna od naszego stanu uczuciowego czy duchowego. Jest decyzją trwania przy Bogu, który nas zbawił.
- Wierzyć nie oznacza jedynie „wierzyć w Boga” (bo złe duchy też wierzą – Jk 2,16), ale wierzyć Bogu – oznacza to całkowite i bezwarunkowe oddanie się Jemu.
- Wierzyć to również ufać Bogu – tak jak dziecko Ojcu. Bóg – miłujący Ojciec wie co jest dla nas najlepsze, dlatego wierzyć oznacza zaufać Jemu bez obaw.
- Wiara zakłada również bycie posłusznym Temu, któremu bezwarunkowo się ufa. Nie można ufać Bogu i nie poddawać się Jemu – gdyby tak było to wiara byłaby tylko pustą deklaracją.
- Wiara czyni nas działającym zgodnie z tym, w co wierzymy i zmienia nasze życie. Gdyby tak nie było, nie byłaby to wiara prawdziwa, ale uczucie, ideologia lub wierzenie. Głęboka wiara, którą mamy w sercu ma również być wyznawana ustami:

Rz 10,9n *Jeżeli więc ustami swoimi wyznasz, że Jezus jest Panem, i w sercu swoim uwierzysz, że Bóg Go wskrzesił z martwych – osiągniesz zbawienie. Bo sercem przyjęta wiara prowadzi do usprawiedliwienia, a wyznawanie jej ustami – do zbawienia.*

- ◆ Wyrażenie wiary (przykładowe pytania):
  - * czy wierzysz, że Bóg stworzył cię z miłości i kocha cię jak Ojciec?
  - * czy wierzysz, że On kocha wszystkich ludzi, a szczególnie ubogich i grzeszników?
  - * czy wierzysz, że ze śmiercią Jezusa na krzyżu umarł także twój grzech?
  - * czy wierzysz, że pewnego dnia będziesz w pełni uczestniczyć w zmartwychwstaniu Jezusa?
- ◆ Jako słabi ludzie nie mamy dostatecznie mocnej wiary, dlatego powinniśmy często powtarzać modlitwę Apostołów: „*Panie, przymnóż nam wiary*”.

3. NAWRÓCENIE

- Wiara bez nawrócenia byłaby wiarą martwą i nieskuteczną. Nawrócenie jest najbardziej konkretnym sposobem ukazania wiary. Nawrócenie nie ogranicza się do przemiany moralnej. To coś więcej: przemiana życia. Nie własną mocą, dzięki moim dobrym postanowieniom, ale dzięki wierze, która prowadzi do oddania swego grzesznego życia Jezusowi i przyjęcia Jego życia – życia syna Bożego. Jest to zamiana: nasze życie na życie Jezusa.

Ef 4,22 Co się tyczy poprzedniego sposobu życia - trzeba porzucić dawnego człowieka, który ulega zepsuciu na skutek zwodniczych żądz.
- Uwierzyć i nawrócić się to znaczy zaprosić Jezusa do swojego życia i uznać Go za osobistego Zbawiciela i Pana

Ap 3,19bn Nawróć się! Oto stoję u drzwi i kołaczę: jeśli kto posłyszysz mój głos i drzwi otworzy, wejść do niego i będę z nim wieczerał, a on ze Mną.

  - ◆ Jezus stoi przed bramą naszego serca i zaprasza nas do uczestnictwa razem z Nim w Jego Nowym Życiu. Woła nas. Nikogo nie zmusza, decyzja jest dobrowolna. Jeżeli chcesz z Nim wieczerać, to otwórz drzwi swojego serca i wyznaj, że Jezus jest twoim osobistym Zbawicielem i Panem.
  - ◆ **Ważne:** Aby Jezus mógł być Panem, trzeba podporządkować Mu wszystkie dziedziny i aspekty życia. Trzeba otworzyć wszystkie kąty naszego serca i pozwolić, ażeby Jezus wchodząc, nappełnił je przeogromnym światłem. **Jezus nie prosi o wiele: prosi o wszystko!** Nie zadowala Go, gdy jest jedną częścią lub jednym aspektem naszego życia. Jezus chce być jedynym centrum naszego istnienia. Każdy z nas ma być zimny albo gorący, ale nigdy letni. (Ap 3,15n).
- Wiara zobowiązuje nas do zrzeczenia się każdego środka zbawienia, jeśli nie pochodzi on od Jezusa. Należy spalić za sobą wszystkie mosty łączące nas ze starym życiem, aby polegać wyłącznie na Jezusie. Konieczne jest, byśmy sami zdecydowali, że nie chcemy już wrócić do niewoli grzechu, że nie chcemy już upaść. To jest również element nawrócenia.
- Nawrócenie oznacza też zmianę sposobu myślenia, porzuceniem dawnego sposobu myślenia, a przyswojeniem sobie myślenia dziecka Bożego, miłującego Boga, stawiającego Go ponad wszystko i ufającego Mu bez granic.

4. DUCH ŚWIĘTY

- Przed swoją śmiercią Jezus powiedział do Apostołów słowa, których nie rozumieli:

J 16,7 Pożyteczne jest dla was moje odejście. Bo jeżeli nie odejdę, Pocieszyciel nie przyjdzie do was. A jeżeli odejdę, pošlę Go do was.
- Po zmartwychwstaniu Jezus mówił Apostołom o Obietnicy Ojca, którą jest Duch Święty (Łk 24,49; Dz 1,5.8). Obietnica Ojca wypełniła się (Dz 2), przemieniając zupełnie ich życie.
- Obietnica Ducha Świętego nie była tylko dla Apostołów, ona jest dana każdemu wierzącemu. Dar Ducha Świętego jest dla wszystkich nas razem i dla każdego z osobna.
- Jezus porównał Ducha Świętego do wody, która daje życie (J 7,37–39; J 4,14). Aby napić się tej wody musimy być spragnieni. Jedynym warunkiem otrzymania Ducha Świętego jest pragnienie. Im bardziej otwarci i potrzebujący jesteśmy, tym więcej otrzymujemy.
- Jezus obiecał nowe zesłanie Ducha Świętego w twoim życiu. Jeżeli tylko tego pragniesz, On tę obietnicę wypełni. (1 Tes 5,24).
- Czego dokonuje Duch Święty ?
  - ◆ Otwiera serca, aby wierzyły Słowu zbawienia i to On uzdalnia nas do wyznawania Jezusa jako

jedyne Zbawiciela i Pana.

- ◆ Uobecnia w nas Jezusa i Jego zbawienie w każdym miejscu. Sprawia, że na co dzień doświadczamy miłości Bożej.
- Mimo najlepszych intencji człowiek bez mocy Ducha Świętego niczego nie dokona, nie przemieni swojego życia. Może angażować wszystkie swoje siły, ale jest w stanie zmienić zewnętrzne zachowanie, a nie swoje serce, swoje chęci, pragnienia, motywacje. Duch zmienia serce człowieka. Tak więc, kto działa poruszony przez Ducha robi to z własnej potrzeby miłości, która jest w nim, a nie zmuszany przez nakazy zewnętrzne. Działanie Ducha w człowieku sprawia, że zmienia on swoje pragnienia, krytyki, wartości. Nie dąży już za pragnieniami ciała, ale – kierowany przez Ducha, ukazuje Jego owoce:

Ga 5,19–23 *Jest zaś rzeczą wiadomą, jakie uczynki rodzą się z ciała: nieład, nieczystość, wyzwanie, uprawianie bałwochwaltwa, czary, nienawiść, spór, zawiść, wzburzenie, niewłaściwa pogoń za zaszczytami, niezgoda, rozłamy, zazdrość, pijaństwo, hulanki i tym podobne. Co do nich zapowiadam wam, jak to już zapowiedziałem: ci, którzy się takich rzeczy dopuszczają, królestwa Bożego nie odziedziczą. Owocem zaś ducha jest: miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność, opanowanie. Przeciw takim cnotom nie ma Prawa.*

5. WSPÓLNOTA

- Nowe życie przyniesione przez Jezusa nie może być przeżyte w odłączeniu od innych ludzi. Musi być dzielone z innymi braćmi w wierze i otwarte na wszystkich. Chrześcijaństwo „na swój sposób” nie jest chrześcijaństwem: to sprzeczność terminów, ponieważ jedynym sposobem na to by być chrześcijaninem jest sposób Jezusa, który buduje swoje Ciało. Nie ma innego sposobu bycia chrześcijaninem. Tworzenie Ciała Chrystusa nie jest wyborem, ale koniecznością.

Rz 12,4n *Jak bowiem w jednym ciele mamy wiele członków, a nie wszystkie członki spełniają tę samą czynność – podobnie wszyscy razem tworzymy jedno ciało w Chrystusie, a każdy z osobna jesteście nawzajem dla siebie członkami.*

- W Kościele, który jest wspólnotą wierzących dochodzi do spotkania Boga z człowiekiem. Wspólnota nie jest jakąś strukturą, ale jest miejscem wiary, gdzie wszyscy możemy doświadczać zbawienia i prowadzenia Ducha Świętego.
- Wspólnota jest konieczna dla wszystkich, a tym bardziej dla tych, którzy dopiero narodzili się w wierze, dla tych, którzy chcą przeżywać swoje chrześcijaństwo w sposób pełniejszy. We wspólnocie otrzymują miłość, pomoc i uwagę, jakiej potrzebują aby zacząć nowe życie.
- Osobiste spotkanie z Jezusem musi się koniecznie przerodzić w spotkanie z naszymi braćmi. Kto kocha Jezusa, który jest Głową Ciała, kocha całe Ciało.
- Nigdy nie doświadczamy przyniesionego przez Jezusa życia, jeśli nie zdobędziemy się na odwagę i nie zaczniemy tworzyć prawdziwych wspólnot, pełnych jedności w Duchu i miłości, bez rywalizacji i współzawodnictwa, ale opartych na służeniu sobie nawzajem.

Opracowanie: Agnieszka Kugacz

3. GŁOSZENIE DOBREJ NOWINY

Cele spotkania:

- ukazanie ewangelizacji jako koniecznego następstwa spotkania Jezusa;
- wzbudzenie pragnienia niesienia Dobrej Nowiny każdemu człowiekowi.

1. WPROWADZENIE

- Poprzednie nauczania przybliżyły nam treść orędzia kerygmatycznego – istotę Dobrej Nowiny o zbawieniu. Mogliśmy doświadczyć osobistego spotkania z Jezusem, skosztowaliśmy „Jak dobry jest Pan”. Podzielmy się krótko tym doświadczeniem.

2. EWANGELIZACJA – NASTĘPSTWO DOŚWIADCZENIA ZBAWIENIA

- Doświadczenie „życia w obfitości”, które daje Bóg nie jest czymś, co można zatrzymać dla siebie. Spotkanie z Jezusem jest jak uderzenie w dzwon, który pociągnięty za sznur musi rozbrzmiewać. Następcem spotkania z Jezusem jest głoszenie Dobrej Nowiny, pragnienie by każdy człowiek mógł doświadczyć zbawienia. Kto przyjął Ewangelię – ewangelizuje innych !
- Tak właśnie było z Apostołami, którzy doświadczyli bliskości Jezusa, zostali napelnieni Duchem Świętym i rozpoczęli głoszenie Ewangelii wszystkim, których spotkali na swej drodze. Mówili:

Dz 4,20 *Bo my nie możemy nie mówić tego, cośmy widzieli i słyszeli.*

- Przypomnij sobie moment, kiedy zachwycony jakąś książką czy filmem poleciłeś go innym. Doświadczenie zbawienia jest nieskończenie nieporównywalnie wspanialsze. Czy pragniesz dzielić się tym skarbem, czy zachowujesz go dla siebie ? Ewangelia jest najcenniejszą rzeczą którą możesz dać człowiekowi.

3. EWANGELIZACJA – POWOŁANIE KAŻDEGO

- Do ewangelizowania powołani są wszyscy, którzy chcą żyć Ewangelią. Jezus wzywa do głoszenia Dobrej Nowiny „wszelkiemu stworzeniu”(Mk 16,15): zarówno tym, którzy zostali ochrzczeni, ale pozostają poza nawiasem chrześcijańskiego życia, jak i tym, którzy praktykują religie niechrześcijańskie lub deklarują ateizm.
- Aby odpowiedzieć na to wezwanie, potrzebna jest twoja gotowość. Ona powinna towarzyszyć ci zawsze. Św. Paweł mówi „Obujcie nogi w gotowość głoszenia Dobrej Nowiny o pokoju” (Ef 6,14n). Czy zdarzyło ci się kiedyś wyjść gdzieś bez butów ? Bądź zawsze gotów do niesienia Dobrej Nowiny do ludzi, w miejscach, w środowiskach, do których idziesz.
- Ewangelizując możesz doświadczyć, że jest to wielka łaska nie tylko dla ewangelizowanego ale także dla CIEBIE ! Świadczy o tym św. Paweł:

Ef 2,8 *Łaską bowiem jesteście zbawieni przez wiarę. A to pochodzi nie od was ale jest darem Boga*

Rz 10,15 *Jakże mogliby im głosić, jeśliby nie zostali posłani? Jak to jest napisane: Jak piękne stopy tych, którzy zwiastują dobrą nowinę!*

Dzielić się „bogactwem Chrystusa” to wielka radość...

- ... i obowiązek zarazem

1 Kor 9,16 *Świadom jestem ciężącego na mnie obowiązku. Biada mi, gdybym nie głosił Ewangelii!*

- Obowiązek ten nie należy jednak do takich, którym nie mógł byś podołać. Twoje słabości nie mogą stać się wymówką. Bóg bardzo często powołuje ludzi słabych, by dokonywać przez nich wielkich dzieł.
  - ◆ Gedeon był ostatnim z rodu swego ojca, ten zaś najbiedniejszym wśród pokoleń Izraela. Jemu właśnie Bóg powierzył dzieło wybawienia swego ludu z ucisku.
  - ◆ Tymoteusz
  - ◆ św. Paweł
  - ◆ Daniel

- Gdy Pan objawił swój plan Mojżeszowi, ten odpowiedział „Wybacz Panie, ale nie jestem wymowny (...) Oto mówienie sprawia mi trudność” (Wj 4,10; 6,30), Mojżesz nie umiał wygłaszać wspaniałych przemówień, ale nim właśnie posłużył się Bóg, by wyprowadzić naród wybrany z niewoli.
- Ewangelizator nie musi być teologiem, bo jego zadaniem nie jest głoszenie doktryny, ważne jest, że zna Jezusa i wie, że kocha On każdego człowieka, że umarł za nas na krzyżu i zmartwychwstał, aby każdemu dać zbawienie. Ewangelizator doświadcza tej prawdy – jest świadkiem, a nie nauczycielem.
- Nikt nie jest w stanie dokonać dzieła ewangelizacji samodzielnie. Dokonuje się ono w jedności z Kościołem i w mocy Ducha Świętego

1P 1,12 *Im też zostało objawione, że nie im samym, ale raczej wam miały służyć sprawy obwieszczone wam przez tych, którzy wam głosili Ewangelię mocą zesłanego z nieba Ducha Świętego.*

- Jezus wzywając cały Kościół do głoszenia Ewangelii, udziela – jak Apostołom – Ducha Świętego. To On jest głównym „sprawcą” ewangelizacji, pobudzając i uzdalniając do świadczenia, przygotowując serca ewangelizowanych do przyjęcia Dobrej Nowiny.
- Codziennie módl się, aby Duch Święty czynił cię świadkiem Jezusa.

4. PIGUŁKA

- Być może jeszcze nigdy nie mówiłeś nikomu o Jezusie, może boisz się to czynić. Nie bój się ! Bóg potrzebuje ciebie w dziele ewangelizacji i chce cię do tego uzdalniać !
- Wzywając do głoszenia Ewangelii, Jezus udziela wspaniałej obietnicy:

Mt 28,20 *A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata.*

- Dziś także jest czas ewangelizacji.
- Ewangelizacji uczymy się ewangelizując – tak jak pływania uczymy się w wodzie, a nie na sali gimnastycznej.

(W następnych katechezach będziemy mówić więcej o osobie ewangelizatora i pewnych praktycznych zasadach głoszenia Dobrej Nowiny.)

Opracowanie: Agnieszka Siewiera

VI. GŁOSZENIE DOBREJ NOWINY!

WPROWADZENIE DLA ANIMATORA

Kerysso – oznacza ogłaszać – pełnić funkcję Heroda.

Wprowadzamy uczestników spotkań w kolejne po Kerygmacie niezbędne informacje związane z przekazywaniem Dobrej Nowiny.

Kładziemy nacisk na konieczność doświadczenia zbawienia by w następstwie wzbudzić pragnienie przelania tego doświadczenia dalej.

Ukazujemy niezbędne elementy głoszenia:

- świadectwo – jako klucz do ewangelizacji,
- Słowo Boże w odniesieniu do sześciu punktów Kerygmatu, jako niezbędne minimum posługiwania się Pismem Świętym podczas głoszenia Dobrej Nowiny.

Ewangelizacji uczymy się ewangelizując. Teoretyczne zapoznanie z tematem nie daje pełnej odpowiedzi na pytanie „jak ewangelizować?”.

Należy więc przedstawić głoszenie Dobrej Nowiny jako styl życia chrześcijańskiego.

1. OSOBA EWANGELIZATORA

Cele spotkania:

- ukazanie niezbędnych warunków, aby stać się ewangelizatorem
- ponowne ukazanie doświadczenia zbawienia jako rzeczywistości każdego dnia: każdego dnia otwieraj się na zbawienie!
- ukazanie konieczności życia zgodnego z Ewangelią:
Ewangelizacja jest stylem życia!

1. POWTÓRKA

- Powtórkę sześciu punktów kerygmatu przeprowadzamy w formie zainscenizowanych sytuacji, np. rozmowa w kawiarni, na przerwie w szkole, w pociągu itp. Wybieramy parę ochotników, z których jedna osoba jest ewangelizatorem, a druga – ewangelizowanym. Na rozmowę mamy tylko 5 minut. Musi ona zawierać wszystkie punkty kerygmatu i prowadzić do przyjęcia Jezusa jako Pana i Zbawiciela.

2. WPROWADZENIE

- Należy podkreślić, że nasze katechezy tworzą jedną całość i przygotowują do skutecznej ewangelizacji z mocą.
- Poprzednie dwa spotkania ukazały nam, **CO** mamy mówić (kerygmat). Dzisiaj zajmujemy się tym, **KTO** ma mówić, a za dwa tygodnie – **JAK** mówić.

3. CZTERY NIEZBĘDNE WARUNKI, BY STAĆ SIĘ EWANGELIZATOREM

- Istnieją cztery niezbędne wymogi, by stać się ewangelizatorem. Stanowią one podstawę wszelkiej ewangelizacji i świadczą o głębokim przeżywaniu głoszonego Słowa przez ewangelizatora.
- Są to:
  - ◆ DOŚWIADCZENIE ZBAWIENIA
  - ◆ ŻYCIE ZGODNE Z EWANGELIĄ
  - ◆ ZAPAŁ DO GŁOSZENIA EWANGELII
  - ◆ ZDOLNOŚĆ OCENY RZECZYWISTOŚCI

4. DOŚWIADCZENIE ZBAWIENIA

- Ewangelizator nie jest agentem reklamującym towar, którego nie zna. Nie jest nauczycielem, jest ŚWIADKIEM!

Łk 24,46–48 Wtedy oświecił ich umysły, aby rozumieli Pisma, i rzekł do nich: Tak jest napisane: Mesjasz będzie cierpiał i trzeciego dnia zmartwychwstał, w imię Jego głoszone będzie nawrócenie i odpuszczenie grzechów wszystkim narodom, począwszy od Jerozolimy. Wy jesteście świadkami tego.

- Mówi o tym, co widział i słyszał.

Dz 4,20 Bo my nie możemy nie mówić tego, cośmy widzieli i słyszeli.

- Św. Paweł nie zaczął głosić Ewangelii dopóki nie spotkał Jezusa Zmartwychwstałego pod Damazkiem. Gdzie był twój Damazek? Gdzie spotkałeś Jezusa? Gdzie, kiedy On przemienił twoje życie? (modlitwa)
- Pamiętaj, że doświadczenie zbawienia jest rzeczywistością każdego dnia. Nie mów o tym, co Jezus uczynił w twoim życiu 5 lat temu. To dzisiaj masz doświadczyć zbawienia. Tylko wtedy twoje głoszenie będzie autentyczne.
- **Ewangelizator nie tylko wie, że Bóg jest miłością ale osobiście tego doświadcza**

5. ŻYCIE ZGODNE Z EWANGELIĄ

- Ewangelizator na co dzień żyje tym, co głosi.

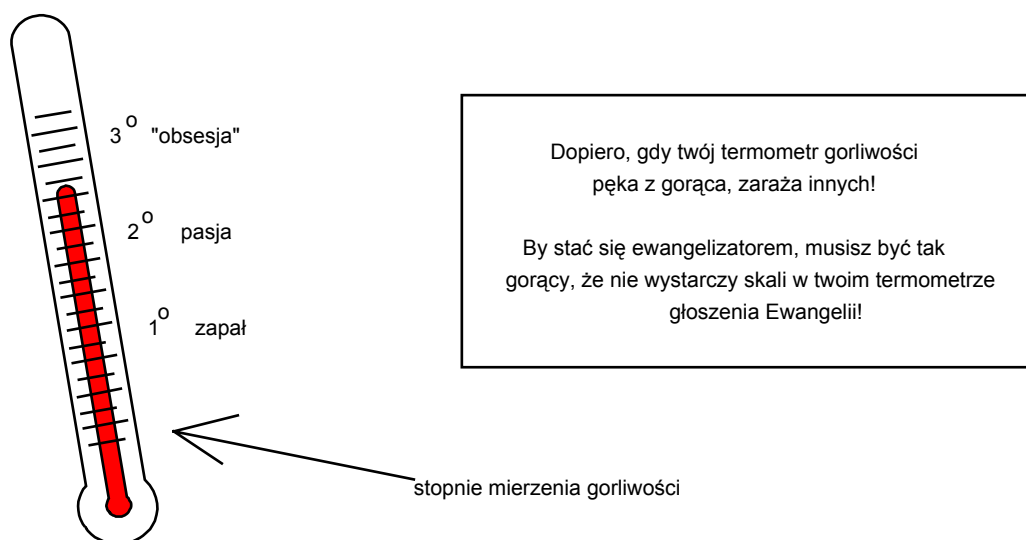
1 Kor 11,1 Bądźcie naśladowcami moimi, tak jak ja jestem naśladowcą Chrystusa.

- Paweł nie boi się być wzorem dla chrześcijan.
- Ewangelizacja nie jest epizodem, ale stylem życia.
- Ewangelizator nie może być propagandzistą, bo nikt nie uwierzy w to, czego on nie uznaje.

6. GORLIWOŚĆ – ZAPAŁ DO GŁOSZENIA EWANGELII

J 2,17 *Gorliwość o Twój dom pożera mnie*

- Zapał do głoszenia Ewangelii jest tęsknotą za tym, aby Jezus Chrystus został poznany, umiłowany, aby służyli Mu wszyscy ludzie.
- Zapał ten jest żarem serca, którego nie można ugasić i który usiłuje zapalić innych. Jest jak zaostrzony miecz, którego nie powstrzyma żadna trudność, dopóki nie zasieje w świecie ziarna Słowa Bożego.
- Nie ustępuje pod żadnym naciskiem ani ze strachu kryjącego się pod maską roztrpności.
- Ewangelizator *obuty w gotowość głoszenia Dobrej Nowiny* (Ef 6,15) chce zanieść Ewangelię wszędzie.
- Wyposażony jest tylko w ufność Bogu, że z Jego mocą może przejść przez Morze Czerwone trudności i problemów.
- Zapał ten powinien przemieniać się w pasję, która staje się najważniejszą sprawą w jego życiu.
- Ta gorliwość przepełniała Pawła, który wykrzyknął: „Biada mi, gdybym nie głosił Ewangelii” (1 Kor 9,16).
- Gorliwość ta uzdalniała go do znoszenia wszelkich przeciwności, o których opowiada nam w 2 Kor 11,23–29.

7. CHWIŁA CICHEJ MODLITWY

- Propozycja cichej modlitwy z prośbą, by Pan ukazał każdemu z nas, na ile otwieramy się na zbawienie i żyjemy godnie z Ewangelią? Kiedy przeżyłeś swój Damazek?

8. ZDOLNOŚĆ OCENY RZECZYWISTOŚCI – INKULTURACJA

J 10,14 *Ja jestem dobrym pasterzem i znam moje owce*

- Tak jak dobry pasterz zna każdą ze swych owiec i i woła je po imieniu, tak każdy dobry ewangelizator musi być wrażliwy na sytuację życiową ludzi, grup, społeczności, które ewangelizuje. Inaczej nie uda mu się zakorzenie Ewangelii głęboko i pozostanie ona jak lakier, który nie przenika w głąb.
- Konkretna rzeczywistość ewangelizowanego, to pole, na którym siejemy Słowo. Chcąc doprowadzić kogoś do podjęcia decyzji, musisz wejść w jego sytuację.
- Nie podjęcie inkulturacji grozi pozostaniem ewangelizowanych na powierzchni lub jedynie w sferze uczuciowej.

MAMY EWANGELIZOWAĆ, NIE KOLONIZOWAĆ

DOBRA NOWINA TO NIE KAFTAN BEZPIECZEŃSTWA,

w który wciskamy człowieka, ale propozycja, by z własnej woli podjął decyzję życia Ewangelią.

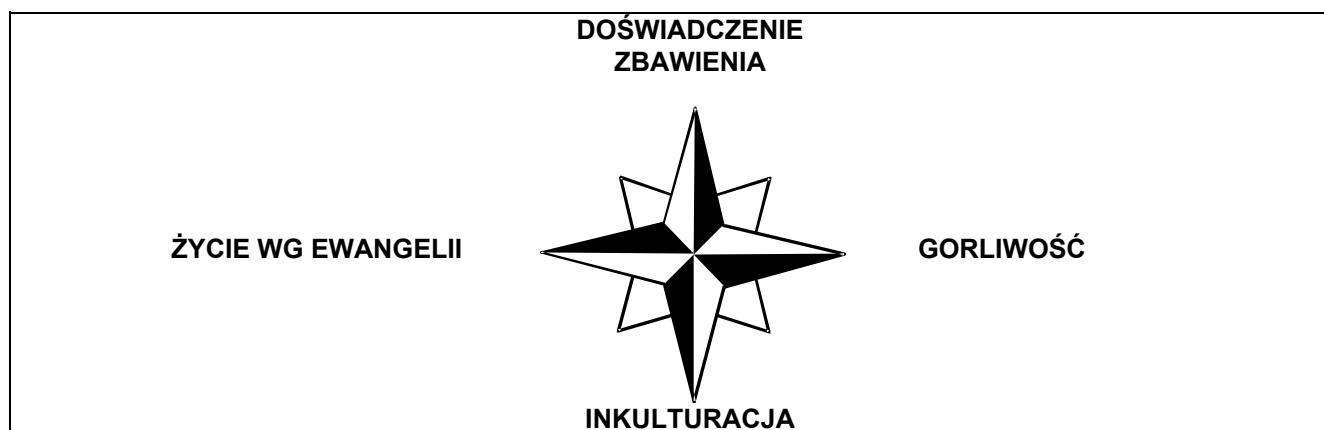
- Należy to czynić z miłością – z troską, by mój brat mógł przyjąć to, co mu chcę dać.
- Konkretnie wskazówki:
  - ◆ spróbuj wnikać w okoliczności jego życia, poznaj jego sytuację, odnieś się z miłością, zainteresowaniem, współczuciem, daj mu odczuć, że ci na nim zależy, bądź dyskretny, cierpliwy;

- ◆ niech w momencie, gdy z nim rozmawiasz, będzie dla ciebie najważniejszy; uważaj, byś mu nie okazał, że czujesz się kimś lepszym od niego, podejź z wyrozumiałością;
  - ◆ zawsze pamiętaj, co jest celem ewangelizacji;
  - ◆ Rozdział 16 listu do Rzymian jest wspaniałym świadectwem ewangelizatora, który znał daną wspólnotę, zanim zaczął ją ewangelizować. Zna ich imiona, odwołuje się do konkretnych, znanych sobie sytuacji.
- **PAMIĘTAJ, ŻE GŁOSISZ ZAWSZE TĘ SAMĄ PRAWDĘ, ALE ZA KAŻDYM RAZEM W INNYCH WARUNKACH. NIGDY NIE POPADAJ W SCHEMATY!**

9. ZADANIE

- Cztery warunki bycia ewangelizatorem można przedstawić graficznie jako kompas.

- Na przygotowanych kartkach każdy z uczestników spotkania szkicuje obraz swojej gotowości do głoszenia Ewangelii, zaznaczając przez długość poszczególnych ramion stopień wypełnienia warunków

Opracowanie: Tomasz Karolak (1–7), Sławomir Hinc (8–9)

2. SŁOWO BOŻE I ŚWIADECTWO W EWANGELIZACJI

Cele spotkania:

- ukazanie świadectwa jako klucza do ewangelizacji
- przygotowanie do umiejętnego posługiwania się świadectwem w ewangelizacji
- zrozumienie, że świadectwo winno mieć jako kregosłup – plan zbawienia, a jako rdzeń – kerygmat.

1. POWTÓRKA

- Powtórkę sześciu punktów kerygmatu przeprowadzamy w formie zainscenizowanych sytuacji, np. rozmowa w kawiarni, na przerwie w szkole, w pociągu itp. Wybieramy parę ochotników, z których jedna osoba jest ewangelizatorem, a druga – ewangelizowanym. Na rozmowę mamy tylko 5 minut. Musi ona zawierać wszystkie punkty kerygmatu i prowadzić do przyjęcia Jezusa jako Pana i Zbawiciela.

2. ŚWIADECTWO – KULCZ DO EWANGELIZACJI

- Osobiste świadectwo jest centrum i kluczem do skutecznej ewangelizacji.
- Przez świadectwo rozumie się wyrażenie tego:
  - ◆ jak Jezus przemienił moje życie
  - ◆ jak już przeżywam skutki Jego zbawienia
- Świadectwo ma charakter przeżyciowy i osobisty. Nie prezentuje doktryn, lecz konkretne sytuacje, w których doświadczyliśmy zbawienia.
- Jeśli ewangelizator zapewnia, że Jezus jest jedynym Zbawicielem, to czyni tak dlatego, że doświadczył tego bardzo konkretnie.
- Wszystko, co mówimy, może być zawsze negowane. Jedyne, czemu nie da się zaprzeczyć to nasze świadectwo.
- Świadectwo nie ma być reklamowaniem produktu, którego nigdy nie widzieliśmy i nie próbowaliśmy.
- W świadectwie nie mówimy o tym, co my uczyniliśmy dla Pana, lecz o tym, czego On dokonał w naszym życiu.
- Jezus posyła nas, abyśmy dawali świadectwo innym.

Mk 5,19 Wracaj do domu, do swoich, i opowiadaj im wszystko, co Pan ci uczynił i jak ulitował się nad tobą.

3. TRZY CHARAKTERYSTYCZNE CECHY ŚWIADECTWA

- **RADOSNE**
  - ◆ Zwiastowanie wielkiej radości (Łk 2,10) nie może być przekazywane inaczej, jak tylko z radością.
  - ◆ Radość powinna być tak jawna i zaraźliwa, by zapraszała ewangelizowanego do udziału w niej.
  - ◆ Radość ewangelizatora to nie radość z braku problemów, lecz *radość w Panu, która jest naszą ostoją* (Ne 8,10)
- **KRÓTKIE**
  - ◆ Dobre świadectwo koncentruje się na tym, co podstawowe bez wchodzenia w szczegóły.
  - ◆ Nie trzeba opowiadać całego życia; wystarczy to, co ma bezpośredni związek z nawróceniem.
  - ◆ Sytuacje grzechu (szczególnie jeśli dotyczą słuchających) powinny być traktowane z delikatnością.
  - ◆ Nie wyolbrzymiamy ani grzechu, ani zbawczego dzieła – Jezusowi niepotrzebne są sensacje.
  - ◆ Dobre świadectwo nie powinno przekraczać 4 minut!
- **SKONCENTROWANE NA CHRYSZTUSIE – CHRYSZTOCENTRYCZNE**
  - ◆ Świadectwo nie koncentruje się na tym, kto je wygłasza, lecz na Chrystusie i na Jego zbawczym dziele.
- Słowo „ja” nie powinno występować prawie wcale. Najważniejszy w tym, co mówimy jest Chrystus!

4. CZTERY CZĘŚCI ŚWIADECTWA

- **ZANIM SPOTKAŁEM JEZUSA...**
  - ◆ Tu krótko opisujemy nasze życie z dala od Boga. Mówimy konkretnie, bez zagłębiania się w zbędne szczegóły, bez wzbudzania sensacji.
- **OSOBISTE SPOTKANIE Z JEZUSEM**
  - ◆ Przedstawiamy nasze osobiste spotkanie z Jezusem, koncentrując się na wierze i nawróceniu.

- **ŻYCIE Z JEZUSEM**

- ◆ Ukazujemy przemianę tego, o czym mówiliśmy na początku. Nie przedstawiamy siebie jako ludzi doskonałych, lecz jako zwykłych świadków, których powołał Pan. Ukazujemy te aspekty grzechu, w których konkretnie doświadczyliśmy uwolnienia przez Jezusa.
- ◆ W tym punkcie musimy pamiętać o radości w mówieniu!

- **ZACHĘTA**

- ◆ Świadczenie zawsze powinno kończyć się zachętą: Jeśli Jezus dokonał tego w moim życiu, to może dokonać tego samego w twoim!
- ◆ Świadczenie jest relacją bez powtórzeń (nie opowiadamy kilka razy tego samego)

5. NAJLEPSZE ŚWIADECTWO – ŚWIADECTWO OSOBISTE

- Budujące świadectwa to nie tylko te, które mówią o niezwykłych rzeczach, którym towarzyszą cuda i nadzwyczajne znaki.
- Każdemu Bóg pobłogosławił tak, jak to mu było potrzebne. Dlatego też najlepszym świadectwem jest TWOJE!
- Nie opowiadaj świadectwa kolegi. Twoje świadectwo jest dla tego, do kogo Pan cię posyła!

6. PODSUMOWANIE PLANU ZBAWIENIA

- Świadczenie ma być podsumowaniem planu zbawienia i tego, jak ja ten plan odkrywałem. Jest on skierowany bezpośrednio na siebie.

7. MOC SŁOWA BOŻEGO

Hbr 4,12n *Żywe bowiem jest słowo Boże, skuteczne i ostrzejsze niż wszelki miecz obosieczny, przenikające aż do rozdzielenia duszy i ducha, stawów i szpiku, zdolne osądzić pragnienia i myśli serca. Nie ma stworzenia, które by było przed Nim niewidzialne, przeciwnie, wszystko odkryte i odsłonięte jest przed oczami Tego, któremu musimy zdać rachunek.*

- W ewangelizacji często pojawia się pokusa chęci przekonania ewangelizowanego własnymi słowami. Zawsze musimy pamiętać, że ewangelizator jest narzędziem w ręku Boga. Tym, który przekonuje ewangelizowanego, jest Duch Święty.
- Duch Święty działa poprzez Słowo Boże – dlatego ewangelizator powinien często posługiwać się Biblią.
- Na dzisiejszym spotkaniu poznamy poszczególne teksty biblijne dotyczące sześciu punktów kerygmatu. Bardzo dobrze byłoby podkreślić je w naszych Bibliach i niektórych nauczyć się na pamięć.

8. KORZYSTANIE Z BIBLIJ W EWANGELIZACJI

- Musimy pamiętać, że być może mamy do czynienia z osobą, która nigdy nie zetknęła się osobiście z Pismem Świętym. Nie posługujmy się utartymi skrótami (Izajasz–trzy–trzyście), które będą dla niej niezrozumiałe.
- Cały czas podkreślajmy, że Słowo Boże jest skierowane bezpośrednio do ewangelizowanego (np. "Jasiu, Bóg mówi teraz do ciebie!")
- Bardzo dobrze jest poprosić ewangelizowanego o odczytanie pokazanego fragmentu. Pomoże mu to odebrać aktywnie i osobiście odebrać Słowo Boże. Jeżeli ewangelizowany ma możliwość sięgnięcia po swoją Biblię, można mu to zaproponować.
- Rozdajemy powielone kartki z wykazem tekstów kerygmatycznych z zachętą, aby przez ten tydzień każdy je przeczytał.

Opracowanie: Sławomir Hinc

3. JAK GŁOSIĆ DOBRĄ NOWINĘ...

Cele spotkania:
– wskazanie praktycznych zasad głoszenia Ewangelii

1. WPROWADZENIE

W poprzednich katechezach ukazaliśmy treść Dobrej Nowiny o zbawieniu, a następnie – cechy ewangelizatora. Dzisiaj kończymy cykl katechez poświęconych ewangelizacji praktycznymi wskazówkami przydatnymi na co dzień.

2. TRZY OSOBY EWANGELIZACJI

- W ewangelizacji uczestniczą trzy osoby, a każda z nich odgrywa swoją rolę, której nie da się zastąpić.
- **Ewangelizator – głosi i świadczy**
  - ◆ Głosi kerygmat; i daje świadectwo swojego spotkania z Bogiem.
  - ◆ Nie należy do niego pouczenie, prezentacja doktryny; nie jest adwokatem Boga. To nie ewangelizator lecz Duch Święty przekonuje o grzechu, nawraca i zmienia osobę. Ewangelizator nie może zastępować ewangelizowanego w jego osobistej odpowiedzi Bogu.
  - ◆ Bardzo rzadko ewangelizator ogląda owoce swojego głoszenia.
- **Duch Święty – przekonuje i przemienia**
  - ◆ Głównym ewangelizatorem jest Duch Święty! Dotyka On zarówno osobę głoszącego, jak i ewangelizowanego.
  - ◆ Ewangelizatorowi daje zapal do głoszenia Ewangelii, namaszcza go konkretnymi darami, napędza mocą i miłością. Ewangelizator musi zawsze być wsłuchany w Jego głos.
  - ◆ Przekonuje ewangelizowanego o grzechu, wzbudza pragnienie doświadczenia Bożej miłości i jest sprawcą wiary i nawrócenia.
- **Ewangelizowany – słucha i odpowiada Bogu**
  - ◆ Doświadcza miłości Bożej, uznaje swój grzech i przyjmuje Jezusa jako Pana i Zbawiciela.
  - ◆ Prosi Jezusa o Ducha Świętego i przyjmuje Go.

3. DZIESIĘĆ ZASAD EWANGELIZACJI

1. **Z mocą Ducha Świętego.** To Duch Święty sprawia, że zbawienie jest dziś aktualne i to On przekonuje o tym ewangelizowanego. Skuteczność głoszenia Ewangelii nie wynika z naszej wiedzy, erudycji czy opanowania techniki ale z tego, że działa Duch Święty. Może On też chcieć potwierdzać Dobrą Nowinę swoimi charyzmatami i znakami, ale musimy uważać żeby nie przestraszyć lub nie zgorszyć osoby ewangelizowanej.
2. **Świętość ewangelizatora.** Nie trzeba być ideałem, żeby móc ewangelizować, ale nasze życie musi potwierdzać to, o czym mówimy. Widocznym znakiem świętości są owoce Ducha Świętego (Ga 5,22) : miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność, opanowanie – obecne w codziennym życiu ewangelizatora. Ważna jest też intencja, nie szukamy w ewangelizacji własnej korzyści – ewangelizujemy ku chwale Jezusa Chrystusa, z miłości do brata. Bóg nie błogosławi ewangelizatora, który chce się wywyższyć.
3. **Miłość.** Idziemy głosić Jezusa z miłości do Boga i do braci. Ewangelizator musi kochać człowieka, do którego idzie. Jezus chce przez nas ukochać tę osobę, mamy być kanałem Bożej miłości, o taką bezinteresowną miłość trzeba się modlić.
4. **Radość.** Głosimy najpiękniejszą, najradośniejszą Nowinę ! Nie mówi się smutno o rzeczach cudownych. Nasze usposobienie ukazuje jak bardzo identyfikujemy się z głoszonym Słowem. Ludzie od razu wyczuwają autentyczność przesłania
5. **Przykłady i porównania.** Jezus przekazywał ważne prawdy w swoich przypowieściach. Posługując się życiowymi porównaniami, przywołując konkretne obrazy możemy przybliżyć słuchającemu treść Dobrej Nowiny. Bądźmy twórczy ! Pamiętajmy jednak, że celem ewangelizacji nie są ciekawe opowiadania, ale przyjęcie Jezusa przez ewangelizowanego. W każdym przypadku należy wnikać w sytuacje i głosić tak, żeby to trafiło do tej właśnie osoby.
6. **Biblia.** Używanie Pisma Świętego jest niezbędne, ponieważ to Ono ma moc przemieniać serca. Dobrze jest pozwolić, żeby ewangelizowany sam czytał fragmenty Biblii. Noś ze sobą Słowo Boże – i w sercu, i w plecaku, i dawaj Je innym. Często bo to jest chleb życia.

- 7. Modlitwa.** Ewangelizator jest człowiekiem modlitwy. Modlimy się za osobę, do której idziemy: przed ewangelizacją (o otwarte serce), w czasie ewangelizacji (o przyjęcie Jezusa jako Zbawiciela i Pana) i po ewangelizacji – nie wolno o tym zapomnieć. Zachęcamy ewangelizowanego do wspólnej modlitwy – w takiej formie, żeby on czuł się wolny i nieskrępowany (nie modlić się w językach, uważać z nakładaniem rąk). Dobrze jest w modlitwie głosić jeszcze raz kolejne prawdy kerygmatu – ich treść zapada jeszcze głębiej w serce modlącego się brata. Potrzebna jest też codzienna, osobista modlitwa ewangelizatora, aby Bóg miał czas działać w nas samych.
- 8. Unikanie dyskusji.** Zadaniem ewangelizatora nie jest podejmowanie dyskusji. Należy odróżnić wątpliwości wpływające z krytycyzmu (np. aborcja, inkwizycja, wyprawy krzyżowe...) od żywego zainteresowania Ewangelią. Każdy temat może być punktem wyjścia do wygłoszenia Dobrej Nowiny.
- 9. Wolność ewangelizowanego.** Naszym zadaniem jest ewangelizacja, a nie kolonizowanie. Nikogo nie wolno zmuszać do podjęcia decyzji wiary i nawrócenia; nie wolno nawet o to prosić! Nie wolno straszyć konsekwencjami odrzucenia zbawienia. Nie wolno oddziaływać na uczucia ewangelizowanego, manipulować jego emocjami poprzez słowa i gesty. Kluczowym momentem ewangelizacji jest **s a m o d z i e l n e** podjęcie decyzji przyjęcia Jezusa jako Pana i Zbawiciela. W przypadku odmowy, odchodzimy w pokoju (nie potępiamy!) i jeszcze raz, spokojnie, zapewniamy o miłości Boga. Wielu ludzi musi kilkakrotnie usłyszeć Ewangelię, aby przyjąć Jezusa.
- 10. Dalsza opieka.** Nasze zadanie nie kończy się na doprowadzeniu ewangelizowanego do Jezusa. Potrzebuje on wzrostu we wspólnotcie (6. pkt kerygmatu). Zaproponuj mu przyłączenie się do konkretnej (niekoniecznie twojej) wspólnoty. Módl się aby Pan mógł go dalej prowadzić.

Opracowanie: Anna Szymańska

VII. FORMACJA UCZNIÓW

WPROWADZENIE DLA ANIMATORA

Jezus do każdego z nas wypowiedział słowa: „*Pójdź za Mną*” i od tej chwili jesteśmy powołani do kroczenia za Nim, Jego śladami. Jezus wybrał sobie grupę uczniów, których uformował, a potem posłał na cały świat, aby głosili Ewangelię (Mk 16,15).

Dzisiaj świat też potrzebuje tych, którzy będą głosić Dobrą Nowinę o zbawieniu. Dlatego nauczyliśmy się, jak ewangelizować. Jednak bycia apostołem, a nie bycie równocześnie uczniem, wywołuje zgorszenie. Nie żyć tym, co się głosi, nie trwać w Jezusie, a jednocześnie mówić o Nim to czysty aktywizm. Dlatego, żeby być apostołem, trzeba stać się uczniem Jezusa. Ten blok tematyczny pokazuje nam, w jaki sposób Jezus formował tych, którzy byli w Jego szkole, jakie stawia wymagania tym, którzy tego pragną. Druga część bloku pokazuje, jak powinny wyglądać relacje Jezusa: z Bogiem jako Ojcem, z Jezusem jako Mistrzem, z Duchem Świętym jako Przewodnikiem, z ludźmi jako braćmi, z sobą samym i z rzeczami w duchu wolności. Blok kończy ukazanie etapów przemiany ucznia, aby mógł sam stać się dla innych mistrzem i formować uczniów. W trakcie cyklu należy zwrócić szczególną uwagę na osobiste świadectwo, bo uczeń jest także świadkiem, który ma sobą wskazywać na Mistrza, by mógł powtórzyć za św. Pawłem: „*Teraz już nie ja żyję, lecz żyje we mnie Chrystus*” (Ga 2,20). Celem tego bloku jest podjęcie decyzji, by być uczniem Jezusa na całe życie.

LITERATURA:

J. H. Prado Flores: „*Formacja uczniów*”

1. IDŹ DALEJ!

Cele spotkania:

- powiązanie tematów poprzednich katechez dotyczących ewangelizacji jako stylu życia z dalszym wzrostem duchowym.
- wzbudzenie pragnienia pogłębiania formacji duchowej.

1. WPROWADZENIE I POWTÓRKA

- W poprzednich katechezach poznaliśmy zagadnienia dotyczące ewangelizacji (wspólnie powtarzamy treść Dobrej Nowiny, cechy ewangelizatora, metody i zasady ewangelizacji oraz elementy niezbędne w głoszeniu: Słowo Boże i świadectwo).
- Niektórzy podjęli już próby głoszenia Dobrej Nowiny w swoim środowisku. Wielu z nas jednak ciągle jeszcze odczuwa barierę utrudniającą w praktyce wykorzystanie poznanych zagadnień.
- Rozpoczynamy więc cykl katechez, który ułatwi pogłębienie relacji osobistej z Jezusem, by mocniej doświadczając miłości Boga w życiu, coraz pewniej stawiać kroki na drodze ewangelizacji.

2. APOSTOŁ – UCZEŃ

Mk 3,14 *I ustanowił Dwunastu, aby Mu towarzyszyli, by mógł wysłać ich na głoszenie nauki*

- Jezus powołał Dwunastu **uczniów**, aby Mu towarzyszyli (dosł. *byli z Nim*), a następnie wysłał ich na głoszenie nauki (ucznił Apostołami = posłanymi).
- Aby być apostołem, trzeba najpierw być uczniem Jezusa. Apostołowie często nazywani są w Biblii uczniami (Mt 10,1; 11,1)
- Pan przestrzega nas, byśmy nie popadli w aktywizm zastępujący bycie uczniem Jezusa:

1 Kor 9,25–27 *Każdy, który staje do zapasów, wszystkiego sobie odmawia; oni, aby zdobyć przemijającą nagrodę, my zaś nieprzemijającą. Ja przeto biegnę nie jakby na oślep; walczę nie tak, jakbym zadawał ciosy w próżnię, lecz poskrabiam moje ciało i biorę je w niewolę, abym innym głosząc naukę, sam przypadkiem nie został uznany za niezdatnego.*

- By być APOSTOŁEM, należy być również UCZNIEM.
- Gwarancją tego, że ktoś spotkał Jezusa tej to, że nie potrafi tego zatrzymać dla siebie i opowiada to, czego doświadczył. Jednak głoszenie Jezusa nie będąc Jego uczniem wywołuje **zgorszenie**.
- Powinniśmy więc dbać o harmonię naszego **być** a **działać**.

3. JEZUS FORMUJE UCZNIÓW

- Jedynym wzorem naszej działalności jest Osoba i życie Jezusa Chrystusa. Nie jesteśmy w stanie ulepszyć Jego zamiarów i Jego działania. Plan Jezusa jest konkretny i powinniśmy się z nim zapoznać, aby go odtwarzać.
- Jezus jest zainteresowany zbawieniem całego człowieka i wszystkich jego relacji. Jego misją jest zbawienie wszystkich ludzi i całego świata wszech czasów.

Łk 4,18n *Duch Pański spoczywa na Mnie, ponieważ Mnie namaścił i posłał Mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę, więźniom głosił wolność, a niewidomym przejrzenie; abym uciśnionych odsyłał wolnymi, abym obwoływał rok łaski od Pana.*

- Jezus potrzebuje do tej misji każdego z nas. Potrzebuje uczniów kontynuujących Jego pracę, Jego metodę.
- Celem Jezusa jest ustanowienie Królestwa Bożego na świecie. Jego metoda jest formowanie uczniów.

Mt 28,19 *Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.*

W dosłownym tłumaczeniu to znaczy: *Idźcie i czyncie uczniów ze wszystkich narodów.*

4. BÓG POTRZEBUJE CIEBIE!

- Bóg potrzebuje ciebie, by cię posłać! Dziś wzywa cię: „Pójdź za Mną” (Mt 8,19)
- Czy odpowiesz jak Izajasz: „*jestem gotów, poślij mnie!*”?
- Jezus wybiera zwyczajnych ludzi. Chce cię posłać z twojego zwyczajnego życia do twoich braci.
- Jesteś podobny do chłopca, który przyniósł Jezusowi tylko dwie ryby i pięć chlebów:

J 6,8–11 *Jeden z uczniów Jego, Andrzej, brat Szymona Piotra, rzekł do Niego: Jest tu jeden chłopiec, który ma pięć chlebów jęczmiennych i dwie ryby, lecz cóż to jest dla tak wielu? Jezus zatem rzekł: Każcie ludziom usiąść. A w miejscu tym było wiele trawy. Usiedli więc mężczyźni, a liczba ich dochodziła do pięciu tysięcy. Jezus więc wziął chleby i odmówiwszy dziękczynienie, rozdał siedzącym; podobnie uczynił z rybami, rozdając tyle, ile kto chciał.*

- W rękach Jezusa twoje zdolności i charyzmaty zakwitną. On pomnoży je i nakarmi nimi tłumy. Pozwól Jezusowi przemieniać i pomnażać to, co przynosisz.

5. MODLITWA

- Teraz możesz wyrazić gotowość pójścia za Jezusem:
  - ◆ co chcesz Mu dziś oddać?
  - ◆ czym są twoje ryby i chleb?
  - ◆ co pragniesz poddać Jezusowi, by to pomnożył i przemienił?
  - ◆ czy decydujesz się być uczniem Jezusa, czy wolisz pozostać w tłumie Jego sympatyków?
- Jezus nie oczekuje od ciebie wiele – pragnie, byś dał Mu wszystko! Dziś dokonujesz jednoznacznego wyboru: odejdziesz jak bogaty młodzieniec lub pozostawisz sieci pełne ryb jak rybacy z Morza Tyberiadzkiego.

Opracowanie: Małgorzata Leśniewska

2. PEDAGOGIA JEZUSA

Cele spotkania:

- ukazanie biblijnego znaczenia słowa MISTRZ i przyswojenie sobie takiego sposobu myślenia
- przedstawienie charakterystycznych cech nauczania Jezusa ze zwróceniem uwagi na ich aktualność także dziś.

1. MISTRZ W IZRAELU

- Relacja uczeń –nauczyciel jest dziś czymś bardzo powszechnym; zna ją każdy z nas i wiele moglibyśmy o niej mówić.
- Istnieje jednak bardzo duża różnica między dzisiejszym rozumieniem słowa „mistrz” a ztraconym w Europie rozumieniem pierwotnym tego słowa. Zapytajmy więc, kim byli mistrzowie w Izraelu.
- Byli ludźmi uczącymi innych życia zgodnego z wolą Boga. Bogactwem, które przekazywali swoim uczniom, była nie tyle wiedza, co mądrość życiowa i doświadczenie płynące z życia w Bogu.
- Sposobem nauczania mistrzów izraelskich był przykład ich życia. Nie prowadzili oni wykładów akademickich, ale nauczali swoją postawą. Na tym opierał się ich autorytet.
- Dlatego też uczniowie musieli cały czas spędzać ze swymi mistrzami. W ten sposób powstawały wspólnoty uczniów (por. 2Krl 6,1)

2. MISTRZ – JEZUS

- Jezus sam nadawał sobie tytuł Mistrza i Nauczyciela (διδασκαλος) – J 13,13. Jego postawa była idealnym przykładem mistrza izraelskiego. Jest jednak kilka bardzo ważnych różnic między Mistrzem –Jezusem a innymi ówczesnymi mistrzami:
  - ◆ uczniowie innych nauczycieli sami wybierali swoich mistrzów. Jezus natomiast sam powoływał i powołuje swoich uczniów – J 15,16;
  - ◆ uczniostwo było w Izraelu tylko etapem przejściowym, trwającym kilka lat. Uczniowie Jezusa poszli za Nim na całe życie – Łk 9,62;
  - ◆ uczniowie stawali się niemalże niewolnikami swoich mistrzów. Jezus tymczasem nazywa swoich uczniów przyjaciółmi;
  - ◆ uczniowie słynnych mistrzów byli szanowani i cenieni. Uczniowie Jezusa – przeciwnie – są prześladowani – Mt 5,11;

3. PEDAGOGIA JEZUSA

- Nauczanie Jezusa jest charakterystyczne ze względu na siedem wyróżniających je cech. Przyjrzyjmy się im:
  - ◆ PYTANIA – Jezus nie tyle przekazywał konkretne prawdy, co prowokował do tego, by z serca uczniów płynęła właściwa odpowiedź. Dlatego opierał swe nauczanie na stawianiu pytań. Jest ich w Ewangelii ponad pięćdziesiąt (np. Mt 9,14n;12,26n;15,1–3 itd.)
  - ◆ CIERPLIWE POWTARZANIE – Jezus nie przekazywał wielu wiadomości, ale wielokrotnie powtarzał to samo, aby Jego słowo zostało dobrze zapamiętane. W opisie sądu ostatecznego aż trzy razy pojawia się lista uczynków miłosierdzia. Trzy różne przypowieści obrazują tajemnicę Królestwa Niebieskiego. Jezus cierpliwie powtarza swoje nauczanie.
  - ◆ ZNAKI I OBRAZY – Jezus nie mówił o rzeczach abstrakcyjnych, ale swoją naukę opierał na konkretnych obrazach. W ten sposób odległe na pozór tajemnice Królestwa stały się widoczne dla oczu w postaci dojrzewającego zboża, drogocennej perły, monety czy sieci pełnej ryb.
  - ◆ PRZYKŁAD – Jezus nauczał przykładem bardziej niż słowem. Po prostu żył tak, jak nauczał. Nie organizował sympozjów naukowych i nie przeprowadzał kursów na temat miłości, przebaczenia i ubóstwa, ale sam dał przykład takiego życia. Dlatego właśnie Jego słowa są wiarygodne. Mówił o sobie, że jest Dobrym Pasterzem. Pasterz i Izraelu nie chodził za owcami, ale przed nimi i sam pokazywał drogę. Niektórzy nauczyciele przypominają dzwony kościelne, które głośno nawołują ludzi na nabożeństwo, ale same nigdy nie biorą w nim udziału: głośno krzyczą o czymś, czego nigdy nie poznali i czym nie żyją. Jezus natomiast naucza swoim przykładem.

- ◆ WSPÓLNOTA UCZNIÓW – Jezus traktował swoich uczniów w sposób szczególny. Zajmowali oni w Jego zainteresowaniach najważniejsze miejsce:

- wyjaśniał im wszystko na osobności (Łk 4,34)
- pływał z nimi na jednej łodzi (Mk 8,10)
- uczył ich modlitwy (Łk 11,1)
- obmył im nogi (J 13,15)

Spędzał z nimi wiele czasu na osobności. Stanowili razem bardzo ważną wspólnotę.

- ◆ INSPIRACJE Z ŻYCIA – Jezus nie nauczał przykładami z ksiązek ale z życia. Księgą, z której czytał, była przyroda. Nie używał tablicy, ale konkretne sytuacje życiowe były dla Niego okazją do nauczania.

4. PODSUMOWANIE

- Nie chodzi o to, byśmy studiowali nauczanie Jezusa dla naszej wiedzy biblijnej. Naszym celem jest budowanie życia na Jego Słowie. Także dzisiaj Jezus tak nas naucza. Cierpliwie, wytrwale, sugestywnie, obrazowo, zapraszając Cię do swojej szkoły na całe życie!

Opracowanie: Tomasz Karolak

3. PRAWDZIWE UCZNIOSTWO

Cele katechezy:

- ukazać warunki bycia uczniem Jezusa, po to, aby każdy mógł odnieść je do własnego życia,
- odpowiedź na pytanie: Czy ja chcę być uczniem Jezusa?

1. WPROWADZENIE

- W trakcie poprzednich spotkań zarysowaliśmy ogólnie relację Mistrza – Jezusa do swoich uczniów. Obecnie należy uściślić wymagania, które są konieczne do tego, by stać się prawdziwym uczniem Jezusa.

2. CZTERY WARUNKI BYCIA UCZNIEM

- Każda szkoła czy uczelnia stawia swoim wychowankom pewne wymagania. Jezus również stawia je przed tymi, którzy pragną stać się Jego uczniami.
- Wymagania te Jezus stawia nam po to, abyśmy przestrzegając ich stawiali się ludźmi doskonałymi, jak Ojciec nasz niebieski. „*Bądźcie więc wy doskonali, jak doskonały jest Ojciec wasz niebieski*” (Mt 5, 48). Nie mamy więc zadawać się osiągnięciem jakiegoś stopnia, ale systematycznie wzrastać słuchając Jezusa, naszego Nauczyciela i Mistrza. Decydując się na kroczenie z Jezusem mamy stawać się takimi jak On.
- Warunki stawiane nam przez Jezusa, to w pewnym sensie egzamin wstępny. Jeśli go nie zdamy, nie możemy wejść do wspólnoty Jego uczniów.
- Przyjrzyjmy się zatem tym warunkom:

- ◆ **Mieć tylko jednego Mistrza.** We współczesnych szkołach jest wielu profesorów i każdy z nich wykłada inny przedmiot. Inaczej jest jednak w szkole Jezusa, w której to On sam musi być mistrzem we wszystkich dziedzinach. Uczeń Jezusa, to człowiek który:
  - * Odwraca się od każdego, kto głosi inną naukę niż ta, którą dał nam Jezus,
  - * Nie traktuje Jezusa jako jeszcze jednego mistrza, ale jako Mistrza jedyne (Mt 23, 8.10)
  - * Nie akceptuje nauczania propagandy tego świata, ani nie przyjmuje kryteriów według ciała. Jezus ustawia jego hierarchię wartości,
  - * Krocząc u boku Jezusa nie usiłuje zarazem przypodobać się światu, kokietować bożków albo przemijającą modę. Jezus chce abyśmy byli mu wierni we wszystkim. Nie możemy być letni; mamy być albo zimni, albo gorący, bo letnich wyrzuca ze swoich ust. (Ap 3, 15–16)
- ◆ **Definitywnie i bez ociągania pójść za Jezusem.**
  - * Pójść za Jezusem, w odróżnieniu od innego mistrza, stanowi decyzję wykluczającą wahanie oraz zwlekanie. Czyni się to, gdy tylko usłyszy się jego wołanie.

1 Krl 19,19–21 *[Eliasz] stamtąd poszedł i odnalazł Elizeusza, syna Szafata, orzącego: dwanaście par [wołów] przed nim, a on przy dwunastej. Wtedy Eliasz, podszedłszy do niego, zarzucił na niego swój płaszcz. Wówczas Elizeusz zostawił woły i pobiegłszy za Eliaszem, powiedział: «Pozwól mi ucałować mego ojca i moją matkę, abym potem poszedł za tobą». On mu odpowiedział: «Idź i wracaj, bo po co ci to uczyniłem?» Wtedy powrócił do niego i zaraz wziął parę wołów, złożył je na ofiarę, a na jarzmie wołów ugotował ich mięso oraz dał je ludziom, aby zjedli. Następnie wybrał się i poszedłszy za Eliaszem, stał się jego sługą”*

- * Jezus wymaga od nas więcej niż od Eliasza – wymaga natychmiastowej odpowiedzi, natychmiastowego pójścia za Nim bez wahania. Prawdziwy uczeń Jezusa potrafi porzucić wszystko dla słowa prawdy, którym jest Ewangelia.
- * Decyzja pójścia za Jezusem nie dotyczy tylko dnia, tygodnia, czy miesiąca, jest to wybór na całe życie. Nikt nie może powiedzieć, że już nie potrzebuje się uczyć. Jeśli już się poszło za Jezusem, to od początku, do końca bez zatrzymywania się i oglądania wstecz. Uczniem Jezusa zostaje się na całe życie. Jezus nie przyjmuje „niedzielnich” uczniów ani tych, którzy zgłaszają się na kilka lat „*Ktokolwiek przykłada rękę do pługa, a wstecz się ogląda, nie nadaje się do Królestwa Bożego*” (Łk 9, 62)
- ◆ **Odrzucić przeszkody.** Pójście za Mistrzem zakłada w sposób konieczny odrzucenie wszystkiego, co stanowi przeszkodę w tej drodze lub ją opóźnia.

- * Wyrzeczenie się więzów rodzinnych.

Łk 14,26 *Jeśli kto przychodzi do Mnie, a nie ma w nienawiści swego ojca i matki, żony i dzieci, braci i sióstr, nadto siebie samego, nie może być moim uczniem.*

- * Jezus nie wymaga wyrzeczenia się rodziny jako takiej. Chodzi po prostu o ustawienie właściwej hierarchii w życiu ucznia. Hierarchii, w której to Jezus będzie stał na pierwszym miejscu, w której Jezus będzie najważniejszy.
- * Wyrzeczenie się własnej działalności. Uczeń Jezusa nie ma własnych planów, nie dysponuje swoim czasem ani owocami swojej pracy na własny użytek. Uczeń Jezusa to człowiek, który może powiedzieć za św. Pawłem: „*Teraz zaś już nie ja żyję, lecz żyje we mnie Chrystus. Choć nadal prowadzę życie w ciele, jednak obecnie życie moje jest życiem wiary w Syna Bożego, który umiłował mnie i samego siebie wydał za mnie*” (Ga 2,20)
- * Wyrzeczenie się dóbr materialnych.
- * Wyrzeczenie się kościelnych i światowych zaszczytów.

◆ **Nieść krzyż.**

Łk 14,27 *„Kto nie nosi swego krzyża, a idzie za Mną, ten nie może być moim uczniem”* (Łk 14 27)

- * Nieść krzyż, dla uczniów Jezusa, oznacza gotowość oddania swojego życia. Trzeba umrzeć dla siebie samego, zaprzeć się siebie, by móc być uczniem Jezusa. Inaczej uważanie siebie za Jego ucznia jest czystą iluzją. Uczeń Jezusa:
  - * Wierzy w to, że Bóg przygotował dla niego wspaniały plan i żyje po to, by go wypełnić. Żyje po to, aby zawsze wskazywać na swego Mistrza.
  - * Rezygnuje z bycia w centrum świata.
  - * Przyjmuje to wszystko, co przygotował dla niego Bóg.
  - * Nie żyje dla siebie, ale po to, by szerzyć Królestwo Boże.

3. PODSUMOWANIE

- Cztery wyżej podane warunki nie czynią z nas uczniów, ale stanowią jedynie wymagania stawiane przez system formacji uczniów. Jednak wypełnianie ich w naszym życiu wprowadza nas do wspólnoty uczniów Jezusa.

4. PIGUŁKA

- Proponujemy wspólne odczytanie, po katechezie, fragmentu z Łk 9, 57–62. Niech to Słowo, które kieruje do nas Pan, będzie dla nas zachętą do zajrzenia w głąb naszego serca i udzielenia, w świetle tego wszystkiego, co usłyszeliśmy, odpowiedzi na pytanie: Czy ja chcę być uczniem Jezusa?

Opracowanie: Sławomir Hinc

4. TAJEMNICA TRÓJCY ŚWIĘTEJ

Cele spotkania:

– ukazanie tajemnicy Trójcy Świętej nie tyle od strony dogmatycznej, co od strony duchowej, kładąc nacisk na więzi, jakie łączą chrześcijanina z Bogiem Ojcem, Jezusem i Duchem Świętym

1. TRZY OSOBY BOSKIE?

- Już od dzieciństwa znamy prawdę o Trójcy Świętej. Wiemy, że Bóg jest w trzech osobach: Ojca, Syna i Ducha Świętego. Może nawet wiemy więcej na ten temat, może znamy traktaty teologiczne o Trójcy Świętej. Dzisiaj jednak nie będziemy zajmować się dogmatyką, ale cały czas pozostajemy przy katechezach o uczniostwie, o byciu na co dzień blisko Boga.
- A są to tematy, które bardzo łączą się z objawieniem Boga Trójjedynego, który w różny sposób daje nam doświadczać swojej miłości i swojego prowadzenia.
- Codziennie jesteśmy zaproszeni do wejścia w tę tajemnicę i budowania relacji z Bogiem jako Ojcem, z Jezusem jako Mistrzem i z Duchem Świętym jako Przewodnikiem. W ten sposób możemy nie tylko próbować rozumieć, ale zacząć doświadczać natury Boga, który jest w trzech osobach nie po to, by ludziom było Go trudniej zrozumieć, ale po to, by mogli w pełni przyjmować Jego miłość.

2. RELACJA PIERWSZA – Z BOGIEM JAKO OJCEM

- W Starym Testamencie Żydzi odnosili się do Boga z wielkim szacunkiem, graniczącym z lękiem. Religia żydowska była pełna obrzędów oczyszczenia, a pomimo tego nikt nie miał odwagi wejść do Najświętszego Przybytku, gdzie prowadziło sześćset stopni, z których każdy symbolizował jeden z sześciuset przepisów Prawa. Nawet najbardziej pobożni Żydzi nie byli w stanie wypełnić wszystkich tych przepisów. Nikt nawet nie wypowiadał imienia Boga – tak bardzo się Go bano.
- Wtedy pojawił się w Palestynie Człowiek, który zaczął Boga nazywać tak, jak dziecko nazywa swego ojca: „*Abba, Ojczy, Tatusiu!*”. Było do niego do przyjęcia dla ludzi, którzy przez całe życie starali się podobać Bogu przez wypełnienie Prawa. Dlatego Jezusa przyjęli nie faryzeusze, ale grzesznicy: ci, którzy nieraz w najbardziej upokarzający sposób doznali swojej potrzeby Bożego przebaczenia. Jezus nazywał Boga Ojcem i tak uczył swoich uczniów zwracać się do Niego.
- Uczeń Jezusa w każdej chwili doświadcza bycia dzieckiem Bożym; bez tego doświadczenia bycie uczniem jest niemożliwe. Nie chodzi o to, by wiedzieć, że Bóg jest kochającym Ojcem, ale by rzeczywiście tego doświadczać i żyć w tej świadomości.
- Tylko człowiek mający doświadczenie Bożego synostwa może być szczęśliwy i wolny: inaczej umysł jest zaprzątnięty wieloma troskami, bo dziecko nie umie żyć bez Ojca. W jakimkolwiek niebezpieczeństwie pierwszą reakcją dziecka jest pobiegnięcie w ramiona Ojca
- Jaką masz relację z Bogiem jako Ojcem? Czy doświadczasz Jego ojcostwa? Jaki wpływ mają na to twoje doświadczenia z dzieciństwa, z relacji z rodzicami, szczególnie z ojcem?

3. RELACJA DRUGA – Z JEZUSEM JAKO MISTRZEM

- Relacja ucznia do Jezusa jako jedynego Mistrza zawiera w sobie kilka punktów:
- Pójdź za Mną! To nie my wybieramy Jezusa. To On nas wybrał! Jego wołanie niejednemu człowiekowi kazało porzucić wszystko, opuścić rodzinę i pragnienia osobistego szczęścia. Jezus – jak mówi Słowo Boże – „*powołał tych, których chciał*” (Mk 3,13). Nie można zostać Jego uczniem bez tego powołania, bo nasze wątpliwości i opory przed radykalnym oddaniem Jemu życia staną się większe niż pragnienie pójścia za Nim. Czy już poszedłeś za Jezusem?
- Siadam u Twych stóp. Szkoła Jezusa nie jest eksternistyczna. Polega ona na ciągłym trwaniu w relacji z Mistrzem, na częstym siadaniu u Jego stóp z pragnieniem słuchania całym sercem Jego Słowa. Uczeń jest zawsze z Mistrzem. Czy trwasz w słuchaniu Jezusa? (*Wątek słuchania rozwija katecheza „Kto ma uszy, niechaj słucha”*).
- Wiem, komu zawierzyłem (2Tm 2,12). Uczeń wierzy Mistrzowi bezwarunkowo. Jeżeli trudno jest mu przyjąć to, co mówi Mistrz, ma więcej zaufania do Niego niż do swojego „zdrowego rozsądku”. Uczeń ma więcej zaufania do Mistrza, niż do kogokolwiek innego. Jego postawa nie polega na rozumieniu wszystkiego, ale na posłuszeństwie Jezusowi. To posłuszeństwo nie wynika z wojskowej dyscypliny, ale z bezgranicznego zaufania. Na przykład Piotr – jako doświadczony rybak – nie odrzuca pozornie bezsensownej rady Jezusa, by zarzucić sieci jeszcze raz (J 21,5).

Innym razem posłusznie chodzi po wodzie (Mt 14,29). Na polecenie Jezusa łowi rybę, by wyjąć z jej pyszczka monetę (Mt 17,27). Czy masz większe zaufanie do Jezusa niż do siebie i do kogokolwiek innego?

4. RELACJA TRZECIA – Z DUCHEM ŚWIĘTYM JAKO PRZEWODNIKIEM

- Duch Święty jest źródłem życia ucznia Jezusa. Jest to ten sam Duch, z którego Jezus począł się w łonie Maryi i ten sam, który Jezusa namaścił mocą. „*Za sprawą Ducha Świętego, coraz bardziej jaśniejąc, upodobniamy się do Jego obrazu*”(2Kor 3,18b) – pisze św. Paweł.
- Duch Święty wpisuje do naszych serc Prawo, aby jego przykazania nie stały się dla nas tylko formalnością, ale zawsze były pełnione z miłości.
- Duch Święty ożywia w nas doświadczenie synostwa Bożego, wołając w naszych sercach „Abba! Ojcze!” (Rz 8,15)
- Duch Święty objawia nam Jezusa, sprawia, że jego obraz jest w nas żywy; sprawia, że Jego Słowa mają w nas moc.
- Duch Święty daje nam moc głoszenia śmierci i zmartwychwstania Jezusa; wyposaża Kościół w charyzmaty dla owocnej ewangelizacji.
- Uczeń Jezusa pozostaje w osobistym kontakcie z Duchem Świętym, który nie jest abstrakcyjną mocą czy siłą, ale żywą Osobą Boską. Taka relacja jest kluczem życia ucznia Jezusa.
- Czy dbasz o swoją relację z Duchem Świętym jako Przewodnikiem?

5. PODSUMOWANIE

- Każde działanie Boga w naszym życiu jest działaniem trzech Osób: Ojca, Jezusa i Ducha Świętego. Dlatego musimy dbać o rozwój naszych relacji duchowych z Bogiem w trzech Osobach.

Opracowanie: Tomasz Karolak

5. UCZEŃ W ŚWIECIE

Cele spotkania:

- ukazanie konieczności zachowania równowagi w relacjach z Bogiem, braćmi i rzeczami
- wzbudzenie pragnienia, by Mistrz kształtował wszystkie relacje

1. WPROWADZENIE

- Ostatnio zajmowaliśmy się relacją ucznia z Bogiem. Uczniostwo nie kończy się jednak na posiadaniu trwałej, „zdrowej” więzi z Osobami Trójcy Świętej. Ucznia Jezusa charakteryzuje określony stosunek do ludzi i rzeczy. Jezus chce przemieniać wszystkie aspekty twojego życia. Pozwól Mu na to!

2. RELACJA UCZNIA Z LUDŹMI JAKO BRAĆMI

- **Miłość**
  - ◆ Miłość do Boga jest nierozzerwalnie związana z miłością do człowieka:
J 4,20 *Kto nie miłuje brata swego, którego widzi, nie może miłować Boga, którego nie widzi.*
  - ◆ Miłość jest tym, co charakteryzuje relacje pomiędzy uczniami Jezusa
J 13,25 *Po tym wszyscy poznają, żeście uczniami moimi, jeśli będziecie się wzajemnie miłowali.*
  - ◆ To jednak nie wszystko! Mistrz nie chce, byś kochał tylko tych, którzy kochają ciebie – ale każdego człowieka, którego spotykasz na swej drodze, nawet nieprzyjaciół (Mt 5,44).
  - ◆ Uczeń Jezusa jest tak kształtowany przez Mistrza, aby:
    - * miał świadomość, że wszyscy ludzie są braćmi – dziećmi jednego Ojca;
    - * nie czuł się lepszy ani gorszy od nikogo, ale by znał swoją wartość umiłowanego dziecka Bożego;
    - * wiedział, że jest potrzebny drugiemu człowiekowi i że sam także go potrzebuje;
    - * był gotowy służyć innym, być do dyspozycji każdego potrzebującego, *śmiać się z tymi, którzy się śmieją, płakać z tymi, którzy płaczą* (Rz 12,3–21), miłował nawet nieprzyjaciół; nie szukał w służbie własnych korzyści i przywilejów, ale dobra drugiego człowieka.
 Por. Rz 12,3–21. 13,8–10
  - ◆ Święty Paweł pisze, że bez miłości byłby *niczym i nic* by nie zyskał (1Kor 13,1-3). Módl się, by Pan przemieniał twoje serce, byś mógł żyć miłością.
- **Przebaczenie**
  - ◆ Miłość wyraża się między innymi w przebaczeniu. Jezus mówił bardzo często o obowiązku przebaczenia (Mt 18,21n). Dał nam przykład do naśladowania, wołając z krzyża: *Ojcze, przebacz im, bo nie wiedzą, co czynią!* (Łk 23,34)
  - ◆ Przebaczenie jest wielką siłą, jaką dał nam do dyspozycji Pan. Uwalnia, przynosi pokój, przywraca do życia tych, którzy umarli przez nienawiść. Pielęgnowanie niechęci i urazy jest natomiast jak korek, który skutecznie zamyka nas na doświadczenie Bożej miłości. Niszczy nie tylko relacje z ludźmi, ale także samym Bogiem.
  - ◆ Przebaczenie jest nieraz bardzo trudne. Pamiętajmy jednak, że nie jest chwilowym uczuciem, lecz konkretną decyzją.
  - ◆ Przebacz teraz tym, którzy wyrządzili ci krzywdę i proś o przebaczenie tych, wobec których zawiniłeś.
Módl się za nich.
- **Odpowiedzialność**
  - ◆ Uczniowie są za siebie nawzajem odpowiedzialni, by pomagać sobie, budować i upominać siebie (Mt 18,15)
  - ◆ Często dostrzegamy w innych jakieś zło, którego oni nie widzą – i odwrotnie. Istnieje więc konieczność braterskiego upomnienia.
  - ◆ Braterskie upomnienie nie jest oskarżaniem, rozgłaszaniem zła ani *wyciąganiem żdźbła z oka bliźniego, podczas gdy w naszym oku tkwi belka*. Jest ukazaniem bratu dziedziny życia, która wymaga uzdrowienia, głoszeniem zwycięstwa Jezusa w tej dziedzinie połączonym z przebaczeniem uchybień.
  - ◆ Dokonuje się ono w miłości. Motywacją jest miłość, nie zaś pragnienie dokuczenia komuś.
  - ◆ Zanim upomnisz brata zbadaj swoje motywacje i przebacz mu. Bądź też otwarty na to, co on ma ci

do powiedzenia.

- ◆ Por. Ef 4,25–32 . 5,1–2

3. UCZEŃ WOBEC RZECZY

- Jezus określił stosunek ucznia do spraw tego świata: „*Łatwiej jest wielbłądowi przejść przez ucho igielne niż bogatemu wejść do królestwa niebieskiego*” (Mt 19,24). Stawia ucznia przed wyborem służenia Bogu lub pieniądзом, często przybierającym rolę bożka.
- Uczeń wybiera służbę Bogu, ubóstwo mające na celu naśladowanie Jezusa. Ubóstwo nie jest celem samym w sobie, ale środkiem do uczynienia ucznia wolnym i zdolnym do poświęcenia się sprawom Królestwa Bożego.
- Ubóstwo nie ogranicza się tylko do materialnej zależności ucznia od Boga. Dla ucznia konieczne jest ubóstwo duchowe („*Błogosławieni ubodzy w duchu...*”), oznaczające naukę życia w całkowitej zależności od Jezusa we wszystkich okolicznościach i dziedzinach życia, całkowite poleganie na Nim.
- Istotą ubóstwa nie jest „nie posiadać”, ale „nie przywiązywać wagi do posiadanych rzeczy”. Uczeń nie dysponuje sam dobrami (nie tylko materialnymi), ale służy nimi Bogu i człowiekowi według ewangelicznych kryteriów.
- Uczeń nie jest właścicielem lecz administratorem – dzierżawcą dóbr, które otrzymuje od Boga w użytkowanie. Jedynym właścicielem wszystkiego jest Bóg (Ps 24,1).
Czy umiesz przyjmować to, co Bóg daje tobie? Czy to, co masz traktujesz jako Jego dar?
- Nie bój się tracić swojego życia, czasu, pieniędzy, etc. dla Jezusa! On daje ci wspaniałą obietnicę: „*Kto traci swoje życie z mego powodu, znajdzie je.*” (Mt 16,25)

Opracowanie: Agnieszka Siewiera

6. JEZUS DZIAŁA W NAS

Cele spotkania:

- ukazanie związku między sakramentem Eucharystii a działaniem Jezusa w sercu ucznia
- otwarcie się na przemianę życia, pragnienie bycia kształtowanym przez Mistrza.

1. WPROWADZENIE

- Przypomnijmy krótko czym charakteryzuje się uczeń Jezusa oraz jego relacje z Osobami Trójcy Świętej, z ludźmi i rzeczami.
- Zanim przejdziemy do dzisiejszej katechezy, w ciszy, przypomnijmy sobie jakąś sytuację, kiedy odczuliśmy, że Jezus czegoś nas nauczył, coś nam pokazał...
- Podczas każdej Eucharystii Jezus przemienia chleb w swoje Ciało. Chce przemieniać nas, abyśmy stawali się coraz bardziej „Jego Ciałem”. Dzisiaj przyjrzymy się temu procesowi.

2. „WZIAŁ CHLEB W SWOJE RECE...”

- Mistrz nie chce pozostawić nas na tym etapie duchowego wzrostu, na którym jesteśmy. Chce przemieniać nas, doskonalić, uzdalniać do coraz wierniejszego naśladowania Go, do coraz większej otwartości na Jego miłość, odpowiadając Jezusowi „Tak”, pozwalamy Mu wziąć się w Jego ręce i kształtować zgodnie z Jego wolą. Jesteśmy jak glina w ręku garncarza. Gлина sama w sobie jest bezkształtną masą, z której tylko garncarz potrafi uczynić piękne i użyteczne naczynie.

Jr 18,6 Oto bowiem jak glina w ręku garncarza, tak jesteście wy, domu Izraela, w moim ręku.

- Nie bój się składać swojego życia w ręce Boga.

Pwt 33,3 On kocha swój lud. Wszyscy Jego święci są w Jego ręku. U nóg Twoich oni usiedli, słowa Twoje przejmują.

- Abyś mógł przyjmować słowa Mistrza, musisz najpierw zgodzić się, by Jego ręce cię kształtowały. Wszystko, co na tym etapie możesz uczynić – to zaufać Jezusowi; uwierzyć, że w Jego rękach jesteś bezpieczny.
- Pozwól Mu formować całą swoją osobę.

3. „...BŁOGOSŁAWIŁ...”

- Całe dzieło Boże jest błogosławieństwem. Bóg błogosławi na początku istoty żywe, odnawia błogosławieństwo w przymierzu z Noem, Abrahamem, Jego błogosławieństwa ukazują się w wydarzeniach takich, jak wyprowadzenie z Egiptu. On chce realizować swój plan miłości także w twoim życiu!
- Jezus błogosławi uczniom, okazuje swoją miłość, pozwala doświadczać tego, że prawdziwe szczęście leży u Jego stóp,
- „Błogosławi” (eulopia, eu–dobrze, lego–mówić) znaczy dosłownie: „dobrze mówić”. Mówi prawdę, przekazuje Dobrą Nowinę, żywe i skuteczne Słowo Boże (por. Hbr 4,12). Jest to Słowo, które przemienia. Czy pozwalasz się przemieniać?
- W sposób szczególny Jezus błogosławi w odwracaniu się od grzesznego życia:

Dz 3,26 Dla was w pierwszym rządzie wskrzesił Bóg Sługę swego i posłał Go, aby błogosławił każdemu z was w odwracaniu się od grzechów.

4. „...ŁAMAŁ...”

- W naszym życiu duchowym często przechodzimy trudne okresy, kiedy doświadczamy problemów, pokus, prześladowań, swoich ograniczeń, słabości... . Nazywamy je „kryzysami”. Jest to jednak określenie nieprawidłowe – należy mówić raczej o „czasie oczyszczenia”. Przeżywany w bliskości z Panem, czas ten jest wielkim błogosławieństwem, okresem duchowego wzrostu.
- Pan dopuszcza cierpienia „dla naszego dobra”
  - ◆ aby uczynić nas uczestnikami swojej świętości (Hbr 12, 10 – 11), aby nas uwolnić od ciężarów, które ciągniemy za sobą, a które utrudniają nam podążanie za Jezusem (są to m.in.: egoizm, pycha, chore

ambicje, materializm).

- ◆ aby umocnić naszą wiarę, wytrwałość:

1P 1, 6–7 *Dlatego radujcie się, choć teraz musicie doznać trochę smutku z powodu różnorodnych doświadczeń. Przez to wartość waszej wiary okaże się o wiele cenniejsza od zniszczalnego złota, które przecież próbuje się w ogniu, na sławę, chwałę i cześć przy objawieniu Jezusa Chrystusa.*

- ◆ abyśmy mogli służyć Bogu niezależnie od okoliczności, nie oczekując niczego w zamian, ale tylko po to by Go uwielbiać „*Lud ten, który sobie utworzyłem opowiadać będzie moją chwałę*” (Iz 43,21)
- Jak dokonuje się nasze oczyszczenie?
  - ◆ **Problemy.** Jezus nie obiecywał życia bez problemów, wręcz przeciwnie – wzywał do brania swojego krzyża i podążania za Nim. Trudności i przeszkody uczą nas ufać Panu, a nie sobie, od Niego czerpać moc do ich przewycięzania – „*we wszystkim tym odnosimy pełne zwycięstwo dzięki Temu, który nas umiłował*” (Rz 8,37).
  - ◆ **Niepowodzenia.** Bóg nie chce, abyśmy popadali w kompleks niższości, ale czasem pozwala nam doświadczyć porażki, by pokazać, że nie pracujemy ze względu na owoce, ale dlatego, że taka misja została nam akurat powierzona. Oczyszcza nasze intencje tak, abyśmy nie służyli po to, by zdobyć uznanie, wzbudzić podziw, odnieść jakiegokolwiek korzyści, ale po to, by uwielbiać Boga.
  - ◆ **Prześladowania i oszczerstwa.** Jezus zapowiadał, że tak jak On będziemy doznawać ośmieszenia, krytyki, niezrozumienia, fałszywych zarzutów itp. „*Jeśli mnie prześladowali, to i was będą prześladować*” (J 15,20). W ten sposób Bóg uwalnia nas od wszelkiego niezdecydowania wobec Niego, uzdalnia do stanowczego opowiedzenia się za Nim lub przeciw Niemu.
  - ◆ **Wyrzeczenie.** Jest to bardzo ważny element w oczyszczaniu ucznia. Jezus mówi o tym bardzo stanowczo: „*Nikt z was, kto nie wyrzeka się wszystkiego, co posiada, nie może być moim uczniem*” (Łk 14,33). Pan nie chce zabrać nam wszystkiego, chce byśmy Mu to sami powierzyli, zaufali Jego planom. Chce byśmy byli wolni od wszelkich przywiązań, dyspozycyjni, by nic nie było ważniejsze od Boga.
„*Nie można dwom panom służyć*” (por. Łk 16,13) Pielęgnowanie światowych przywiązań i równoczesne pragnienie służby Jezusowi jest bardzo często źródłem niepokoju. Wyrzeczenie, całkowite oddanie życia Jezusowi pozwala w pełni doświadczyć Bożej miłości.
- Pamiętaj, że wszystko, co Jezus czyni, czyni z miłości. Nie chce zrobić ci krzywdy.

Rz 8,28 *Wiemy też, że Bóg z tymi, którzy Go miłują, współdziała we wszystkim dla ich dobra, z tymi, którzy są powołani według Jego zamiaru.*

5. „... ROZDAWAŁ...”

- Jezus bierze nas w swoje ręce, błogosławi i łamie po to, by rozdawać. Uczeń jest rozdawany innym. Cała formacja ucznia wiedzie do tego, by mógł naśladować Mistrza – czyli kochać i okazywać tę miłość. „*Przykazanie nowe daję wam, abyście się wzajemnie miłowali, tak jak Ja was umiłowalem*” (J 13,34)
- Ani słuchanie, ani oczyszczenie nie ma sensu, jeżeli nie prowadzi do miłości Boga i człowieka, do gotowości służenia i niesienia światu Dobrej Nowiny (por. 1Kor 13,1-3).
- Nie bój się być „rozdawanym”. *Więcej szczęścia jest w dawaniu aniżeli w braniu* (Dz 20,35). Nie czekaj, aż twoja miłość będzie „większa” - dziś jest czas, kiedy możesz ją okazywać.

6. „... TO JEST CIAŁO MOJE...”

- Bycie uczniem nie dokonuje się w samotności, uczeń nie jest „samotnym żaglem”. Trwa w Kościele tworząc mistyczne Ciało Chrystusa.
1Kor 12,27 *Wy przeto jesteście Ciałem Chrystusa i poszczególnymi członkami.*
- Uczeń Jezusa współpracuje w jedności z innymi członkami, uczestniczy w życiu sakramentalnym, jego charyzmaty służą budowaniu Kościoła.

7. PODSUMOWANIE

- Po Przeistoczeniu w czasie Eucharystii kapłan wypowiada słowa „Oto wielka tajemnica wiary”. Jest to nie tylko

tajemnica przemiany sakramentalnej, ale także przemiany życiowej, której Jezus w nas dokonuje.

- Na zakończenie pomódlmy się abyśmy byli chlebem w rękach Jezusa, uświęcanym i rozdawanym braciom.

Opracowanie: Agnieszka Siewiera

VIII. DOŚWIADCZENIE ZBAWIENIA WE WSPÓLNOCIE

WPROWADZENIE DLA ANIMATORA

Ostatni krok formacji w grupie opieki jest poświęcony doświadczeniu zbawienia we wspólnocie. Wiemy już, że wspólnota jest warunkiem niezbędnym dla życia w Jezusie. Nie oznacza to jednak, że jest ona miejscem najszcześniejszym, najwspanialszym i pozbawionym problemów. Przeciwnie: każdy, kto jest we wspólnocie wie, jak często dotyczą jej problemy, często te najbardziej prozaiczne i najpowszechniejsze.

Celem tego bloku jest ukazanie, że tylko we wspólnocie możemy doświadczać zbawienia oraz przekonanie, że wspólnota wcale nie kończy się tam, gdzie zaczynają się problemy. Można by powiedzieć, że dopiero tam prawdziwa wspólnota się zaczyna.

Pierwsze spotkanie „Aby byli jedno” ukazuje istotę wspólnoty chrześcijańskiej i cechy, jakie ją wyznaczają oraz prowadzi do decyzji tworzenia wspólnoty.

Spotkanie „Moje miejsce we wspólnocie” ma na celu ukazanie, że każdy uczestnik ma we wspólnocie swoje unikalne miejsce nie dla tego, co robi ale dla tego, kim jest. Ponadto to spotkanie ukazuje, że do wspólnoty wnosimy wszystko, co mamy: i to, czym się chlubimy, i to, co najchętniej ukrylibyśmy przed braćmi.

Spotkanie „Grzech i uzdrowienie we wspólnocie” ukazuje, że wspólnota jest miejscem przemiany grzesznego serca w serce Jezusa.

1. ABY BYLI JEDNO!

Cele spotkania:

- ukazanie potrzeby wspólnoty we wroście chrześcijańskim i w doświadczaniu zbawienia
- uświadomienie sobie pragnienia tworzenia wspólnoty.

1. WPROWADZENIE

- Podczas naszych spotkań wiele razy poruszaliśmy temat wspólnoty. Mówi o niej ostatni – szósty punkt kerygmatu. Można więc powiedzieć, że cały kerygmat prowadzi do wspólnoty. Doświadczenie Bożej miłości, rzeczywistości grzechu, zbawienia, wiary i nawrócenia, napętnienia Duchem Świętym i wreszcie samej wspólnoty – przeżywamy nie w próżni, ale we wspólnocie.
- Przede wszystkim jednak podczas tych naszych spotkań doświadczaliśmy wspólnoty. Doświadczaliśmy błogosławieństwa płynącego z dzielenia się Słowem Bożym i własnym świadectwem, dzielenia się naszymi radościami i troskami, służenia sobie modlitwą i pomocą.
- Kończy się czas naszej podstawowej formacji w grupie opieki. Na koniec przyjrzymy się tematowi wspólnoty, gdyż – tak jak mówiliśmy – to, co robimy, prowadzi do wspólnoty.

2. POTRZEBA WSPÓLNOTY

- Każdy człowiek nosi w sercu pragnienie wspólnoty. Jego początek widzimy już w księdze Rodzaju, gdy Bóg mówi: „*Nie jest dobrze, żeby mężczyzna był sam*”. Nawet ludzie nie mający jeszcze doświadczenia zbawienia pragną wspólnoty: wszelkie sekty i subkultury są właśnie próbą zaspokojenia tej potrzeby.
- Szczególne pragnienie wspólnoty rodzi się w sercu człowieka, którego Panem jest Jezus. Taki człowiek zawsze pragnie tworzyć wspólnotę, choć nieraz doświadcza, jak bardzo jest to trudne (może my też tego doświadczaliśmy?).
- Mówiliśmy kiedyś, że gwarancją tego, że ktoś spotkał Jezusa jest chęć dzielenia się tą Dobrą Nowiną z braćmi. Można do tego dodać jeszcze jedno zdanie: drugą, równie ważną gwarancją spotkania z Jezusem jest pragnienie tworzenia wspólnoty. Przedstawimy to w następujący sposób:

Jeżeli ten łańcuch jest przerwany, to znaczy, że jeszcze nie spotkaliśmy Jezusa.

3. DOŚWIADCZENIE WSPÓLNOTY

- Nie każda grupa ludzi jest wspólnotą. Oczywiście jest to, że wspólnotą nie jest partia polityczna czy klub gry w brydża. Odpowiedzmy więc sobie na pytanie, czym jest wspólnota
  - ◆ we wspólnocie **celebrujemy wspólnie mocne i aktualne doświadczenie zbawienia**. Świętujemy fakt, że zmartwychwstały Jezus Chrystus jest z nami w każdej chwili naszego życia (Mt28,20). Dzielimy się naszym codziennym doświadczeniem Jego bliskości i Jego zwycięstwa. Jeżeli tego nie ma, to nie ma też wspólnoty!
  - ◆ we wspólnocie **doświadczamy uwolnienia i uzdrowienia**. Wspólnota jest miejscem, gdzie wychodzą na jaw nasze rany, słabości i grzechy – nie by cię upokorzyć, ale by cię przedstawić je Jezusowi (Mk 2,1–5; 10–12). Wspólnota to przyjaciele, którzy przynoszą chorego brata do Jezusa. Kochają go pomimo jego choroby i proszą Pana o zdrowie dla niego. We wspólnocie i poprzez wspólnotę Jezus, Lekarz i Zbawiciel, uzdrawia chorą osobę. Właśnie wspólnota jest świadkiem uwolnienia, raduje się i wielbi Boga.
  - ◆ we wspólnocie **doświadczamy mocy modlitwy**, która ma moc apostołską:

Mk 16,17nn *Tym zaś, którzy uwierzą, te znaki towarzyszyć będą: w imię moje złe duchy będą wyrzucać, nowymi językami mówić będą; węże brać będą do rąk, i jeśliby co zatrutego wypili, nie będzie im szkodzić. Na chorych ręce kłaść będą, i ci odzyskają zdrowie. Po rozmowie z nimi Pan Jezus został wzięty do nieba i zasiadł po prawicy Boga. Oni zaś poszli i głosili Ewangelię wszędzie, a Pan współdziałał z nimi i potwierdził naukę znakami, które jej towarzyszyły.*

- ◆ we wspólnocie **Pan potwierdza znakami Swoje Słowo!** Doświadczamy tego, że On jest blisko i na własne oczy widzimy skuteczność Jego działania i spełnienie Jego obietnic. Możemy też oglądać przemianę, uświęcenie się naszych braci i siostr i tym się budować. Doświadczamy też potwierdzenia słów z Mk 16,17 – charyzmaty uzdrowienia dokonują się we wspólnocie.
- Do tworzenia wspólnoty nie wystarczy więc gitara czy świeczka, które mogą tworzyć jedynie pewien nastrój. Do tworzenia wspólnoty potrzebne jest nasze doświadczenie zbawienia i gotowość do dzielenia go z braćmi. Dlatego nie mogą tworzyć wspólnoty osoby, które nie mają doświadczenia zbawienia; zapraszanie takich osób do wspólnoty nie ma sensu i prędzej czy później one odejdą. Najpierw następuje doświadczenie zbawienia, potem – doświadczenie wspólnoty.

4. **ABY BYLI JEDNO!**

- Wspólnota jest znakiem dla świata.

J 17, 20–23 *Nie tylko za nimi proszę, ale i za tymi, którzy dzięki ich słowu będą wierzyć we Mnie; aby wszyscy stanowili jedno, jak Ty, Ojczy, we Mnie, a Ja w Tobie, aby i oni stanowili w Nas jedno, aby świat uwierzył, żeś Ty Mnie posłał. I także chwałę, którą Mi dałeś, przekazałem im, aby stanowili jedno, tak jak My jedno stanowimy. Ja w nich, a Ty we Mnie! Oby się tak zespolili w jedno, aby świat poznał, żeś Ty Mnie posłał i żeś Ty ich umiłował tak, jak Mnie umiłowałeś.*

- Wspólnota jest żywym Ciałem Jezusa Chrystusa. Każdy członek wspólnoty jest częścią Ciała. Jest niezastąpiony, bo nie ma w ciele części niepotrzebnych. Ciało jest różnorodną lecz spójną całością (2 Kor 12,12n). Jesteśmy różni ale tworzymy JEDNO CIAŁO CHRYSTUSA.
- Planem Jezusa jest to, aby ludzie uwierzyli patrząc na jedność Kościoła. Jedność nie leży w naturze człowieka. Grzech nie pociąga za sobą jedności, ale rozłam. Dlatego właśnie jedność jest tym cudownym, niezwykłym znakiem dla świata: popatrzcie, oni są jedno, oni się miłują!
- Przypatrz się dzisiaj swojej potrzebie wspólnoty i temu, na ile ją tworzysz swoją osobą; na ile dzielisz z nami nie tylko swój czas i wysiłek, ale przede wszystkim swoje doświadczenie zbawienia i trwania w Jezusie.
- Módlmy się o to, abyśmy wszystkiego, o czym tutaj mówimy, doświadczyli w naszej małej wspólnotce.

Opracowanie: Tomasz Karolak

2. MOJE MIEJSCE WE WSPÓLNOCIE

Cele spotkania:

- przyjęcie postawy otwartego serca na brata
- podjęcie decyzji miłości we wspólnocie
- przyjęcie prawdy o sobie we wspólnocie i doświadczenie akceptującej miłości

1. WPROWADZENIE

- Tydzień temu mówiliśmy o naszym pragnieniu tworzenia wspólnoty i planie Jezusa co do Kościoła. Dziś każdy z nas będzie mógł przyjrzeć się swojemu miejscu we wspólnocie.

2. OTWARTE SERCE

- Pierwszym warunkiem tworzenia wspólnoty jest otwarte serce. Otwarte dla Boga i otwarte dla brata. Otwarcie serca jest równoważne zaufaniu. Nie ma wspólnoty, jeżeli mamy pozamykane serca.
- Otwarcie serca, podobnie jak jedność, nie leży w grzesznej naturze człowieka. Następstwem grzechu jest zamknięcie serca (por. Rdz 3). Zamknięte serce nie widzi swoich potrzeb i prowadzi do pokusy samowystarczalności. Takiej pokusy doświadczył syn marnotrawny, kiedy uznał, że już nie potrzebuje ojca, że poradzi sobie sam. Wiele musiał doświadczyć, aby zrozumieć, że to nieprawda i że bardzo potrzebuje troskliwej obecności swojego ojca. Właśnie on, kiedy wraca do ojca ze skruszonym sercem, jest dla nas wzorem postawy otwartości i „bratozależności”.
- Bardziej, niż wspólnota potrzebuje ciebie, ty potrzebujesz wspólnoty. Człowiek z otwartym sercem widzi tę potrzebę jak syn marnotrawny widzi swoją słabość i swoją potrzebę akceptującej miłości, od której uciekł.
- Wyznaj teraz swojemu bratu, swojej siostrze: „Bracie, siostrzo, potrzebuję Ciebie!” – niech to płynie z twego serca, jeżeli tak nie myślisz, to lepiej tego nie wypowiadaj.

3. SERCE, KTÓRE KOCHA

- Otwarte to serce, które kocha. Miłość jest podstawową relacją we wspólnocie i polega na przyłgnięciu do brata – chcę i potrzebuję czuć się kochanym.
- Potrzeba miłości i postawa miłości wypływa tylko z doświadczenia miłości Jezusa. Kluczowym odkryciem we wspólnocie jest osobiste doświadczenie tego, że jestem dla Niego kimś szczególnym, żenicą Jego oka. Na tę miłość nie można nie odpowiedzieć.
- Miłość do Jezusa i miłość do brata charakteryzuje się wolnością; miłość, która nie jest wolna, nie przetrwa długo. Jednak miłość często prowadzi do zależności. Wielu z nas doświadczyło, że miłość to kajdany. Jak pogodzić wolność z zależnością – miłość to kajdany, które wybieram sam (na tym polega wolność)
- Miłość charakteryzuje się także radością. We wspólnocie celebруем prawdziwą Bożą radość wynikającą z otwartego serca. Zamknięte serce nie może być radosne.
- Co to znaczy „kochać” (próbujemy odpowiedzieć na to pytanie...)
  - ◆ MIŁOŚĆ = DAWANIE. Co mogę dawać?
    - * Mogę dawać to, kim jestem (siebie),
    - * Mogę dawać to, co mam, ale to ma sens tylko wtedy, gdy daję to, kim jestem. Inaczej mój dar jest niczym.

4. SERCE, KTÓRE ZNA PRAWDĘ O SOBIE

- Tylko Duch Święty może objawić prawdę o nas w taki sposób, że przyjmujemy to w pokoju, bez zranień. Fundamentem wspólnoty jest poznanie przez każdego z nas prawdy o sobie. Prawda ta opiera się na dwóch biegunach: jestem jednocześnie **UBOGI** i **BOGATY**.
  - ◆ Ja **UBOGI** – to doświadczenie jest motywacją mojego życia we wspólnocie: jeżeli nie jestem ubogi, to po co mi wspólnota? Jestem ubogi, bo wnoszę do wspólnoty mój grzech. Jestem ubogi, bo każda moja słabość obciąża wspólnotę. Jestem ubogi, ale mogę to przyjąć, bo wspólnota mnie przyjmuje ubogim i nie muszę tego zmieniać. Przyjęcie prawdy o sobie, o własnym ubóstwie to **POKORA**.
  - ◆ Ja **BOGATY** – bogatym jest ten, kto daje. Uboga wdowa z Ewangelii była bardzo bogata, bo wszystko, co miała, oddała Bogu.
  - ◆ Doświadczenie swojego ubóstwa i bogactwa jest kluczowym odkryciem prawdy o sobie we wspólnocie. Nikt nie jest tak bogaty, by nic nie potrzebował i nikt nie jest tak ubogi, by nic nie mógł dać.

5. WSZYSTKO ALBO NIC

- Jezus wymaga radykalizmu – mówiliśmy o tym niejednokrotnie. Także we wspólnocie potrzebny jest radykalizm.
- Wszelkie rezerwy zabijają wspólnotę. Ananiasz i Safira mieli serca pełne rezerw. Dlatego nie byli zdolni do tworzenia wspólnoty.
- Rezerwy są korzeniem wszelkich rozłamów we wspólnocie. Tymczasem ubóstwo to nie tylko ubóstwo serca, ale także ubóstwo kieszeni (=dawanie) – a o takim ubóstwie trudniej się mówi.

6. PODSUMOWANIE

- Serce tworzące wspólnotę to serce:
  - ◆ otwarte;
  - ◆ kochające;
  - ◆ znające prawdę o sobie.
- W praktyce polega to na doświadczeniu:
  - ◆ swojego ubóstwa
  - ◆ i swojego bogactwa.

Opracowanie: Tomasz Karolak

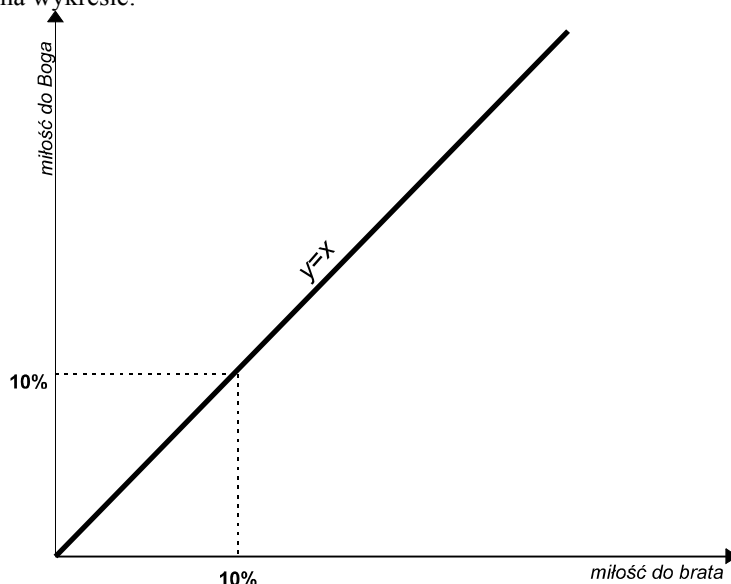
3. GRZECH I UZDROWIENIE WE WSPÓLNOCIE

Cele spotkania:

- ukazanie prawdziwego oblicza wspólnoty wraz z rzeczywistością grzechu
- przedstawienie uzdrowienia we wspólnocie
- zachęta do tworzenia więzów przyjaźni we wspólnocie

1. GRZECH WE WSPÓLNOCIE

- Będąc we wspólnocie, często nie widzimy całej prawdy o niej i nasze spojrzenie jest wybiórcze a nie całościowe. Rzeczą, której najczęściej nie chcemy dostrzegać, jest grzech. Idąc do przodu trzeba patrzeć w dal, aby widzieć kierunek drogi, ale trzeba też patrzeć pod nogi, bo inaczej dalekosiężne plany mogą zostać udaremnione. Pod nogami jest właśnie rzeczywistość grzechu, który we wspólnocie realnie istnieje.
- Mít o wspólnocie – szczęśliwej wyspie Bóg burzy pokazując nam wspólnotę dwunastu apostołów. Oni byli bardzo blisko Jezusa; żyli z Nim przecież przez trzy lata po 24 godziny na dobę. Jednak mimo tego niejednokrotnie do ich wspólnoty zakradał się grzech: ranili się nawzajem i wywyższali jeden ponad drugiego.
- Jeżeli miłość polega na dawaniu siebie, to grzech polega na tym, że nie chcę siebie dawać. Jeżeli nie chcę siebie dawać bratu, to nie daję się Bogu; jeżeli nie kocham brata, to nie kocham Boga. Tę zależność można przedstawić na wykresie:

- Nie ma miłości do Boga bez miłości do brata: Jeżeli brata kocham w dziesięciu procentach, to także Boga kocham w dziesięciu procentach.
- Każdy z nas jest grzeszny i – co więcej – każdy swój grzech przynosimy do wspólnoty. Tego nie da się zmienić, bo grzech nieodłącznie towarzyszy każdemu.
- Wspólnota przyjmuje mnie jako grzesznika; dlatego mogę pokochać siebie z moimi ograniczeniami.

2. DWA PODSTAWOWE GRZECHY

- Można wyróżnić dwa podstawowe, bardzo częste grzechy niszczące wspólnotę:
  - ◆ UCIECZKA OD WSPÓLNOTY
    - * Grzech ten wynika z lęku o to, że wspólnota pozna moją prawdziwą grzeszną naturę. Jeśli w moim sercu panuje grzech, to boję się, że „jeszcze się dowiedzą...”
  - ◆ OSKARŻENIE
    - * Ten z kolei grzech wynika z tego, że widzimy mankamenty i grzechy innych ludzi, nie przyjmując ich w miłości takimi, jakimi są. Często mamy nawet słuszne intencje, ale metoda oskarżająca brata je przekreśla: „On powinien mieć więcej miłości i pokory!”

3. UZDROWIENIE WE WSPÓLNOCIE

- Jeżeli nie ma doświadczenia ciężaru siebie i braci, to nie można mówić o wspólnocie. We wspólnocie doświadczamy, tego, że nieraz trudno jest nam ze sobą wytrzymać (wspólnota to nie jest grupa ludzi, którzy mogą ze sobą wytrzymać, ale grupa ludzi, którzy nie mogą wytrzymać bez siebie!). To doświadczenie – choć trudne i nieraz bolesne – nie jest bezowocne.
- Mówiliśmy, że podstawowym grzechem we wspólnocie jest ucieczka. Uciekamy od wspólnoty dlatego, że obnaża ona wszystkie wady i to, kim jestem naprawdę. Obnaża jednak **nie po to, by naprawić, ale po to, by uzdrowić!** Dlatego właśnie tylko we wspólnocie możliwe jest doświadczenie zbawienia!
- Przypatrzmy się teraz uzdrowieniu z Ewangelii:

Mk 3,5nn *Jezus wszedł znowu do synagogi. Był tam człowiek, który miał uschlą rękę. A śledzili Go, czy uzdrowi go w szabat, żeby Go oskarżyć. On zaś rzekł do człowieka, który miał uschlą rękę: Stań tu na środku. A do nich powiedział: Co wolno w szabat: uczynić coś dobrego czy coś złego? życie ocalić czy zabić? Lecz oni milczeli. Wtedy spojrzawszy wkoło po wszystkich z gniewem, zasmucony z powodu zatwardziałości ich serca, rzekł do człowieka: Wyciągnij rękę. Wyciągnął, i ręka jego stała się znów zdrowa.*

- ◆ Jezus żąda od człowieka z uschniętą ręką jednego wyraźnego gestu: Wyciągnij tę rękę! Żąda od niego wyciągnięcia podniesienia tego, co jest chore; tego, co jest przedmiotem jego wstydu; tego co najchętniej skryłby przed całym światem i przed samym sobą. Jezus potrzebuje tego gestu, aby go uzdrowić.
- ◆ To samo dokonuje się we wspólnocie: jesteśmy obnażani, aby Jezus mógł dokonać uzdrowienia. Tylko we wspólnocie mogą przyjąć siebie takiego, jakim jestem.

4. PODSUMOWANIE

- Popatrzmy teraz w ciszy na nasze relacje we wspólnocie: w jaki sposób doświadczam w niej swojego grzechu – mniej czy bardziej bezpośrednio; w jaki sposób doświadczyłem i doświadczam uzdrowienia we wspólnocie; czy akceptuję i kocham siebie; co ewentualnie stoi na przeszkodzie.
- W intymnej atmosferze dzielimy się refleksjami.

Opracowanie: Tomasz Karolak

I. POSŁUGA SŁOWA W GRUPIE MODLITEWNEJ	3
1. NASZA MISJA	3
2. MIEJSCE GRUPY MODLITEWNEJ W MISJI JEZUSA	3
3. GŁOSZENIE EWANGELII	4
1. . GŁOSZENIE W GRUPIE MODLITEWNEJ	4
4. . POSŁUGA GŁOSZĄCEGO W GRUPIE MODLITEWNEJ	5
1. CEL GŁOSZENIA W GRUPIE MODLITEWNEJ	5
2. PIERWSZE PYTANIE DO GAŃOSZĄCEGO	5
3. NAUCZYCIEL – PROROK	5
5. . DWA KLUCZE: CEL I DECYZJA	5
1. JAK NIE POWINNO WYGLĄDAĆ NAUCZANIE	6
2. JAK ZATEM MOŻNA BUDOWAĆ NAUCZANIE	6
6. GDZIE SZUKAĆ DALSZEGO PROWADZENIA	7
II. NAWRÓCENIE	8
1. DOBRA NOWINA O ZBAWIENIU!	9
1. WPROWADZENIE	9
2. MIŁOŚĆ BOŻA – BÓG CIĘ KOCHA!	9
3. GRZECH: NIE MOŻESZ ZBAWIĆ SIĘ SAM.	9
4. JEZUS JEST JEDYNYM WYJŚCIEM: JUŻ CIĘ ZBAWIŁ!	9
5. WIARA I NAWRÓCENIE: PRZYJMIJ DAR ZBAWIENIA!	10
6. DAR DUCHA ŚWIĘTEGO: OBIETNICA DLA CIEBIE!	10
7. WSPÓLNOTA: JEZUS MIESZKA W TWOIM BRACIE!	10
2. BOŻE OBIETNICE	12
1. NIEUSTANNE BUDOWANIE	12
2. BŁOGOSŁAWIEŃSTWO W NAWRÓCENIU	12
3. OBIETNICA PIERWSZA: ZBAWIENIE	12
4. OBIETNICA DRUGA: WŁADZA NAD SZATANEM	13
5. OBIETNICA TRZECIA: PRAWDZIWIE SZCZĘŚLIWE ŻYCIE	13
6. JAK DOŚWIADCZAMY BOŻYCH OBIETNIC?	13
3. MODLITWA OSOBISTA	14
1. DLACZEGO MAM SIĘ MODLIĆ?	14
2. WAGA MODLITWY	14
3. DZIECIĘCA UFNOŚĆ	14
4. UPORZĄDKOWANE ŻYCIE MODLITWY	14
4. AGAPA – INFORMACJE O WSPÓLNOCIE	15
1. CZYM JEST ODNOWA W DUCHU ŚWIĘTYM?	15
2. PYTANIA, ROZMOWA, DZIELENIE: MOJE MIEJSCE WE WSPÓLNOCIE	15
III. ŻYCIE DUCHOWE	16
1. MODLITWA OSOBISTA	17
1. DLACZEGO MAM SIĘ MODLIĆ?	17
2. WAGA MODLITWY	17
3. NIEKTÓRE RODZAJE MODLITWY	17
4. UPORZĄDKOWANE ŻYCIE MODLITWY	18

2. KTO MA USZY, NIECHAJ SŁUCHA!	19
1. TWÓJ MISTRZ	19
2. SIAŚĆ U JEGO STÓP	19
3. SŁUCHAĆ MISTRZA	19
4. „MOJE OWCE SŁUCHAJĄ MEGO GŁOSU” (J 10,27)	20
5. ĆWICZENIE SŁUCHANIA	20
6. PIGUŁKA	20
3. BOŻE PROWADZENIE	21
1. OSOBISTE NASTĘPSTWA EWANGELII	21
2. CZY ŻYJESZ W BOŻYM PROWADZENIU?	21
3. JAK SZUKAĆ BOŻEGO PROWADZENIA?	21
4. JEZYK DUCHA ŚWIĘTEGO	21
5. A CO ZE ZDROWYM ROZSĄDKIEM?	22
6. JAK PODEJMOWAĆ DECYZJE?	23
7. MODLITWA	23
IV. WIERNOŚĆ – WALKA DUCHOWA	24
1. MOCNI W PANU	25
1. WPROWADZENIE	25
2. ISTNIENIE WROGA – ZWYCIĘSTWO W JEZUSIE	25
2. OBLECZCIE PEŁNĄ ZBROJĘ	26
1. WPROWADZENIE	26
2. WEZWANIE ŚW. PAWŁA	26
3. ŚRODKI ZWYCIĘSTWA	26
3. CZAS PUSTYNI – DAR PUSTYNI	28
1. WPROWADZENIE	28
2. „ZAWSZE SIĘ RADUJCIE!” – CZYM JEST RADOŚĆ?	28
3. CZAS PUSTYNI	28
4. DAR PUSTYNI	28
5. PODSUMOWANIE	29
4. WYRZECZENIE JAKO WARUNEK ŻYCIA W WOLNOŚCI	30
1. WSTĘP	30
2. NIECHRZEŚCIJAŃSKIE PRZEŻYCIA DUCHOWE	30
3. MODLITWA I DECYZJA WYRZECZENIA	31
4. PODSUMOWANIE	31
V. CHRZEŚCIJANIN W CIELE CHRYSYTA	32
1. OBECNOŚĆ BOGA W KOŚCIELE	33
1. WSTĘP	33
2. SAKRAMENTY I CHARYZMATY	33
3. PIGUŁKA	33
2. SAKRAMENTY	34
1. CO TO JEST SAKRAMENT	34
2. SAKRAMENTY	34
3. DARY DUCHA ŚWIĘTEGO	35
1. WSTĘP	35
2. SIEDŃ DARÓW DUCHA ŚWIĘTEGO	35
3. PODSUMOWANIE	35

4. CHARYZMATY -----	36
1. CO TO SĄ CHARYZMATY? -----	36
2. CHARYZMATY -----	36
VI. KERYGMAT – POGŁĘBIENIE TREŚCI -----	37
1. WYJAŚNIENIE TREŚCI ORĘDZIA KERYGMATYCZNEGO 1 -----	38
1. WPROWADZENIE -----	38
2. BOŻA MIŁOŚĆ -----	38
3. GRZECH -----	39
4. ZBAWIENIE -----	39
5. PIGUŁKA -----	40
2. WYJAŚNIENIE TREŚCI ORĘDZIA KERYGMATYCZNEGO 2 -----	41
1. WIARA I NAWRÓCENIE -----	41
2. WIARA -----	41
3. NAWRÓCENIE -----	42
4. DUCH ŚWIĘTY -----	42
5. WSPÓLNOTA -----	43
3. GŁOSZENIE DOBREJ NOWINY -----	44
1. WPROWADZENIE -----	44
2. EWANGELIZACJA – NASTĘPSTWO DOŚWIADCZENIA ZBAWIENIA -----	44
3. EWANGELIZACJA – POWOŁANIE KAŻDEGO -----	44
4. PIGUŁKA -----	45
VII. GŁOSZENIE DOBREJ NOWINY! -----	46
1. OSOBA EWANGELIZATORA -----	47
1. POWTÓRKA -----	47
2. WPROWADZENIE -----	47
3. CZTERY NIEZBĘDNE WARUNKI, BY STAĆ SIĘ EWANGELIZATOREM -----	47
4. DOŚWIADCZENIE ZBAWIENIA -----	47
5. ŻYCIE ZGODNE Z EWANGELIĄ -----	47
6. GORLIWOŚĆ – ZAPAŁ DO GŁOSZENIA EWANGELII -----	48
7. CHWILA CICHEJ MODLITWY -----	48
8. ZDOLNOŚĆ OCENY RZECZYWISTOŚCI – INKULTURACJA -----	48
9. ZADANIE -----	49
2. SŁOWO BOŻE I ŚWIADECTWO W EWANGELIZACJI -----	50
1. POWTÓRKA -----	50
2. ŚWIADECTWO – KULCZ DO EWANGELIZACJI -----	50
3. TRZY CHARAKTERYSTYCZNE CECHY ŚWIADECTWA -----	50
4. CZTERY CZĘŚCI ŚWIADECTWA -----	50
5. NAJLEPSZE ŚWIADECTWO – ŚWIADECTWO OSOBISTE -----	51
6. PODSUMOWANIE PLANU ZBAWIENIA -----	51
7. MOC SŁOWA BOŻEGO -----	51
8. KORZYSTANIE Z BIBLIJ W EWANGELIZACJI -----	51
3. JAK GŁOSIĆ DOBRĄ NOWINĘ... -----	52
1. WPROWADZENIE -----	52
2. TRZY OSOBY EWANGELIZACJI -----	52
3. DZIESIĘĆ ZASAD EWANGELIZACJI -----	52
VIII. FORMACJA UCZNIÓW -----	54

1. IDŹ DALEJ! -----	55
1. WPROWADZENIE I POWTÓRKA-----	55
2. APOSTOŁ – UCZEŃ-----	55
3. JEZUS FORMUJE UCZNIÓW-----	56
4. BÓG POTRZEBUJE CIEBIE!-----	56
5. MODLITWA-----	56
2. PEDAGOGIA JEZUSA -----	57
1. MISTRZ W IZRAELU-----	57
2. MISTRZ – JEZUS-----	57
3. PEDAGOGIA JEZUSA-----	57
3. PRAWDZIWE UCZNIOSTWO -----	59
4. TAJEMNICA TRÓJCY ŚWIĘTEJ -----	61
1. TRZY OSOBY BOSKIE?-----	61
2. RELACJA PIERWSZA – Z BOGIEM JAKO OJCEM-----	61
3. RELACJA DRUGA – Z JEZUSEM JAKO MISTRZEM-----	61
4. RELACJA TRZECIA – Z DUCHEM ŚWIĘTYM JAKO PRZEWODNIKIEM-----	62
5. PODSUMOWANIE-----	62
5. UCZEŃ W ŚWIECIE -----	63
1. WPROWADZENIE-----	63
2. RELACJA UCZNIĄ Z LUDŹMI JAKO BRAĆMI-----	63
3. UCZEŃ WOBEC RZECZY-----	64
6. JEZUS DZIAŁA W NAS -----	65
1. WPROWADZENIE-----	65
2. „WZIAŁ CHLEB W SWOJE RĘCE...”-----	65
3. „...BŁOGOSŁAWIŁ...”-----	65
4. „... ŁAMAŁ...”-----	65
5. „... ROZDAWAŁ...”-----	66
6. „... TO JEST CIAŁO MOJE...”-----	66
7. PODSUMOWANIE-----	66
IX. DOŚWIADCZENIE ZBAWIENIA WE WSPÓLNOCIE -----	68
1. ABY BYLI JEDNO! -----	69
1. WPROWADZENIE-----	69
2. POTRZEBA WSPÓLNOTY-----	69
3. DOŚWIADCZENIE WSPÓLNOTY-----	69
4. ABY BYLI JEDNO!-----	70
2. MOJE MIEJSCE WE WSPÓLNOCIE -----	71
1. WPROWADZENIE-----	71
2. OTWARTE SERCE-----	71
3. SERCE, KTÓRE KOCHA-----	71
4. SERCE, KTÓRE ZNA PRAWDĘ O SOBIE-----	71
5. WSZYSTKO ALBO NIC-----	72
3. GRZECH I UZDROWIENIE WE WSPÓLNOCIE -----	73
1. GRZECH WE WSPÓLNOCIE-----	73
2. DWA PODSTAWOWE GRZECHY-----	73
3. UZDROWIENIE WE WSPÓLNOCIE-----	74
4. PODSUMOWANIE-----	74